

Yêu vẫn nơi đây

Contents

Yêu vẫn nơi đây	1
1. Chương 01-02	1
2. Chương 03-04	5
3. Chương 05-06	6
4. Chương 07-08	10
5. Chương 09-10	13
6. Chương 11-12	17
7. Chương 13-14	21
8. Chương 15-16	24
9. Chương 17-18	28
10. Chương 19-20	32
11. Chương 21-22	36
12. Chương 23-24	40
13. Chương 25-26	46
14. Chương 27-28	53
15. Chương 29 (kết)	77

Yêu vẫn nơi đây

Giới thiệu

Dung Nhược không phải cô gái lạnh lùng dứt khoát, đối mặt với tình yêu, cô sẽ do dự, thể nhưng, tro

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-van-noi-day>

1. Chương 01-02

“Trạm, nhớ anh quá!”

Dung Nhựt đứng bên sô pha, cô im lặng nhìn Vân Hân vừa vào nhà đã cười tươi như hoa sà vào vòng tay Vân Trâm.

“Anh cũng nhớ em.” Vân Trâm mỉm cười, vỗ về lưng cô gái đang rúc trong lòng mình, “Một năm nay thế nào, chơi vui không?”

“Đương nhiên rồi! Em phát hiện mình đã phải lòng nước Anh.” Vân Hân ngẩng đầu lên cười rạng rỡ.

“Dung Nhựt, đã lâu không gặp!”

“Đã lâu không gặp.” Dung Nhựt chào đáp lại, ánh mắt cô không tự giác ngừng ở hai con người đang dính vào nhau kia.

Mỗi lần ba người bọn họ cùng một chỗ, cô đều nảy sinh cảm giác — có lẽ, Vân Trâm với Vân Hân, mới là một cặp trời sinh.

Ba năm trước, con nuôi của nhà họ Vân cùng “thiên kim” duy nhất nhà họ Vân hủy bỏ hôn ước đã đính nhiều năm. Sau đó, Vân Hân bay đi Anh quốc xa xôi; Còn cô, thì tình cờ quen biết anh tại một tiệc rượu, Tổng giám đốc đương nhiệm của Vân thị – Vân Trâm. Nhưng, qua mấy năm nay, cô đã sớm nhận ra, thái độ của Vân Trâm đối với cô và thái độ của anh đối với Vân Hân có sự khác biệt.

Anh tôn trọng cô, chiều chuộng cô, đối tốt với cô, nhưng, con người lúc nào cũng lạnh lùng như anh, rất hiếm khi cười thực trù mền, tự nhiên mà thân mật với cô như lúc anh ở cạnh Vân Hân.

Cảm giác chua xót trong lòng là điều khó tránh được, nhưng cô cũng không thể không cảm thấy nghi ngờ, nếu Vân Hân đặc biệt với anh đến thế, thì sao lúc trước anh lại hủy bỏ hôn ước?

“Dung Nhựt?”

“..... Gì?” Tiếng gọi của Vân Hân đã kéo ý thức cô quay trở lại.

“Nghĩ miên man gì vậy? Tối nay mọi người ra ngoài ăn đi. Trâm làm chủ chi, được không?” Nói tới câu cuối, Vân Hân quay đầu lại cười, hỏi Vân Trâm.

“Không thành vấn đề. Ngồi máy bay mười mấy giờ rồi, trước vào phòng nghỉ ngơi một lát đi, anh đã bảo quản gia dọn dẹp lại phòng cho em rồi.” Vân Trâm nói xong, với tay lấy chiếc áo khoác vắt trên ghế sô-pha mặc vào, xoay người nhìn Dung Nhựt, “Công ty còn một cuộc họp nữa, tối nay em với Tiểu Hân tới công ty rồi mình đi ăn luôn.”

“Vâng.” Dung Nhựt gật gù đầu, tiễn Vân Trâm ra cửa.

Kết thúc cuộc họp cấp cao kéo dài suốt 3 tiếng đồng hồ, Vân Trâm một mình quay trở về văn phòng. Mới ngồi xuống, thì vừa lúc chuông điện thoại ngoại tuyến reo vang.

“Trâm, Tiểu Hân về nhà chưa?”

Vân Trâm tựa lưng vào ghế, trả lời câu hỏi của bạn tốt. “Vừa về trưa nay.”

“Trưa nay? Ngay cả một cuộc điện thoại cô nhóc đó cũng không thèm gọi cho tớ!”

“Mình còn tưởng rằng cậu đã sớm quen rồi chứ, Cao Lỗ. Tính của Tiểu Hân vốn luôn như vậy, không phải sao?” Vân Trâm khẽ nhếch môi cười, anh hầu như có thể tưởng tượng ra, giờ phút này tên bạn thân ở xa tận nước Anh kia đang có vẻ mặt buồn bực mà lại cam chịu như thế nào.

“..... Đúng vậy, từ trước đến nay cô ấy chưa từng bận tâm tới việc liệu tớ có lo lắng hay không..... Nhưng chẳng còn cách nào cả, đời tớ xác định là chịu chết trong tay cô nhóc đó.”

Nghe vậy, Vân Trâm mỉm cười.

“Vậy cô ấy đã nói với cậu chưa, bọn tớ dự tính kết hôn vào cuối năm nay đấy?”

Vân Trâm nhướn mày. “Kết hôn?”

“Ừ.”

“Con bé chưa nói. Nhưng chúc mừng cậu trước nhé!”

“Cám ơn! Đúng rồi, còn có một chuyện vui nữa.....”

Gác máy, Vân Trạ đứng dậy đi tới trước mặt tường kính. Nhớ lại những gì Cao Lỗi vừa nói, trong đôi mắt luôn luôn sâu thẳm, bình tĩnh, hiện lên ý cười — Cô bé từng luôn thích bám đuôi anh, rốt cục cũng đến lúc lập gia đình.

Năm đó, khi anh cùng Vân Hân hủy bỏ hôn ước, những kẻ ngoài cuộc đều thi nhau đoán nguyên nhân, mà nhà họ Vân thì không đưa ra bất cứ lời giải thích nào. Thực ra sự thật rất đơn giản, nhà họ Vân có ơn với anh, việc đính hôn là theo tâm nguyện của cha nuôi lúc lâm chung, còn anh, vẫn luôn coi Vân Hân như em gái. Sau đó không lâu, Vân Hân thông qua sự giới thiệu của anh, đã tìm được người mà mình thích, đó chính là Cao Lỗi. Vì lẽ đó nên đương nhiên là hai người bọn họ lại khôi phục mối quan hệ anh trai- em gái.

Tuy nhiên, những người không rõ đầu đuôi câu chuyện thì rất dễ phỏng đoán lung tung.

Bao gồm cả Dung Nhục.

Nhớ tới khuôn mặt thanh tú rạng ngời kia, ánh mắt Vân Trạ bất giác trở nên thật dịu dàng. Dung Nhục, vẫn cảm thấy thiếu cảm giác an toàn, đặc biệt là khi Vân Hân xuất hiện, cô thường không tránh khỏi việc suy nghĩ miên man, về u buồn ngập trong đôi mắt. Những điểm này, người sâu sắc như anh sao có thể không nhận ra. Anh biết trong lòng cô tràn đầy sự nghi hoặc, cô không dám tin, cũng không thể xác định rõ tình cảm của anh. Nhưng cô cứ giữ những nghi hoặc đó trong lòng, không chịu hỏi anh điều gì. Mà con người anh, lại không thích việc chủ động giải thích.

Nay, Vân Hân sắp phải lập gia đình. Có lẽ anh cũng nên mau chóng dùng hành động thực tế nhất để xóa tan mọi lo lắng trong lòng cô.

Sắc trời tối dần. Giọng thư ký vang lên từ điện thoại nội bộ: “Tổng giám đốc, có một vị họ Trần nói có chuyện quan trọng muốn nói với ngài.”

“Nói máy cho tôi.” Có chút suy tư, Vân Trạ quay về bàn làm việc.

“Tổng giám đốc Vân!”

“Tôi đây. Xin hỏi anh là ai?”

“Tôi chỉ là nhân vật nhỏ thôi, anh không cần biết đến đâu. Tôi gọi tới là muốn báo cho Tổng giám đốc Vân một tin.”

“Tin gì?” Vân Trạ nhíu mày. Trực giác mách bảo anh rằng đây chắc chắn phải là tin tức tốt lành gì.

“Cũng không có gì. Chỉ là muốn trò chuyện với anh, vừa lúc lại “chạm mặt” bạn gái cùng em gái của anh, nên trước mời các quý cô đó đến chỗ tôi chơi đã. Trước mười hai giờ trưa mai, tôi sẽ gọi lại cho anh.”

Chỉ còn tiếng “tút” liên tục truyền đến từ điện thoại, cơn tức giận cùng sự bất an chưa từng có đồng thời trào lên trong lòng Vân Trạ.

Sóng biển ào ào đánh vào vách đá. Dung Nhục bị trói chặt hai tay hai chân, chặt vật ngã ngồi trên đỉnh núi, mái tóc dài xoã tung theo gió, loà xoà nơi hai gò má, nhưng cô vẫn có thể thấy rõ con người điển trai quen thuộc đang bước từng bước lại gần kia.

“Trạ!” Vân Hân ở bên cạnh gọi to, nếu không phải đang bị giữ chặt, hẳn đã lao ngay về phía trước.

Vân Trạ dừng lại cách đó không xa, ánh mắt anh lướt qua phía tiếng gọi, rồi nhanh chóng quay về, bình tĩnh đánh giá gã đàn ông đang đứng giữa hai cô gái.

Khuôn mặt có chút quen thuộc, nhưng anh nhất thời không thể nhớ nổi mình với gã trung niên có vẻ khốn khổ này từng có khúc mắc gì.

“Tôi đã đến rồi. Thả hai người họ ra đi.” Giọng nói không cao, nhưng lại ẩn chứa sự uy nghiêm không thể coi thường.

“Được thôi!” Gã trung niên miệng thì đáp ứng, nhưng cánh tay đang túm lấy hai cô gái lại không hề thả lỏng ra chút nào.

“Loại người thông minh như mày đương nhiên sẽ không làm những việc mình không nắm chắc. Tao biết chắc chắn hôm nay mày sẽ mang theo cảnh sát tới cùng, chỉ là chúng nó nấp ở chỗ tao không thấy được thôi.”

Mặc dù trong lòng Vân Trạm căng thẳng, khuôn mặt anh vẫn giữ vẻ bình thản. Đúng vậy, hiện tại lực lượng cảnh sát đã “giăng lưới” vây kín xung quanh bọn họ. Vụ việc có liên quan đến sự an toàn của Dung Nhược và Vân Hân, anh không thể làm bừa được.

“Nhưng không sao hết, chúng nó có đến đây cũng chẳng dọa được tao! Hôm nay tao đứng ở đây là đã không tính đến chuyện còn sống trở về rồi!”

“Rốt cuộc thì anh muốn gì?” Nhìn kẻ đã gần như mất hết lý trí trước mắt, sự lo lắng của Vân Trạm càng tăng lên.

Ánh nhìn thoáng qua Dung Nhược, từ đầu tới giờ cô vẫn ngồi đó, im lặng đến lạ kỳ. Mái tóc dài rối tung che khuất gương mặt cô, khiến anh không thể thấy rõ biểu cảm. Nhìn thấy sợi dây thừng trói chặt ở cổ chân cô, ánh mắt anh bỗng trở nên lạnh lùng hơn hẳn.

“Tao chẳng muốn gì cả. Chỉ đơn giản là muốn mày cũng ném thử mùi vị tan cửa nát nhà thôi!”

“..... Chúng ta biết nhau?” Vân Trạm hơi nheo lại mắt, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt gã đàn ông đang trước, cố nhớ ra chút gì đó.

“Không! Không biết! Nhưng, chính bởi vì mày, công ty của tao mới phá sản! Bởi vì Vân thị quá lớn mạnh, nên hạng tép riu như tao mới bị chèn ép không góc đầu lên nổi! Vợ tao mới bỏ trốn cùng thằng khác! Con gái tao vì đi tìm mẹ nó mà bị xe đâm chết trên đường! Tao bây giờ ngay cả cái gọi là “nhà” cũng không có!.... Tất cả, tất cả những việc này đều là vì mày!” Trong lúc lên án Vân Trạm một cách kịch liệt, tên bắt cóc lời hai cô gái lui lại phía sau mấy bước.

“Khoan đã!” Vân Trạm hét lên ngăn cản rồi lặng lẽ tiến lên trước một cách thật tự nhiên, “Cho dù tất cả những gì xảy ra đều do tôi, như vậy chuyện đó cũng không quan hệ gì đến hai người bọn họ. Anh thả bọn họ ra trước đã...”

“Có! Ai bảo không quan hệ! Một đứa là bạn gái của mày, một đứa là em gái mày.” Gã ngừng lại, liếc mắt nhìn Vân Hân đầy ẩn ý, “Hay là, cũng không chỉ đơn giản là “em gái” mà thôi, hai đứa chúng mày trước kia còn là vị hôn phu – hôn thê cơ mà! Tao nghĩ nếu cả hai đứa đều chết, mày cũng sẽ cảm nhận được nỗi thống khổ của tao!”

“Thả họ ra đi! Anh có thể tùy ý xử trí tôi!” Vân Trạm không nhịn được bước lên trước một bước, lời nói điên cuồng của gã đàn ông khiến anh khiếp sợ.

Gã đàn ông quay đầu đi, ra vẻ suy ngẫm trong chốc lát, rồi cười đầy ác ý, “Thả hai đứa này sao, cũng được thôi! Thế này đi, hai phát súng, đổi hai mạng, thế nào?” Gã nói xong, tạm buông ra Dung Nhược, rút một khẩu súng giấu trong áo ra.

“Không được!” Dung Nhược vốn im lặng không nói gì, khi nhìn thấy tên đàn ông có súng vội hoảng sợ kêu to. Cô liều mạng lắc đầu với Vân Trạm, đáng tiếc, anh như không hề biết đến, vẫn kiên định nhìn thẳng về phía trước.

“Trạm! Không cần!” Vân Hân khóc nức nở la lên.

“Sao nào, Vân Trạm? Tao thấy chuyện này quá công bằng!”

“Làm sao biết anh nói giữ lời hay không?” Vân Trạm vừa bình tĩnh trả lời, vừa lén đưa tay ra sau lưng, ra hiệu cho những cảnh sát đang nấp một bên chuẩn bị hành động, ý bảo họ không cần manh động.

“Việc này à..... Không sao! Tao có thể thả trước một đứa làm cam đoan, thế nào?” Kẻ kia cười thật giả tạo và nói.

Vân Trạm lần lượt nhìn về phía Dung Nhược và Vân Hân, sau đó trầm giọng trả lời: “Được.”

“Vậy, mày chọn đứa nào đây?”

“Vân Hân.”

2. Chương 03-04

Vân Hân. Vân Hân.

Câu trả lời mới kiên quyết làm sao! Vân Trạm chẳng chút do dự mà mở miệng nói ra đáp án.

Dung Nhược im lặng nhìn gương mặt điển trai đầy quyết đoán phía trước. Trái tim như bị người dùng dao nhọn tàn nhẫn đâm thẳng vào, đau nhức đến tột độ, nhưng hai mắt lại khô khốc đến lạ kì. Khuôn mặt kia, cô đã nhìn ngắm suốt ba năm, từng đường nét đang hiển hiện rất rõ ràng trước mắt kia, chẳng thể là giả được; Người đàn ông kia, là người cô toàn tâm toàn ý yêu thương suốt ba năm trời, giờ đây, vẫn cái dáng vẻ ngạo nghễ đó, kiên định đứng ở đằng kia, bận rộn vì một cô gái khác cởi bỏ dây trói; Trong đôi mắt ấy, tràn ngập sự thương tiếc cùng đồ dành, nhưng tất cả những điều đó, lại chẳng phải dành cho cô....

Cô vẫn đang ngồi đây, cùng một gã điên đã hoàn toàn đánh mất lý trí, tay lăm lăm khẩu súng, cô đơn một mình – cô bị vứt bỏ, bị người mình yêu nhất vứt bỏ.

Trong lòng chết lặng, ánh mắt Dung Nhược hồ hững nhìn Vân Trạm lúc này đã quay lại đối mặt bọn họ.

“Chọn thật dứt khoát! Con nhỏ này không phải bạn gái của mày sao? Mày lại có thể không chút bận tâm vứt bỏ nó như vậy!” Gã đàn ông cười nhạt, cúi người kéo Dung Nhược lên.

“Mong anh nói giữ lời.” Vân Trạm đưa mắt nhìn về phía Dung Nhược, đôi mắt lạnh như băng kia khiến lòng anh quặn thắt lại.

“Thực ra tao cũng mong mày chọn Vân Hân. Cô nàng này trông hấp dẫn hơn, tao còn muốn nó ở lại chơi với tao thêm lúc nữa.” Gã trung niên giơ súng lên, giọng lạnh lùng: “Quay người sang chỗ khác!” Gã sẽ không để Vân Trạm có cơ hội ngăn cản việc gã sắp làm, cho dù chỉ là một cơ hội mong manh nhất cũng không được.

Lén ra hiệu cho phía sau, Vân Trạm chậm rãi xoay người lại, ánh mắt lướt qua Dung Nhược, bao trùm cả khuôn mặt kia vẫn chỉ là một vẻ hững hờ, lạnh nhạt.

“Chúng ta sẽ thanh toán xong ngay thôi! Rồi mày sẽ biết thế nào là đau đến tận xương tủy!” Tên đàn ông vừa nói vừa lôi Dung Nhược lui về phía mép đá.

Lời nói đầy ẩn ý của kẻ mất trí làm cảm giác bất an trong Vân Trạm trào lên mãnh liệt, còn chưa kịp xoay người lại, tiếng súng nổ vang lên bên tai, đến cùng với nó là cơn đau thấu tâm can, cả người anh bị một luồng lực vô hình đẩy sắp về trước.

P phía sau là tiếng cười điên cuồng, tiếng thét chói tai, tiếng bước chân... Khi anh cố dùng nốt chút sức lực cuối cùng để xoay mình lại, bóng dáng thanh mảnh quen thuộc kia đã không thấy tăm hơi, chỉ còn khoảng chục người cảnh sát mặc thường phục đứng ở bên mép đá.

Trước khi mọi thứ chìm vào trong bóng tối, dường như anh nghe thấy tiếng Vân Hân... thật xa vọng lại... tiếng hét nghẹn ngào... là đang gọi tên Dung Nhược sao...

Mây đen bao phủ bầu trời, lại một cơn dông mùa hạ sắp kéo tới.

Vân Trạm ngồi trong phòng làm việc, đèn không bật, rèm cửa buông hết xuống, chỉ còn duy nhất một tia sáng yếu ớt từ bên ngoài cửa sổ chiếu hắt vào, cũng đã bắt đầu tối dần.

Tiếng gõ cửa với nhịp đều đều khẽ vang lên, ngay sau đó, cánh cửa hé mở, để lộ ra gương mặt xinh đẹp.

“Hết giờ làm rồi.”

Vì trong thời gian Vân Trạm nằm viện tĩnh dưỡng, quá trình điều trị không được tốt, khiến bệnh khuẩn xâm nhập vào trong cơ thể, dẫn tới viêm cơ tim, cũng vì thế, mà gần hai năm nay, Vân Hân đã quen với

việc nói nhỏ giọng khi làm việc hay nói chuyện. Vì vậy, những lời này tuy có ý thông báo, nhắc nhở nhưng lại được nói rất khẽ.

“Tối thế này mà không thềm bật đèn, rõ là không có ý định làm việc. Nếu đã như vậy, chẳng bằng về nhà sớm một chút để uống canh ngao do em nấu đi.” Tiện tay bật công tắc bên tường, Vân Hân bước tới bàn làm việc.

“Thời tiết tệ thế này còn cố tình đến làm gì?” Ngồi tựa vào chiếc ghế da lưng cao, Vân Trạm để mặc cho cô thu dọn đồng giấy tờ trên mặt bàn.

“Tối giục anh về nhà. Cao Lỗ bị Bằng Bằng giữ lại, nếu không thì anh ấy đã giành việc tới đây với em rồi.”

Dọn gọn bàn làm việc xong, Vân Hân mới với tay kéo chiếc xe lăn ở bên cạnh lại, hạ tay vịn xuống rồi lùi về một phía.

Nhắc tằm chắn lông đắp trên đùi lên, Vân Trạm cố gắng xoay người, chống lên mép bàn và tay vịn, dịch người sang xe lăn, đồng thời di chuyển đôi chân cứng ngắc của mình, đặt hai bàn chân đã chẳng còn chút sức lực nào lên trên bàn đạp. Sau khi làm xong mấy động tác đơn giản đó, cái cảm giác đau đớn truyền đến cũng đủ khiến cho anh phải thở một cách khó nhọc.

“Đi thôi, lái xe đang chờ ở bên dưới.” Sau khi thay Vân Trạm phủ tằm chắn mỏng lên đùi, Vân Hân mới xoay người, bước vòng ra phía sau đẩy xe lăn cho anh.

Dù ở trong phòng rất tối, nhưng cô vẫn sợ mình không kìm được cảm xúc mà rơi nước mắt, khiến Vân Trạm phát hiện ra.

Cứ mỗi một lần, khi cô thấy Vân Trạm từ chối tiếp nhận sự giúp đỡ của mọi người, tự mình cố gắng ngồi lên xe lăn, thấy rõ vẻ yếu ớt của đôi chân được giấu trong chiếc quần âu sang trọng kia, lòng cô lại cảm thấy thật khó chịu.

Hai năm qua, vẫn luôn như vậy.

Cô vẫn luôn nghĩ, nếu như Dung Nhược còn ở đây, thì với tính cách cao ngạo của Trạm, liệu anh có chịu phá lệ để nhận sự giúp đỡ và chăm sóc của cô ấy hay không.

Dung Nhược, không giống với mọi người.

Hai năm trước, khi nghe thấy câu nói đầu tiên sau khi tỉnh lại của Vân Trạm, Vân Hân mới thực sự hiểu được, đối với người lúc nào cũng dửng dưng lạnh lùng như Trạm, cô gái hiền lành trang nhã kia quan trọng tới mức nào.

_____ Dung Nhược đang ở đâu?

Giọng nói đầy yếu ớt và lo lắng, chẳng hề che giấu. Cô chưa từng nghe Trạm nói chuyện với giọng điệu như vậy bao giờ.

Sau đó, cô lại một lần nữa khẳng định địa vị của Dung Nhược, đồng thời cũng thấy được một mặt xa lạ của Vân Trạm mà cô tưởng như đã quen thuộc.

_____ Dung Nhược, khiến Trạm đang bệnh nặng mà vẫn mất đi sự bình tĩnh và kiềm chế, khiến Trạm chẳng hề để ý tới thân thể mình, không ăn không ngủ, không ngừng tìm kiếm tung tích của cô ấy, thậm chí sau hai năm vẫn vậy.

Dẫu lần nào cũng chỉ thu được cùng một kết quả, nhưng không lúc nào cô không hy vọng, sẽ có ngày Dung Nhược lại xuất hiện trước mắt bọn họ, mạnh khỏe bình an.

3. Chương 05-06

Vân Trạm và Vân Hân vừa vào nhà đã thấy Cao Lỗ đi từ trong phòng ngủ ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Thằng bé ngủ rồi à?” Vân Hân bước tới hỏi.

“Ừ! Cũng chẳng dễ dàng tẹo nào.” Cao Lỗi cẩn thận phải đi bọt nước còn bám trên người vợ, đưa mắt nhìn ra phía cửa sổ, ngoài trời vẫn mưa tầm tã.

Vân Trạm đặt cặp làm việc lên bàn rồi xoay bánh xe lăn.

“Hai người cứ ăn trước đi, anh về phòng thay quần áo đã.” Lúc còn ngồi trên xe đã thấy trời mưa khá to. Lúc xuống xe, cho dù lái xe có mở ô che nhưng cả anh và Vân Hân cũng khó tránh khỏi việc bị mưa hắt ướt.

“Để tớ đi với cậu.” Cao Lỗi đi vòng ra sau lưng anh, sau đó nói tiếp: “Đúng lúc tớ có chuyện cần nói.”

Vào đến phòng ngủ, Cao Lỗi lôi từ trong tủ ra một bộ đồ mặc ở nhà, đặt lên giường, rồi chuyển tới đứng cạnh Vân Trạm.

“Lúc chiều, có điện thoại từ văn phòng thám tử.”

“... Kết quả ra sao?” Cánh tay đang cởi áo bông khựng lại, Vân Trạm quay đầu lại hỏi.

“Vẫn không có tin tức gì.” Giọng nói của Cao Lỗi hơi trầm xuống. Dù đã không ít lần nhận được kết quả tương tự, nhưng anh vẫn không muốn nói ra, để một lần nữa lại dập tắt hy vọng của Vân Trạm.

“Để bọn họ tiếp tục tìm.” Không cần suy nghĩ, bình tĩnh nhắc lại câu đã từng nói không biết bao nhiêu lần, khóe mắt Vân Trạm thoáng hiện vẻ thất vọng.

Lẽ nào, anh không còn được gặp lại người con gái đó nữa sao?

Mỗi lần nhớ lại cảnh tượng ngày đó, trái tim anh không khỏi đau thắt lại. Lúc đó Dung Nhược chắc chắn rất thất vọng, có lẽ còn rất đau khổ! Ở bên anh ba năm vậy mà trong lúc quan trọng, anh lại chọn Vân Hân — người con gái mà cô ấy vẫn cho rằng anh thương yêu hơn mình. Còn để lại cô đối diện với nguy hiểm chưa rõ.

Có lẽ, cô sẽ oán anh, sẽ hận anh, thậm chí sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho anh... Thế nhưng, tất cả những điều đó đều chẳng hề gì.

Chỉ cần còn chưa tìm được thi thể của cô, anh vẫn sẽ tin rằng, cô còn sống.

Chỉ cần cô còn sống, vậy cho dù cô có coi anh ra sao, cũng đều không quan trọng.

Chỉ cần cô còn sống khỏe mạnh...

“Tớ muốn vào phòng rồi mới nói cho cậu biết, là vì tớ không muốn để Tiểu Hân biết tin này.” Nhìn người bạn tốt đang thất thần, khuôn mặt lặng đi vì đau buồn, Cao Lỗi cũng thấy thật bất lực và chán nản. Từ sau chuyện đó, mỗi người trong nhà đều mang một nỗi đau riêng không cách nào nói ra được.

“Ừ, tớ hiểu, không cần nói cho con bé biết.” Thay áo sơ mi, ném sang một bên, Vân Trạm Mặc một chiếc áo sạch vào.

“Thật ra, cô ấy vẫn luôn tự trách mình. Mặc dù rất ít khi cô ấy nhắc tới nhưng tớ vẫn nhận ra, Tiểu Hân rất để ý tới chuyện của Dung Nhược.”

“Chuyện này không liên quan gì đến nó. Có lẽ là ý trời khiến ngay trước hôm xảy ra chuyện, tớ nghe cậu báo tin Tiểu Hân có thai.”

“Thế nên cậu mới chọn cô ấy... Nhưng mà, Dung Nhược đâu biết.”

Không thể để Vân Hân đang mang thai phải đối mặt với nguy hiểm, vì vậy Vân Trạm mới có lựa chọn như vậy. Nhưng, Dung Nhược hoàn toàn không biết chuyện ấy, khi rơi xuống vách núi, sợ rằng cô vẫn không hiểu nổi hành động của anh.

Không trả lời, cầm chiếc quần để thay lên, Vân Trạm lăn bánh xe, đi về phía phòng tắm.

“Tớ sẽ tìm được cô ấy.” Trước khi kéo cửa đi vào, Vân Trạm dùng giọng kiên quyết kết thúc đoạn đối thoại giữa hai người.

Vân Hân mang thai chỉ là một trong những lý do khiến anh chọn lựa như vậy. Còn một lý do khác, anh chưa từng nói với ai.

=====

“Cô Dung, chúc mừng cô! Tất cả các kết quả kiểm tra đều bình thường, trí nhớ của cô đã hoàn toàn khôi phục! Sau này không cần tới đây kiểm tra nữa.”

“Cám ơn.”

Trên một con đường ở nước ngoài, ánh nắng chan hòa rực rỡ.

Khuôn mặt phương đông xinh đẹp tinh tế khiến vô số người đi đường quay lại nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ.

“Vân Trạm...” Hai tiếng khẽ bật khỏi đôi môi duyên dáng, khuôn mặt thanh tú thoáng hiện một nụ cười, song lại ẩn chứa sự lạnh lùng vốn chẳng hợp với vẻ ưu nhã và hiền hòa đó.

Quán cà phê “Lam Dạ”.

Hà Dĩ Thuần cúp máy, đưa tay nâng cằm, giống như đang suy nghĩ điều gì, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp phía bàn đối diện đang nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài khung cửa sổ.

“Tiểu Ngọc nói sao?” Nhận thấy ánh mắt ấy, Dung Nhược quay đầu lại, từng lọn tóc xoăn dài mềm mại càng làm nổi bật lên những đường nét thanh tú trên gương mặt xinh đẹp.

“Không có gì. Cô ấy muốn chọn một hôm để tụ tập.”

Dừng một chút, Hà Dĩ Thuần nhìn Dung Nhược bằng ánh mắt phức tạp, nhẹ nhàng nói: “Cô ấy nói, Vân Trạm vẫn không chịu chấm dứt hợp đồng, vì vậy văn phòng thám tử của chồng cô ấy vẫn phải tiếp tục tìm cậu.”

Dung Nhược không đáp, chỉ nhẹ nhàng khuấy cốc Blue Mountain, đôi mắt trong trẻo không để lộ bất cứ tâm tình gì.

“Thật không ngờ, Vân Trạm nổi tiếng lạnh lùng cao ngạo trong giới thương trường lại si tình đến thế.” Tìm kiếm suốt hai năm mà vẫn không chịu từ bỏ, nếu không phải là do anh ta cố chấp tới mức quái dị thì là tình cảm với Dung Nhược quá sâu đậm.

“Si tình?” Hàng mi xinh đẹp hơi nhú lại, Dung Nhược nhướn miệng cười, nhưng nụ cười ấy chỉ thoáng qua rồi lại biến mất ngay lập tức.

Khẽ nhấp một ngụm cà phê rồi mới tiếp tục nói: “Sao không nói là anh ta cảm thấy lương tâm cắn rứt hay thấy bất an?”

“Trực giác.” Trực giác mách bảo Hà Dĩ Thuần, tình cảm mà Vân Trạm dành cho Dung Nhược hết sức đặc biệt.

“Nhưng trực giác của cậu từ trước tới nay vốn có chính xác đâu.” Chậm rãi bác bỏ quan điểm của người bạn tốt, Dung Nhược không tin là người đàn ông ấy có thể “si tình” với mình.

“Có điều, nếu những gì cậu nói là đúng, vậy thì càng hay.” Dung Nhược khẽ nói.

“Là sao?” Hà Dĩ Thuần nhìn cô đầy nghi ngờ, nhưng lại không nhận được câu trả lời.

“Dung Dung, tiếp theo nên làm thế nào đây? Trước đây do cậu mất trí nhớ, lại sống ở nước ngoài, nên các thám tử trong nước không tài nào tìm ra cậu. Nhưng giờ cậu đã trở về. Theo tổ thấy, với quyết tâm mà Vân Trạm thể hiện, chỉ bằng thể lực nhà họ Vân, thì cho dù bên Tiểu Ngọc không nói gì, anh ta cũng sẽ nhanh chóng nhận được tin tức về cậu. Tối lúc đó, cậu định gặp anh ta thật à?”

“Ừ.” Dung Nhược quay đầu, lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Nhưng không phải cậu...”

“Dĩ Thuần, cậu có hiểu được cảm giác này không?” Dung Nhược không quay đầu lại, chỉ khẽ hời, mái tóc dài che khuất hai má, trên khuôn mặt lạnh lẽo thoáng hiện chút bóng nắng. Hàng mi khẽ run run không giấu nổi vẻ yếu đuối và đau buồn.

“Tớ nghĩ, nếu không tự mình trải qua chắc không thể thực sự hiểu được cái cảm giác trái tim lạnh lẽo tới vô cùng này... Cậu biết không, lúc anh ta nói ra tên Vân Hân, toàn thân tớ dường như lập tức đóng băng lại. Nhưng ngay sau đó, lại hoàn toàn bình tĩnh. Tớ không biết có nên dùng từ “bình tĩnh” để miêu tả điều đó hay không. Nhưng thật sự, lúc đó tớ quả thực không có bất cứ cảm xúc gì, cũng không có bất cứ biểu hiện nào... Tớ không ích kỷ, cũng chưa từng mong muốn anh ta sẽ chọn tớ mà bỏ mặc Vân Hân đối diện với nguy hiểm. Tớ mong cả hai người bọn họ đều an toàn, còn một mình tớ đối mặt với nguy hiểm cũng chẳng sao. Thế nhưng, sau này tớ mới phát hiện, hóa ra cũng có lúc tình cảm và lý trí của con người hoàn toàn đối lập với nhau. Lúc anh ta thật sự chọn Vân Hân, tớ lại chẳng thể nén nổi cảm giác thất vọng, đau lòng. Lựa chọn của anh ta đúng với hi vọng của tớ, nhưng đồng thời cũng khiến tớ tổn thương... Tớ không thể nói rõ hơn được, Dĩ Thuần, cậu có hiểu được cảm giác của tớ không?”

“Tớ hiểu mà.” Xoa xoa bàn tay đã hơi lạnh đi của Dung Nhược, Hà Dĩ Thuần xiết lấy bàn tay ấy. Cô có thể tưởng tượng được cảm giác thất vọng, đau khổ ấy, cho dù khi đó Vân Trạ làm vậy vì lý do gì, nhưng quả thực anh ta đã làm tổn thương Dung Nhược.

Cảm nhận hơi ấm truyền qua bàn tay, Dung Nhược quay lại mỉm cười với Hà Dĩ Thuần.

“Dung Dung, vậy cậu...” Nếu cô ấy cứ như vậy thì sẽ đối mặt với Vân Trạ – người chắc chắn sẽ tìm tới trong tương lai gần ra sao?

“Yêu hay không yêu, yêu nhiều hay yêu ít, những thứ đó đều chẳng thể miễn cưỡng được, phải không?” Ngắt lời Hà Dĩ Thuần, Dung Nhược bình tĩnh nói.

“Ừ.” Hà Dĩ Thuần nhìn cô bạn tốt, gật đầu. Dung Nhược luôn làm theo lý trí, chắc chắn có thể hiểu được chuyện này.

“Vốn tớ cũng nghĩ vậy.” Hơi cúi đầu, nhìn chăm chăm vào chiếc cốc như suy nghĩ điều gì, Dung Nhược nói tiếp: “Ít ra, trước khi nhảy xuống vách núi thì là vậy.”

Nói xong câu đó, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt trong trẻo thoáng hiện sự đau thương cùng vẻ lạnh lùng hiếm thấy.

“Nhưng, sau đó tớ đã mất đi hầu hết ký ức, một thời gian dài sống ở nước ngoài, không người thân, không bạn bè, đến bản thân mình là ai cũng không biết. Một tháng trước, khi tớ nhớ lại mọi chuyện trong quá khứ, điều đầu tiên nghĩ đến, có lẽ là, tớ cũng nên để Vân Trạ cảm nhận những gì tớ đã cảm thấy lúc đó.”

“Ý cậu là...” Hà Dĩ Thuần cau mày, trong đầu xuất hiện cảm giác bất an.

“Không phải Tiểu Ngọc đã bảo là anh ta luôn cho người đi tìm tớ suốt hai năm nay sao? Cho dù làm vậy vì lý do gì, tớ cũng sẽ gặp anh ta.”

”Sau đó thì sao?”

“Tớ sẽ khiến anh ta yêu tớ.” Nói xong câu này với giọng nhẹ nhàng nhưng lại đầy vẻ chắc chắn, Dung Nhược đứng dậy, nhìn về phía khuôn mặt đầy vẻ khó hiểu của Hà Dĩ Thuần.

“Sau đó, anh ta sẽ tự mình cảm nhận được cảm giác của tớ năm đó.”

“Dĩ Thuần, đừng ngăn cản tớ. Tớ biết cách làm của mình không đúng. Nhưng cậu cũng hiểu mà, chuyện tớ đã quyết định rất ít khi thay đổi.”

“Huống hồ, mỗi người một lần, rất công bằng, không phải sao?”

Quan điểm ăn miếng trả miếng không phải cá tính vốn có của cô. Chỉ có điều, mỗi khi nhớ tới Vân Trạ, nhớ lại ngày ấy, rõ ràng là gần trong gang tấc, nhưng lại như xa cách ngàn trùng, nhớ đến sự tuyệt vọng khi bị người ta kéo theo, rơi xuống vách núi, chìm trong biển lớn; thì cho dù hành động của cô có sai trái tới mức nào, hại mình hại người, thì cô cũng không muốn quay đầu lại.

4. Chương 07-08

Dung Nhược...

Trong chỗ ngồi sau xe rộng rãi thoải mái, ngón tay thon dài duyên dáng nhẹ nhàng xoa lên gương mặt trong bức ảnh, một chút nhung nhớ và kích động thoáng hiện lên trong con ngươi đen nhánh trầm tĩnh.

Một xấp ảnh mới được chụp từ ba ngày trước cùng tin tức điều tra được khiến Vân Trạm cuối cùng cũng có thể thấy lại người đã mất tích hai năm trước.

“Keng keng keng...”

Đẩy cánh cửa bằng kính của “Lam Dạ” ra, chuông gió giắt trên khung cửa đong đưa theo gió, vang lên những âm thanh thánh thót êm tai.

Vừa bước vào cửa, Dung Nhược đã cảm thấy một ánh mắt đặc biệt đang chăm chú nhìn mình, vừa sâu thẳm trầm tĩnh lại vừa như cực kỳ nóng bỏng. Liếc mắt thấy một bóng người màu đen trong góc phòng, trái tim không kìm được mà đập loạn nhịp – rốt cuộc cũng đã tới!

Trong lòng hỗn loạn đầy những hưng phấn, mong chờ, còn có một chút cảm xúc tựa như khát vọng được gặp lại sau một thời gian dài xa cách, bị cô ra sức kiềm chế; Dung Nhược mỉm cười chào Hà Dĩ Thuần đi từ trong quầy bar ra.

“Làm ăn không tệ lắm! Xem ra lúc trước tớ quyết định nhập bọn với cậu cũng thật chính xác!” Nhìn quanh toàn cảnh, lướt qua bóng người mà mình đang chú ý nhưng không hề ngừng lại.

“Vân Trạm tới rồi.” Hà Dĩ Thuần dùng ánh mắt ra hiệu, đồng thời trong lòng cũng thật lo lắng.

Nếu những lời Dung Nhược đã nói hai ngày trước là thật, nếu như lúc đó Hà Dĩ Thuần chỉ không đồng tình với kế hoạch của cô, thì hôm nay, khi nhìn thấy Vân Trạm vào quán từ lúc sáng sớm, hay đúng hơn là khi thấy Vân Trạm hiện giờ, Hà Dĩ Thuần đã quyết định, phải ngăn cản Dung Nhược bằng mọi giá, ra sức khuyên cô ấy từ bỏ ý định “trả thù” đó.

“Dung Dung, Vân Trạm, anh ta...”

“Anh ta bảo muốn tìm tớ hả?”

“Ừ.” Vừa ngồi xuống, Vân Trạm đã kể luôn với cô mục đích của mình. Chỉ có điều, cô cho rằng vẫn cần đem một vài chuyện trước đây không biết kể cho Dung Nhược.

“Hóa ra anh ta...”

“Vậy tớ qua bên đấy đây.” Không để Hà Dĩ Thuần nói tiếp, hay phải nói là đã chẳng còn lòng dạ nào nghe tiếp, Dung Nhược ôm theo cảm xúc phức tạp đi tới góc quán.

“Cứ để tớ và anh ta nói chuyện riêng.” Lúc sắp đi, Dung Nhược mỉm cười bỏ lại một câu, cản bước chân đuổi theo của Hà Dĩ Thuần.

Nhìn bóng lưng cô bạn, Hà Dĩ Thuần bắt đầu lo lắng.

Cô không thể quên nổi ánh mắt Dung Nhược ngày đó. Là bạn bè đã nhiều năm, đương nhiên cô hiểu rõ, một khi đã quyết định làm gì, thì cô gái có vẻ bề ngoài hiền lành nhu nhược này sẽ kiên trì làm tới cùng. Chỉ có điều... Điều này đối với Vân Trạm mà nói, cô thấy, thật không công bằng.

Vân Trạm ngồi trong góc quán yên tĩnh, nhìn về phía cô gái đang đi tới chỗ mình. Thấy rất rõ mái tóc dài quăn quăn gọn sóng, khuôn mặt xinh đẹp không cần trang điểm, ánh mắt trong trẻo tĩnh lặng như hồ nước và khóe miệng cong cong thành một nụ cười nhẹ nhàng.

— trước mắt rõ ràng là Dung Nhược, song lại khiến anh có cảm giác hoàn toàn khác lúc trước. Về hiền hòa dịu dàng của cô trước đây đã bị thay thế bằng một loại cảm giác khác, cho dù là ánh mắt hay nụ cười đều như lạnh nhạt tới cực điểm, lại vừa mang theo vẻ quyến rũ kinh người.

Dung Nhược như vậy lại khiến anh nhớ tới cô hôm đó, trên đỉnh núi, sau khi anh chọn Vân Hân.

Nhưng, cho dù là cô lúc đó hay bây giờ cũng đều khiến trái tim anh đau thắt từng cơn.

Vân Trạm nhìn Dung Nhựt tới gần, mãi tới lúc cô đứng lại trước mặt mình, mở miệng nói.

“Xin hỏi, anh muốn gặp tôi à?” Dung Nhựt hỏi kèm theo một nụ cười lễ phép.

“Phải.” Vân Trạm đáp lời, một cảm giác kỳ lạ dâng lên từ đáy lòng.

“Trước đây chúng ta có quen biết nhau à?” Nhìn thẳng vào khuôn mặt tuần tú trước mắt, trong đôi mắt xinh đẹp ấy như đầy vẻ suy tư và tìm kiếm.

“Em...” Vân Trạm quan sát khuôn mặt đầy nghi hoặc trước mắt, hai hàng mi dần dần cau lại, cảm giác xấu trào lên từ đáy lòng khiến ngực anh đau thắt lại đau thắt một hồi.

“Anh là Vân Trạm.” Giọng anh hơi khàn khàn, nhìn cô thật chăm chú, chờ phản ứng từ cô.

“Vân Trạm...” Hai âm tiết nhẹ nhàng bật khỏi đôi môi, thông thả song lại mang theo vẻ xa lạ.

Lại buồn phiền nhìn thẳng vào người trước mặt, như muốn nhìn ra được đáp án.

“Xin lỗi.” Chuyển tới chỗ đối diện của bàn ăn, ngồi xuống, Dung Nhựt xin lỗi người sắc mặt đang từ từ trắng bệch. “Có lẽ trước đây chúng ta thật sự quen nhau. Thế nhưng tôi không nhớ gì cả.”

“Bác sĩ nói, do não tôi thiếu dưỡng khí một thời gian dài dẫn tới mất ký ức. Lúc trước tôi được người ta cứu, vớt lên từ dưới biển, sau đó từ từ khôi phục được rất nhiều ký ức nhưng lại hoàn toàn không nhớ nổi tại sao mình lại bị rơi xuống biển. Chuyên gia nói có lẽ là mất trí nhớ theo lựa chọn, là vì muốn quên đi một đoạn ký ức mà bản thân không muốn nhớ tới nên mới không nhớ lại được. Tôi đã hỏi rất nhiều bạn bè, các cô ấy cũng không biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì. Anh... Anh quen tôi lúc nào? Tôi nghĩ chắc anh có thể giúp tôi nhớ lại chút gì đó.” Nói xong, Dung Nhựt hơi nghiêng người về phía trước, chờ câu trả lời từ Vân Trạm.

Mất trí nhớ? Lựa chọn? Ký ức không muốn nhớ lại? Đôi mắt mờ đi, ngực lại càng nhói đau, Vân Trạm không nhận được nở một nụ cười khổ.

Hóa ra, mình làm tổn thương cô ấy nhiều nặng đến vậy... Nhiều tới mức khiến cô ấy muốn quên đi tất cả những gì đã xảy ra, ngay cả những chuyện về mình cũng quên hết!

“Anh sao vậy?” Sắc mặt tái nhợt của Vân Trạm khiến Dung Nhựt thấy hơi bất an, theo trực giác giơ tay ra, chạm vào bàn tay khoanh trước ngực của anh, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn tay truyền lại khiến cô thẫn kinh hãi.

“Không thoải mái à?” Vẫn ngồi yên tại chỗ, không hề di chuyển, Dung Nhựt ra sức biểu hiện thật bình thường, chỉ nhẹ giọng hỏi. Một tay nắm chặt vào tay vịn, tình hình của Vân Trạm có vẻ nằm ngoài dự tính của cô.

“... Không sao.” Nhẹ nhàng lắc đầu, rút tay khỏi bàn tay ấm áp khiến mình quẩn luyến không muốn rời kia, Vân Trạm lại nhìn cô: “Đúng vậy, anh biết. Những ký ức em đã mất đi, anh đều biết.”

“Tương lai, anh sẽ kể cho em.” Không nhìn lại cặp mắt lộ vẻ xa cách khiến mình đau lòng kia, anh rút đi động ra, ấn phím tắt gọi điện.

Nửa phút sau, lái xe bước vào.

“Về công ty.”

Nhỏ giọng căn dặn xong, Vân Trạm nhắm mắt lại đợi lái xe lấy chiếc xe lăn được gấp gọn tựa vào sau ghế. Sau đó, thật hiếm có, nhờ lái xe giúp chuyển người sang xe đẩy, rời khỏi đó.

Trong lúc đó, anh không hề quay đầu lại nhìn Dung Nhựt lấy một lần, tất nhiên, cũng không thể thấy vẻ kinh hãi và đau xót khó giấu nổi hiện lên trong mắt cô.

Ai nói được cho cô biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khi Vân Trạ̣m nhờ lái xe giúp đỡ, ngồi lên chiếc xe lặn chượng mắt kia, khi đôi chân vậ̃n mậ̃nh mai như trước song lại mang theo vẻ yếu ớt khó tả đượ̣c giậ́u dượ́i tậ́m chậ́n, khi sặ́c mặt anh tái nhợt, hai hàng lông mi cau lại; đượ̣c đậ̉y ra khỏi quậ́n cà phê ngay trước mặt cô, Dung Nhượ̣c cảm thấy trái tim mình như bị thứ gì đó không ngừng xé nát từng chút từng chút một, đậ̀y đau độ́n và rối loạn.

Sau khi Vân Trạ̣m đi khỏi một lúc lậ̀u, cô vậ̃n ngơ ngặ́c ngồi đó, nhìn chiếc ghẹ́ đối diện, nơi anh vừa mới ngồi.

Mãi tới khi một bàn tay ậ́m áp tới xoa xoa bờ vai cô.

“Kể cho tớ, rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Ngặ́ng đậ̀u, Dung Nhượ̣c nắm lấy tay Hà Dĩ Thuậ̀n, trong mắt đậ̀y vẻ khó hiểu và đau xót.

“Tớ cũng mới đượ̣c biết hôm nay thôi.” Lặ́c đậ̀u, Hà Dĩ Thuậ̀n nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai đơn bạc của cô. “Sau chuyện đó, tớ chỉ nghe nói Vân Trạ̣m bị thương phải nhập viện, cũng chưa từng thấy anh ấy. Hơn nữa bình thường tớ với anh ấy cũng không liên hệ gì, thế nên sáng nay, lúc gặp tớ mới biết anh ấy...”

“Vì chuyện lần đó à?” Dung Nhượ̣c nhỏ giọng thì thặ́m. Hôm đó, trước khi cô rơi xuộ́ng vách núi, quả có thấy Vân Trạ̣m trúng đạn ngã lặn ra đậ́t, nhưng thật không ngờ anh lại bị thương nặng như vậy!

“... Dung Dung.” Hà Dĩ Thuậ̀n cúi xuộ́ng, nhìn thẳng vào Dung Nhượ̣c, sặ́c mặt nghiệm tặ́c: “Giờ, cậu còn định tiến hành kế hoạch của mình không?” Sau khi thấy Vân Trạ̣m, cô thực sự không muốn Dung Nhượ̣c thực hiện kế hoạch báo thù Vân Trạ̣m.

Ánh mắt ậ́m đặ̣m, Dung Nhượ̣c không trả lời, chỉ có vẻ mịt mờ và bối rối thoặ́ng hiện trên khuôn mặt cô.

“Anh nói gì?”

“Dung Nhượ̣c mất trí nhớ?”

Trong phòng khách nhà họ Vậ̣n, Cao Lộ̃i và Vậ̣n Hậ̣n đều bị tin tức này làm cho kinh ngạc.

“Sao lại như vậy?” Vậ̣n Hậ̣n cau mày, nhìn về phía Vân Trạ̣m trên xe đậ̉y. Trái tim vốn đang vui vẻ vì Dung Nhượ̣c đã xuất hiện trở lại, giờ lại từ từ trậ̀m xuộ́ng.

“Cô ấy... không nhớ tất cả mọi chuyện à?”

“Cô ấy quên chuyện bị bắt cóc rồi.” Vậ̣n Trạ̣m vẻ mặt mệt mỏi, tựa lưng vào ghẹ́. Gần như suốt cả buổi chiều, chỉ cần nhớ tới đôi mắt đậ̀y xa lạ và nghi hoặc kia, trái tim anh lại bắt đầu đau thặ́t từng cơn.

“Vậ̣y, cậu...” Cao Lộ̃i quan sát thấy vẻ mặt Vân Trạ̣m, cho rằng mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy.

“... Tớ cũng nằm trong những ký ức không muốn nhớ lại của cô ấy.” Khóe miệng khệ mở, giọng nói Vậ̣n Trạ̣m mang theo vẻ khàn khàn buồn bã.

Không muốn nhớ lại, nên mới quên đi... Dung Nhượ̣c đã quên anh, vì không muốn nhớ về anh.

Trong mắt Dung Nhượ̣c, anh đã trở thành một người hoàn toàn xa lạ...

“Anh nói là... Dung Nhượ̣c... không nhớ gì về anh?” Hai hàng mi thanh tú cau lại, Vậ̣n Hậ̣n không dám tưởng tượng tâm tình Vậ̣n Trạ̣m hiện giờ ra sao.

“Trạ̣m, về phòng nghỉ đi.” Cao Lộ̃i cầm tay vợ, ý bảo cô đừng hỏi. Sau đó đứng đậ̉y, đi vòng ra sau lưng Vậ̣n Trạ̣m. Từ chậ̣p tối, lúc về nhà đã phát hiện sặ́c mặt của anh không đượ̣c tốt, giờ lại càng ảo não hơn.

Vậ̣n Trạ̣m khép hờ đôi mắt, để mặc cho Cao Lộ̃i đậ̉y mình về phòng ngủ. Mặc dù từ hồi trưa, cảm giậ́c đau độ́n đang không ngừng lan từ chỗ bị thương ở vùng eo sang phần lưng, nhưng thi thoặ́ng trước mắt lại hiện ra khuôn mặt của Dung Nhượ̣c, bên tai lại vậ̃n vậ̃n những lời cô nói ban sáng, khiến anh không còn lòng dạ nào để ý tới cơn đau đó nữa. Thậm chí cho tới tận bây giờ anh vậ̃n không muốn nghỉ ngơi, chẳng qua chỉ muốn đượ̣c ở một mình, đượ̣c yên tĩnh để từ từ suy nghĩ.

Vậ̣n Hậ̣n cắn môi, lặ̣ng lặ̣ nhìn gò má tuậ̀n tú song lại tái nhợt của Vân Trạ̣m, lòng đượ̣m buồn. Ngay lúc bọn họ sắp vào phòng ngủ, cô lại đột nhiên hỏi anh: “Trạ̣m! Anh yêu cô ấy, đúng không?”

Nói xong, cô lại nhìn thẳng vào chiếc xe lăn đang ngừng lại, nhìn thẳng vào bàn tay đặt trên thanh vịn, nghe câu nói đó, những ngón tay đã xiết chặt lại.

Vân Trạh không trả lời, chiếc xe lăn được đưa vào trong phòng ngủ, cánh cửa nặng nề khép lại.

Mà thực ra, Vân Hân cũng không muốn nghe câu trả lời của anh trai. Cô đột nhiên hỏi câu đã cất trong lòng suốt hai năm, nó đã sớm không phải là câu hỏi nữa rồi, chỉ muốn nhắc nhở Vân Trạh đã quen kiem nén và hờ hững, cho dù giờ Dung Nhựt ra sao, chỉ cần anh còn yêu cô, mọi thứ đều có thể bắt đầu lại từ đầu. Cô không muốn thấy Vân Trạh buông tay với người mình yêu một lần nữa chỉ vì Dung Nhựt mất trí nhớ.

Có lẽ, quên đi chuyện trước kia lại là chuyện tốt với hai người bọn họ.

Ngồi một mình trước cửa sổ, vẻ buồn bã chưa từng lộ ra trước mặt người khác lúc ban ngày thoáng hiện trong đôi mắt đen nhánh như hồ nước sâu thẳm.

Ý Vân Hân, anh hiểu. Đau đầu lòng nhưng anh chưa từng nghĩ tới chuyện buông tay.

Vân Hân hỏi mà như khẳng định. Vì thế, anh không trả lời.

Anh yêu cô, vẫn luôn yêu cô.

Chỉ có điều, cô đã tẩy sạch anh khỏi trí nhớ của mình.

5. Chương 09-10

“Thư ký Vương, giúp tôi gọi điện cho lái xe, bảo anh ấy chuẩn bị xe.” Buồng nút nổi máy ra, Vân Trạh lại tựa người vào ghế dựa, lặng lẽ nghỉ ngơi một lúc rồi mới kéo chiếc xe lăn bên cạnh sang, ra sức chuyển người sang đó.

Sau đó, lăn chiếc xe tới cạnh cửa, kéo cánh cửa nặng nề ra, cũng vừa đúng lúc thư ký đặt điện thoại xuống.

“Tổng giám đốc!” Thư ký Vương rời khỏi bàn làm việc, đi tới chỗ Vân Trạh.

“Cuộc họp buổi chiều sẽ do Phó tổng giám đốc Trần chủ trì. Sáng sớm ngày mai, cô đem biên bản cuộc họp tới cho tôi.” Vân Trạh căn dặn vài câu.

“Vâng... Tổng giám đốc, ngài định ra ngoài à?” Chần chừ một lát, thư ký Vương vốn luôn tập trung vào công việc trong công ty lại đột nhiên hỏi một câu.

“Ừ.” Cảm giác đau thắt lại dấy lên từ đôi chân, Vân Trạh dùng tay ấn xuống, sắc mặt chẳng hề thay đổi, đáp lời.

“Nhưng mà...”

“Sao thế?” Vân Trạh nghiêng đầu. Thái độ của cô thư ký hôm nay thật kỳ lạ.

“Vừa rồi... dưới lầu có điện thoại gọi tới, nói có một cô gái muốn gặp ngài... Cô ấy nói mình họ Dung.” Nói xong, thư ký Vương liếc mắt quan sát phản ứng của Vân Trạh.

Họ Dung vốn chẳng nhiều, còn cô làm trong công ty sáu năm, biết người duy nhất mang họ Dung có quan hệ với Vân Trạh là Dung Nhựt đã rơi xuống vực sâu mất tích từ hai năm trước. Lúc vừa nhận được điện thoại từ quầy tiếp tân dưới lầu, cô cũng rất kinh ngạc, Dung Nhựt mà mọi người đều nghĩ khả năng sống sót mong manh lại xuất hiện một lần nữa sau hai năm biến mất. Vì vậy, biết là không nên nhưng cô vẫn âm thầm quan sát phản ứng của Vân Trạh.

Câu nói của thư ký khiến bàn tay đang xiết nhẹ lên chân vì đau đớn của Vân Trạh không tự chủ được, hơi lỏng đi, một luồng sáng xẹt qua đôi mắt đen nhánh của anh.

... Dung Nhựt, chủ động tới tìm anh.

Dẫu biết cô đã mất trí nhớ, dẫu đã đoán ra đại khái mục đích tới gặp của cô, nhưng niềm vui vẫn nhẹ nhàng dâng lên trong trái tim đã quen hờ hững.

“Thư ký Vương” Vân Trạ̣m vừa quay xe trở về phòng làm việc vừa căn dặn: “Cô xuống dưới dẫn cô ấy lên.”

“Vâng.” Phản ứng bình tĩnh của Vân Trạ̣m khiến cô cũng ngạc nhiên, chẳng lẽ Tổng giám đốc đã biết trước chuyện Dung Nhượ̣c trở lại? Không có nhiều thời gian để suy nghĩ, khi cửa phòng làm việc lại đóng lại lần nữa, cô cũng nhanh chóng đi thang máy chuyên dụng xuống tầng.

Dung Nhượ̣c theo sau thư ký, bước khỏi thang máy, đi tới trước cánh cửa sậm màu được khắc hoa văn quen thuộc, một nụ cười nhẹ thoáng hiện trên khuôn mặt cô.

Đương nhiên cô không quên, từ khi bước vào tòa cao ốc của Vân thị, các nhân viên trong công ty không ngừng lộ vẻ kinh ngạc — có lẽ, tất cả mọi người đều cho rằng, một người biến mất hai năm, chắc hẳn đã sớm rời nhân thế.

Mà sự thật, cũng đúng như vậy.

Nếu lúc trước không may mắn gặp một chiếc thuyền đánh cá nhỏ, sợ là cô đã sớm vùi thân trong biển rộng.

Vậy Vân Trạ̣m thì sao? Sao anh ta lại kiên trì tìm cô suốt hai năm? Rốt cuộc điều gì khiến anh ta tin cô rơi từ trên vách đá xuống biển mà còn sống sót được?

Nghĩ tới anh, ngay khi thư ký mở cửa, Dung Nhượ̣c thu lại nụ cười, khôi phục vẻ lạnh lẽo gần như xa lạ.

“Anh Vân.” Sau khi bước vào cửa, Dung Nhượ̣c lễ phép chào hỏi người bên cạnh cửa sổ, không chút ngạc nhiên liếc nhìn vẻ khó hiểu trên khuôn mặt cô thư ký.

“Cô ra ngoài trước đi.” Vân Trạ̣m ra hiệu cho thư ký, ngay cả bản thân cũng không phát hiện ánh mắt mình đã đượ̣m buồn vì cách xưng hô đó.

Sau khi phòng chỉ còn hai người bọn họ, Dung Nhượ̣c vẫn đứng yên tại chỗ, lại lên tiếng: “Tôi hy vọng lần mạo muội tới gặp này không quấy rầy công việc của anh.”

“... Không sao.” Mặc dù đã sớm biết Dung Nhượ̣c không nhớ gì về mình, cũng tự cho rằng bản thân đã tiếp nhận sự thật đó, song khi nghe những câu nói khách khí xa lạ thốt ra từ đôi môi xinh xắn đó, trong lòng Vân Trạ̣m vẫn thấm đau xót. Anh không thể không thừa nhận, hóa ra bản thân mình cũng có lúc yếu đuối, tới lúc anh khôi phục tinh thần, ngón tay đã dần dần nắm lại, xiết chặt vào tay vịn trên xe đẩy.

“Vậy, anh Vân, lần này tôi...”

“Ngồi xuống trước đã.” Mí mắt khẽ hạ xuống, Vân Trạ̣m ngắt lời Dung Nhượ̣c, đồng thời chuyển động xe lăn.

“... Cảm ơn.”

Ngồi xuống chiếc ghế sa lon bằng da thật, Dung Nhượ̣c lạnh lẽo nhìn Vân Trạ̣m trên chiếc xe lăn, từ từ đi về phía mình. Trên khuôn mặt hoàn mỹ không chút tí vết là vẻ bình tĩnh không chệ vào đâu được, song lại chỉ mình cô tự biết, công cụ màu bạc giúp Vân Trạ̣m đi lại trước mặt gai mắt tới mức nào. Cảm giác lo lắng hệt như lần trước gần như bao phủ toàn bộ cơ thể cô, đồng thời, cô lại thấm cổ vũ hành động che dấu hoàn mỹ của bản thân lúc này.

Vân Trạ̣m quay bánh xe tới bên ghế sofa, ánh mắt đặt vào một điểm trống rỗng trước mắt. Hiện tại, anh và cô gần nhau như vậy, gần tới mức như ngửi lại được mùi hương thanh nhã trên người cô, nhưng không cách nào nghe lại tiếng cô gọi anh, dùng giọng nói nhẹ nhàng của mình kêu tên anh. Giờ, anh chỉ là “anh Vân”...

Cảm giác đau đớn trên đùi ngày càng mãnh liệt, anh đưa tay lên che trên tấm thảm mỏng, không lộ chút vết tích gì, dùng sức ấn xuống.

”Em tới đây để định hỏi tôi những chuyện trước kia phải không.” Anh nhìn thẳng vào Dung Nhượ̣c.

“Đúng.” Dung Nhượ̣c nhanh chóng gạt đầu rồi tiếp lời: “Tôi nhớ lần trước anh có nói, nếu có cơ hội sẽ kể cho tôi biết lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Nói xong, cô nhìn Vân Trạ̣m với vẻ nghiêm túc.

Mặc dù, cô giả bộ như mất trí nhớ, cố ý ra vẻ khách khí xa lạ với Vân Trạ̣m, giả bộ đầy nghi hoặc với những chuyện trong quá khứ, giả bộ gấp gáp muốn biết chân tướng sự việc, nhưng hiện giờ, vẻ nghiêm túc của cô

lại hoàn toàn không phải giả bộ —— cô thực sự muốn biết Vân Trạh sẽ kể lại ngày hôm đó như thế nào với một người đã “mất trí nhớ”.

Cho dù kéo miệng kết thương ra sẽ rất đau. Thế nhưng, cô muốn dựa vào lần này để đưa ra quyết định cuối cùng.

Nếu Vân Trạh thực sự yêu cô, nếu cô có thể thấy được tình yêu của anh trong lần tường thuật này, có thể thấy tình cảm dành cho mình trong ánh mắt anh, như vậy, cho dù chỉ có một chút thôi, cô cũng sẽ tự khuyên bản thân mình, buông bỏ chuyện trả thù vô vị đó đi. Dẫu sao anh cũng từng yêu cô, cho dù không sâu đến mức khiến anh bỏ qua Vân Hân mà chọn cô, cô cũng sẽ cảm thấy thỏa mãn, rời đi.

Dung Nhựt chăm chú nhìn khuôn mặt điển trai trước mắt, lặng lẽ chờ đáp án từ anh.

Có nên nói không? Nên nói ra sao?... Vân Trạh tự ép mình dời tầm mắt đi chỗ khác, không nhìn vào đôi mắt mang đầy vẻ chăm chú và nôn nóng đó.

“Sao vậy?” Anh im lặng một lúc lâu khiến Dung Nhựt không khỏi nhú mào. “Lần trước anh nói sẽ kể cho tôi mà.”

“Nếu đó đều là những ký ức mà em không muốn nhớ tới, thì việc gì phải cố chấp tới vậy?” Vân Trạh không nhìn cô, chỉ trả lời với giọng thản nhiên. Cô đã cố quên đi chuyện đó, vì nó làm tổn thương cô quá nặng nề, vậy giờ đây, cần gì phải bắt anh bới lại chuyện cũ, làm tổn thương cô một lần nữa.

“... Thế nhưng, sống thiếu mất một phần quá khứ, anh có tưởng tượng được cái cảm giác không hoàn chỉnh này không?” Một chút cô đơn khiến Vân Trạh đau lòng thoáng hiện trên khuôn mặt cô.

Dung Nhựt hơi nghiêng đầu, ánh mắt lộ vẻ mơ hồ. Lúc nói câu này, cô hoàn toàn không giả bộ. Mất đi phần lớn ký ức, trong một thời gian dài sống ở nước ngoài, cô thậm chí không nhớ ra nổi cả tên của mình. Cảm giác cô đơn và hoảng loạn như đánh mất chính bản thân mình; khiến người ta sợ hãi, thậm chí tuyệt vọng; suốt đời này chắc cô chẳng thể quên được. Đây cũng là lý do vì sao lúc khôi phục hoàn toàn ký ức, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là đáp lễ nguyên nhân khiến cô trở thành như vậy, Vân Trạh.

“Tôi không biết vì sao trước đây mình lại muốn quên đi đoạn ký ức đó, cũng không nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì đã khiến tôi ra sức xóa nó khỏi đầu. Giờ tôi muốn để ký ức mình trở lại hoàn chỉnh, đồng thời cũng rất tò mò, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... Nếu anh đã biết, tôi mong anh kể cho tôi.” Rời khỏi những cảm xúc trong quá khứ, Dung Nhựt lại quay lại đề tài cũ, cũng đột nhiên cảm thấy, cứ ép người như vậy cũng chẳng giống bản thân mình trước kia.

Bàn tay đặt trên đùi đã buông lỏng, Vân Trạh lặng lẽ ngồi đó, anh đang suy nghĩ.

“Kể lại cho tôi đi! Vân Trạh!” Thân thể hơi nghiêng về phía trước, vẻ cố chấp thoáng hiện trong mắt Dung Nhựt, hoàn toàn không để ý thấy mình đã vô tình gọi tên anh, mà Vân Trạh đang trong trạng thái trầm tư cũng chẳng hề phát giác.

“... Thật ra, mọi chuyện rất đơn giản.” Điều chỉnh lại góc độ của xe đẩy, Vân Trạh quay lưng về phía Dung Nhựt, rốt cuộc cũng mở miệng nói, giọng điệu bình tĩnh.

“Đơn giản?” Hai hàng mi thanh tú nhả lại, khuôn mặt lộ vẻ phức tạp, Dung Nhựt quan sát nửa khuôn mặt tuần tú mà bình tĩnh kia, chờ lời giải thích từ anh.

“Phải.” Không chút chần chừ, Vân Trạh khẳng định. “Lúc đó, em bị người ta bắt cóc. Anh tới nhưng không kịp cứu em, sau đó, em bị kẻ bắt cóc kéo theo, rơi xuống vách núi.”

Nói tới đây, Vân Trạh dừng lại một chút rồi bổ sung:

“Mọi chuyện chỉ có vậy.” Nói xong, anh hơi nhắm mắt lại, khép chặt tất cả cảm xúc trong đôi mắt.

Bị bắt cóc... Không kịp cứu... Rơi xuống vực... Chỉ có vậy...

Không có Vân Hân, cũng chẳng có yêu cầu của kẻ bắt cóc, chẳng có chọn lựa của anh —— Tất cả đều bị anh dùng hai câu nói, thoải mái lược qua.

Dung Nhược không biết giờ mình nên phản ứng ra sao — Vân Trạm không gọi lại quá khứ đau thương đó, không hề nhắc lại chuyện cô từng bị bỏ rơi, đây không phải chuyện tốt sao? Thế nhưng, cảm giác khó chịu và thất vọng nặng nề trào dâng như sóng gợn trong lòng cô, ngay cả bản thân cô cũng không thể nói rõ, vì sao lại khó chịu, vì sao phải thất vọng.

Cảm giác đau nhói do móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay khiến tâm trạng cô dần dần ổn định lại, cô dùng giọng điệu nhẹ nhàng bình thản nhất hỏi lại: “Thật không? Chỉ đơn giản như vậy?”

“Ừ. Mọi chuyện đều là ngoài ý muốn thôi.”

Chỉ một câu trả lời ngắn gọn song lại khiến Dung Nhược cảm thấy trái tim đang từ từ chìm xuống, nhìn thẳng vào nửa bên khuôn mặt hoàn mỹ song vô cảm như được điêu khắc, một chút hy vọng vốn còn sót lại trong lòng đang lặng lẽ biến mất.

Cô đột nhiên thấy buồn. Quá khứ, cô yêu anh suốt ba năm, nhưng không thể xác định nỗi tình cảm của anh đối với mình, tới tận giờ khắc cuối cùng mới phát hiện hóa ra mình thật sự không quan trọng như một người con gái khác. Hiện giờ, cô trở lại, gặp lại anh, không ngờ lại ngây thơ tới mức muốn nhận được câu trả lời cho những thắc mắc lúc trước từ người đàn ông luôn hờ hững này, thậm chí còn ôm theo hy vọng về câu trả lời sắp nhận được. Thế nhưng giờ đây, cô chăm chú nhìn gương mặt trước mắt, lặng lẽ hồi tưởng lại giọng điệu của anh lúc vừa rồi, cô thậm chí không tìm nổi một chút tình cảm nào có thể coi là “yêu”...

Có lẽ, mọi chuyện đều như lời Vân Trạm nói — chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn thôi.

Có lẽ, trong mắt anh ta, những chuyện xảy ra ngày đó quả thật như biểu hiện lúc này của anh, hững hờ thản nhiên.

Im lặng trong chốc lát, cuối cùng như hạ quyết tâm, khoe miệng nở một nụ cười phức tạp, Dung Nhược từ từ đứng dậy.

“Lúc tôi bị bắt cóc, anh đã chạy tới cứu tôi. Vậy, anh có thể nói cho tôi biết, quan hệ giữa chúng ta lúc trước ra sao không?”

Bàn tay đặt trên tay vịn tựa khẽ động, Vân Trạm quay đầu lại, nhìn khuôn mặt thanh tú kia.

“Anh nói, em có tin không?” Nếu giờ anh nói cho cô hay, bọn họ từng là người yêu, cô sẽ ra sao?

“Nếu những lời đó đáng tin.” Nụ cười chất phác hiện lên trên khuôn mặt Dung Nhược.

Vân Trạm lặng lẽ nhìn cô.

“Chúng ta...”

“... Hả? Sao?” Vân Trạm đột nhiên ngừng lại khiến Dung Nhược nhíu mày, hỏi riết.

Quay đầu, sắc mặt khẽ biến, Vân Trạm đưa tay ấn mạnh lên đùi, nhỏ giọng nói: “Chúng ta chỉ là bạn bè.”

Anh khẽ cúi đầu, không thấy được nụ cười của Dung Nhược sau lưng đang từ từ cứng lại.

“Anh đã trả lời câu hỏi của em. Nếu không có chuyện gì...”

Không đợi anh nói xong, sau lưng đã vang lên giọng nói của Dung Nhược: “Không còn chuyện gì, không quấy rầy anh Vân làm việc nữa.” Cô xoay người đi vài bước, lại dừng lại, quay đầu nói: “Hôm nay cảm ơn anh! Tạm biệt!” Nói xong, cô bước nhanh khỏi phòng làm việc.

“Cô Dung?!” Tiếng sập cửa lớn làm thư ký đang ngồi ở bàn làm việc giật mình, cô đứng dậy, không hiểu gì nhìn Dung Nhược mặt đỏ bừng về tức giận.

Không để ý tới cô thư ký, Dung Nhược mang theo vẻ lạnh lùng và tức giận, bước thẳng vào thang máy.

Ngoài ý muốn! Bạn bè! Đuổi khách! Nghĩ tới những điều này, cô không khỏi cười lạnh. Hóa ra, bản thân mình thật quá ngây thơ! Nếu Vân Trạm không chịu thừa nhận cả quan hệ giữa bọn họ, vậy cô cần gì phải quan tâm tới anh ta! Càng không cần phải lo chuyện những hành động trong tương lai có làm tổn thương anh ta hay không!

Nếu cô có thể thấy chút tình cảm từ Vân Trạ̣m, vậy, những ngày trong tương lai, cô sẽ cố gắng đạt được kết quả mà mình mong muốn.

Tiếng sập cửa lớn không hề báo trước khiến trái tim Vân Trạ̣m chấn động! Lồng ngực mang tới cảm giác tim đập loạn nhịp, anh cúi đầu, cau mày, thở hổn hển.

Dung Nhượ̣c tức giận rồi! Vì anh bảo cô đi sao? Nhớ lại giọng điệu của cô lúc đó, cho dù anh đã tập trung ứng phó cảm giác đau đớn lan tới từ sau lưng nhưng vẫn cảm giác được cơn giận của cô. Lúc trước, anh gần như chưa từng thấy cô giận, trong ấn tượng của anh, cô vẫn luôn hiền lành ôn hòa. Xem ra, hiện giờ quả thực cô đã thay đổi rất nhiều. Có điều, thay đổi đó lại càng khiến cô thêm rứt rờ.

Khóe môi miễn cưỡng kéo thành một nụ cười song lại nhanh chóng bị đau đớn che lấp. Vân Trạ̣m mím môi, dùng cả hai tay ôm chặt đôi chân bắt đầu bị chuột rút. Vừa rồi, khi anh còn đang nghĩ xem nên nói ra quan hệ giữa hai người như thế nào, cảm giác đau đớn co thắt từng cơn dâng lên khiến anh không thể không dùng cách nhanh nhất kết thúc cuộc nói chuyện. Anh không muốn để Dung Nhượ̣c thấy bộ dạng anh hiện giờ, vì vậy, anh dùng câu trả lời lấy lệ nhất, cũng chẳng thể nghĩ nhiều, bảo cô đi khỏi.

Nhịp đập trái tim dường như chưa hề giảm xuống, lại thêm cảm giác đau đớn co thắt từ chân truyền tới. Cố kiềm chế cảm giác choáng váng đột nhiên kéo tới, Vân Trạ̣m lấy di động ra, bấm số điện thoại của tài xế.

6. Chương 11-12

“Sao lại thành thế này?” Vân Hân đứng bên giường, trên giường là Vân Trạ̣m cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ an lành. Cô cẩn ṃi nhìn khuôn mặt xám tro trước mắt, trong đôi mắt đầm nước đầy vẻ lo âu.

Tiến bác sĩ về xong, Cao Lỗ nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, vỗ lên vai người vợ yêu, quay người sang nhìn lái xe vẫn đứng bên cạnh, những đường nét trên khuôn mặt vẫn đang căng ra vì tình huống khẩn cấp vừa rồi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Một giờ trước, anh và Vân Hân lần lượt nhận được điện thoại của lái xe, thông báo bệnh tim của Vân Trạ̣m tái phát trong công ty. Lúc bọn họ tới, bác sĩ của gia đình đang cấp cứu, còn Vân Trạ̣m đã chìm vào trạng thái nửa hôn mê.

Sau khi tình hình ổn định lại, trên đường về nhà, bác sĩ lại nhắc nhở, trong thời gian ngắn, Vân Trạ̣m cần tĩnh dưỡng tuyệt đối, tránh bị những chuyện bên ngoài kích động.

“Hôm nay xảy ra chuyện gì đặc biệt à?” Cao Lỗ quay sang nhìn Vân Trạ̣m hai mắt nhắm nghiền. Đây là lần đầu tiên anh thấy Vân Trạ̣m phát bệnh nghiêm trọng tới vậy trong suốt hai năm qua.

“Tôi cũng không rõ lắm.” Lái xe lắc đầu. “Buổi sáng lúc tới công ty, tinh thần của cậu chủ vẫn rất tốt.” Ai ngờ tới gần trưa lại đột nhiên thấy cậu ấy phát bệnh.

Nghĩ lại một chút, anh ta bổ sung: “... Có điều, hình như tôi có nghe thư ký nói, buổi sáng có một cô gái tới công ty tìm thiếu gia.” Nhưng tình hình lúc đó hỗn loạn, anh ta lại nóng lòng gọi điện nhờ giúp đỡ, vì vậy không nghe rõ được mấy câu nói nhỏ giọng của thư ký.

“Cô gái?” Cao Lỗ và Vân Hân quay đầu sang nhìn nhau.

“Em gọi tới công ty hỏi xem.” Trong lòng đã mơ hồ đoán được đáp án, Vân Hân lại liếc mắt nhìn Vân Trạ̣m không còn chút sức sống, khe khẽ rời phòng ngủ.

Điệu blues êm ái ưu nhã, vẻ ưu thương nhẹ nhàng tỏa khắp quán cà phê trống vắng.

Khách không nhiều lắm, ngồi rải rác tốp năm tốp ba. Hà Dĩ Thuần đứng trước quầy bar, nhìn về phía khuôn mặt trong góc khuất, dấu mang vẻ u buồn nhưng vẫn đẹp tới mức lay động lòng người. Từ sáng tới giờ, Dung Nhượ̣c vẫn lặng lẽ ngồi trong góc, không biết đang suy tư hay đang thất thần.

Giơ tay gọi người phục vụ, Hà Dĩ Thuần bưng cốc cà phê mình tự tay xay ra, nhờ đưa tới chỗ Dung Nhượ̣c. Tuy nói Dung Nhượ̣c đã là nửa chủ nhân của quán cà phê, nhưng lúc này, Hà Dĩ Thuần biết, Dung Nhượ̣c

cần yên tĩnh một mình. Vì thế, cô chỉ coi Dung Nhược như một người khách bình thường, đem lại cho cô ấy sự phục vụ tốt nhất cùng một không gian như Dung Nhược mong muốn.

“Cho hỏi, Dung Nhược có ở đây không?” Một giọng nữ trong trẻo vang lên khiến Hà Dĩ Thuần quay đầu lại, một khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện trước mắt cô.

“... Có.” Vân Hân?! Nhận ra cô gái trước mặt, Hà Dĩ Thuần quay đầu sang nhìn cô gái ở phía xa.

Theo ánh mắt cô, Vân Hân lập tức thấy người mình muốn tìm, cô lễ phép hỏi: “VẬY có thể cho phép tôi nói với cô ấy vài câu được không?”

“Xin cứ tự nhiên.” Mỉm cười để Vân Hân đi qua bên cạnh, Hà Dĩ Thuần nhìn theo bóng lưng ấy, bất giác cảm thấy có chút căng thẳng.

Dung Nhược không biết mình đã ngồi vậy bao lâu, trong đầu không ngừng quần quanh hình ảnh khuôn mặt tuần tú hờ hững kia, còn cả những lời nói nghe thật lạnh lùng thần nhiên.

Mọi chuyện trong quá khứ đều như chẳng đáng nhắc tới. Ít ra, trong mắt Vân TrạM hẳn là vậy.

Cô muốn cười song trong lòng lại khó chịu, như bị những mũi châm rất nhỏ song lại dày đặc, chỉ chít đâm vào, tới giờ vẫn không ngừng.

Cốc cà phê tỏa hương bốn phía đang từ từ nguội đi, cô không nói năng, cử động gì, chỉ lặng lẽ ngồi đó. Cho tới khi, bên tai vang lên giọng nói quen thuộc.

Cô ngẩng đầu, thấy được gương mặt Vân Hân vẫn xinh đẹp như xưa, nghe thấy Vân Hân gọi mình “Dung Nhược”, giọng nói và ngữ điệu vẫn hệt như hai năm trước.

“Dung Nhược, tôi là Vân Hân, chị còn nhớ không?” Ngồi xuống cạnh bàn, trong mắt Vân Hân lộ vẻ kích động và mong chờ.

“... Xin lỗi.” Hơi quay đầu sang suy nghĩ một phen, Dung Nhược mỉm cười xin lỗi.

Cảm giác thất vọng trào dâng, Vân Hân không nhịn nổi khẽ thở dài. Có lẽ, vốn dĩ mình không nên hi vọng, dẫu sao ngay cả Vân TrạM cũng bị cô tẩy sạch khỏi trí nhớ, huống chi là mình.

“Không sao!” Vân Hân mỉm cười an ủi: “Tôi đã nghe nói chuyện chị mất trí nhớ, không cần xin lỗi.”

“Cám ơn.” Dung Nhược nhẹ giọng nói.

“Thật ra, hôm nay tôi tới là muốn hỏi chị một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Sáng nay chị đã tới tập đoàn Vân thị đúng không?” Vân Hân mở miệng hỏi.

“Đúng vậy.” Dung Nhược không hiểu, Vân Hân cố ý tới tìm cô chỉ để hỏi chuyện này?

“Vậy chị và Vân TrạM đã nói những gì?” Dứt lời, thấy Dung Nhược lộ vẻ nghi hoặc, Vân Hân lập tức giải thích: “Chị đừng hiểu lầm! Không phải tôi muốn biết chuyện gì! Tôi chỉ muốn hỏi, hai người có cãi nhau hay là...” Cô cũng không biết nên hỏi ra sao, đành lúng túng ngừng lại.

“Cãi nhau?” Nghe câu hỏi của Vân Hân, cảm giác khó hiểu từ từ lan rộng trong lòng Dung Nhược. Sao Vân Hân phải hỏi như vậy?

“Tôi chỉ tới hỏi anh Vân một số chuyện, chúng tôi không cãi nhau.”

Không cãi nhau? Vân Hân vô thức cúi đầu suy nghĩ. Chẳng lẽ lần phát bệnh này của Vân TrạM không liên quan gì tới Dung Nhược?

“Sao cô lại hỏi như vậy?”

“À, không có gì.” Ngẩng đầu lên, thấy vẻ khó hiểu trong mắt Dung Nhược, Vân Hân mỉm cười đáp: “Chỉ là hôm nay xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, cho nên mới tới hỏi.”

“Ngoài ý muốn?” Không biết vì sao, Dung Nhược cứ cảm thấy thần sắc Vân Hân có điểm kỳ lạ.

“Vâng... Giờ thì không sao rồi. Không làm lỡ chuyện của chị, hôm khác chúng ta lại nói chuyện!” Do dự một chút, Vân Hân vẫn quyết định không nói gì, đứng dậy.

Cô không biết liệu có nên kể những chuyện xảy ra hôm nay cho Dung Nhược không, dẫu sao cô ấy cũng đã mất trí nhớ, không nhớ gì về Vân Trạ. Có lẽ, cô ấy sẽ cho rằng chuyện của một người lạ như vậy thì có liên quan gì đến mình.

Dung Nhược đứng dậy theo. Về suy tư của Vân Hân khiến cô nhú mày. Ngoài ý muốn... Là chuyện gì? Không hiểu sao, cảm giác buồn bã dâng lên trong lồng ngực. Nhìn bóng lưng Vân Hân từ từ bước ra cửa, cô bỗng có cảm giác muốn đuổi theo, hỏi cho rõ.

Thế nhưng, cô không thể. Trong mắt bọn họ, cô đã mất trí nhớ; cô đã quên tất cả những người, những chuyện có liên quan tới Vân Trạ, vì thế, cô không thể để lộ sự quan tâm của mình.

Vân Hân chậm rãi bước ra ngoài, trong đầu hiện lên hình ảnh Vân Trạ mặt không còn chút máu, đôi môi tím tái, còn cả sắc mặt thoảng chút cô đơn của anh khi về nhà hai ngày trước.

—— Dung Nhược, mất trí nhớ.

—— Anh là ký ức mà cô ấy không muốn nhớ tới.

Lúc đó, Trạ đã rất đau khổ.

Bởi vì, cô nghe được vẻ cay đắng trong lời nói của anh, cho dù anh đã cất giấu khá sâu.

Tay vừa chạm tới cửa kính, Vân Hân lại đột nhiên dừng lại. Cô xoay người, lại bước về phía Dung Nhược vẫn đang nhìn theo hướng mình.

“Hi vọng chị có thể về cùng tôi, tới thăm Vân Trạ.” Dừng lại trước mặt Dung Nhược, Vân Hân đề nghị mà như mang theo chút khẩn cầu.

“Hi vọng chị có thể về cùng tôi, tới thăm Vân Trạ.”

Vân Hân vừa dứt lời, vẻ lo lắng và bối rối thoảng hiện trong đôi mắt trong trẻo của Dung Nhược, rồi lại nhanh chóng biến mất.

“Cô muốn tới thăm Vân Trạ?” Khuôn mặt lộ vẻ nghi hoặc và khó hiểu, Dung Nhược ráng quên đi chút bối rối vừa rồi. “Cô bảo cô là Vân Hân, vậy, cô với Vân Trạ là...”

“Anh em.” Vân Hân tiếp lời: “Trạ là anh trai tôi.”

“Dung Nhược, tôi thật sự mong chị có thể tới thăm anh ấy.” Vân Hân lại nài nỉ.

“Vân Trạ bị sao thế? Với lại, tại sao tôi nhất định phải tới gặp anh ấy?” Thật ra, trong lòng Dung Nhược chỉ muốn nghe đáp án của câu hỏi thứ nhất.

“... Sáng nay Trạ bị ngã trong phòng làm việc, do bệnh tim tái phát.” Sắc mặt Vân Hân lập tức trở nên căng thẳng. Mặc dù giờ đã qua cơn nguy hiểm nhưng khi nhớ lại cô vẫn thấy sợ.

Bệnh tim?! Câu trả lời của cô khiến Dung Nhược nhú mày —— Vân Trạ bị bệnh tim? Sao trước giờ cô không biết?

Đột nhiên nhớ lại, hai ngày trước khi hai người gặp mặt, sắc mặt Vân Trạ đã tái nhợt. Có điều khi đó chuyện anh phải dùng xe lăn để di chuyển khiến cô kinh ngạc, nên mới bỏ qua chi tiết đó.

Nhớ tới đôi chân của Vân Trạ, Dung Nhược lại cảm thấy lòng mình đau nhói. Xem ra, trong hai năm mình mất tích, ở bên này cũng xảy ra rất nhiều chuyện.

“... Được không? Chị tới thăm anh ấy được không?” Vân Hân không biết Vân Trạ liệu đã tỉnh lại hay chưa, cô nghĩ, để người đầu tiên anh thấy sau khi tỉnh lại là Dung Nhược cũng không phải quyết định tồi.

“Ừ.” Dung Nhược gật đầu. Cô cũng muốn biết rõ một số chuyện.

Bước qua khoảng sân vườn phía trước quen thuộc, giữa ánh mắt ngạc nhiên của những người làm, Dung Nhược theo sát Vân Hân, bước thẳng vào phòng khách rộng lớn.

Năm đó cô còn không kịp nói lời từ biệt cuối cùng với toà biệt thự được xây nơi lưng chừng núi này. Thế nhưng tin rằng không lâu trong tương lai, cô sẽ lại chính thức bước vào nơi đây.

Cánh cửa phòng ngủ được mở ra từ phía trong, một người đàn ông cao lớn anh tuấn đi về phía hai người.

“Trạm tỉnh chưa?” Vân Hân nhỏ giọng hỏi.

“Vừa mới tỉnh.” Nói xong, Cao Lỗi lặng lẽ liếc mắt sang quan sát Dung Nhược đang đứng bên cạnh một chút rồi mới gật đầu chào cô.

Dung Nhược gật đầu chào lại, đồng thời âm thầm quét sát mối quan hệ của hai người trước mặt, thật khó để diễn tả cho rõ, có vẻ thật thân thiết và quen thuộc.

Về phần Cao Lỗi, cô chỉ gặp anh một lần hồi mấy năm trước. Khi đó anh đã có hai thân phận, vừa là bạn của Vân Trạm vừa là bạn trai của Vân Hân, chỉ có điều anh thường sống ở nước ngoài nên cơ hội gặp mặt cũng không nhiều. Thấy sự ăn ý vô hình giữa anh và Vân Hân, không biết quan hệ giữa họ giờ có tiến triển thêm chút nào hay không nữa.

“Dung Nhược, mình vào thôi.”

“Ừ.”

Đứng tại chỗ nhìn hai người một trước một sau bước vào phòng ngủ Vân Trạm, thần sắc Cao Lỗi thoáng hiện vẻ căng thẳng.

Nhớ lại lần trước, cũng là lần duy nhất anh gặp Dung Nhược, cảm giác cô tạo cho anh là một cô gái dịu dàng như làn nước. Khuôn mặt nhã nhặn, lịch sự, hiền lành, điềm tĩnh như tỏa ra quang sáng hiền hòa, khiến người ta thấy thật ấm áp. Thế nhưng, ngay lúc vừa rồi, anh lại cảm thấy vẻ lạnh nhạt trên người cô, cho dù là trong ánh mắt hay vẻ mặt.

Có lẽ do mất trí nhớ thôi. Cao Lỗi thầm nghĩ trong lòng, tự giải thích lý do thay đổi của Dung Nhược.

Trong gian phòng mịt mờ tăm tối, tấm thảm lông dài và mềm mại đã được thay thế bởi sàn nhà bằng phẳng nhẵn bóng, tấm rèm cửa sổ nặng nề phủ xuống, xuyên qua khe cửa có thể thấy ánh mặt trời tươi sáng ngoài sân.

Ngay khi bước vào trong phòng, trái tim Dung Nhược lập tức đập nhanh hẳn. Một mùi hương đã lâu không gặp nhưng lại khiến người ta thấy thật quen thuộc không chút dấu hiệu xông thẳng vào mũi cô.

— đó là mùi hương của riêng Vân Trạm.

Len lén xiết chặt bàn tay đang run lên nhẹ, Dung Nhược nhẹ nhàng bước chậm lại, cố gắng điều chỉnh nhịp thở.

Sau đó, cô theo Vân Hân, tới bên giường.

Người trên giường đang nằm đó thật an tĩnh, ánh sáng quá mờ mịt, không cách nào thấy rõ, nhưng cô lại như nghe thấy tiếng thở rất nhỏ của anh, từng tiếng từng tiếng một, rõ tới mức lạ kỳ.

Tĩnh lại trong cơn mê, cảm giác đau đớn khiến người ta hít thở không thông như đã biến mất, Vân Trạm nằm đó không chút sức lực, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra rồi lại khép lại. Anh nghe thấy tiếng bước chân rón rén, khẽ khàng, bước thẳng tới đầu giường mình.

“Vân Hân?” Anh mở mắt ra, song lại bất ngờ thấy hai bóng người. Cô gái đứng sau lưng Vân Hân, cho dù không thấy rõ dung mạo nhưng những đường nét quen thuộc cũng lập tức khiến những ngón tay che dưới tấm chăn của anh khẽ xiết lại.

“Vâng, em đây.” Thấy Vân Trạm tỉnh lại, Vân Hân bước ra phía cửa sổ.

“Soạt!” Rèm cửa bị kéo mở, ánh nắng lập tức tràn vào qua khung cửa sổ.

Vân Trạm theo phản xạ nghiêng đầu, neho mắt lại.

Bệnh tim! Đứng bên giường, nhờ ánh nắng từ ngoài tràn vào, khi thấy rõ người trên giường, những lời Vân Hân nói lúc trước đột nhiên dâng trào trong đầu Dung Nhựt.

Đây là Vân Trạm. Hai năm không gặp, Vân Trạm đã thay đổi rất nhiều, thay đổi theo hướng mà cô không tưởng tượng nổi.

Anh nằm trên giường, mái tóc rối bời, con mắt khép hờ, mặt không còn chút máu, ngay cả đôi môi cũng nhợt nhạt tới mức khiến cô kinh hãi.

Nhìn khuôn mặt điển trai song không còn chút sinh khí kia, tấm chăn trắng tinh ôm vòng quanh những đường nét mỏng manh, Dung Nhựt cảm thấy trái tim mình lại đau âm ỉ từng cơn, không cách nào ngừng lại.

“Dung Nhựt, chị ở lại đây nhé, tôi ra lấy cho chị cốc nước.” Cố tình để lại không gian riêng cho hai người, Vân Hân liếc mắt nhìn Vân Trạm đang im lặng, nhẹ nhàng bước ra cửa.

Quả nhiên, là cô ấy!

Đôi mắt đang cố thích ứng với ánh sáng vẫn chưa mở nhưng bên tai đã vang lên giọng nói của Vân Hân, Vân Trạm thầm thở dài một tiếng, từ từ mở mắt ra, quay sang nhìn khuôn mặt thanh tú bên cạnh.

7. Chương 13-14

Nhìn Vân Trạm ngại ngùng, cố gượng dậy, Dung Nhựt cố nén cơn xúc động muốn tới giúp của mình, ngồi xuống chiếc ghế bên giường.

Ngồi tựa người vào đầu giường, Vân Trạm khép chặt đôi mắt, cố xua tan cơn choáng váng vì ráng ngồi dậy. Lúc mở mắt ra lại phát hiện Dung Nhựt ở bên cạnh đang chăm chú nhìn mình.

“Sao em lại tới đây?” Vân Trạm nhìn về phía cô, hỏi với giọng hơi khàn khàn.

“Vân Hân nói anh mắc bệnh, muốn tôi tới thăm anh.” Vô tình hay cố ý, Dung Nhựt kể cho Vân Trạm như định nói đây không phải suy nghĩ của cô. Nhưng lúc này, thần sắc tiêu tụy của anh khiến cô không nhận được hỏi tiếp:

“... Anh thấy sao rồi?”

“Đã không sao.” Cố gắng quên đi cảm giác co rút đau đớn ở lưng, Vân Trạm lắc đầu.

Khóe miệng hơi cong lên một khoảng rất khó nhận ra, Dung Nhựt nhẹ nhàng gạt đầu.

Nhất thời hai người đều im lặng, bầu không khí trong phòng có phần áp bức và nặng nề.

Tránh không nhìn khuôn mặt của Vân Trạm, Dung Nhựt cố chuyển ánh mắt, lại vừa khéo dời sang đôi chân của anh. Cho dù được che phủ dưới tấm chăn nhưng vẫn không giấu nổi vẻ suy yếu, đôi chân đó, lại cả chiếc xe lăn bằng kim loại đặt bên giường thì thoảng lại phản xạ lại ánh sáng, đều như những mũi châm đâm thẳng vào mắt khiến cô cảm thấy đau nhói khiến.

... Không được mềm lòng!

Cô thầm xiết chặt tay vịn, tự nhắc nhở trong lòng.

Cho dù đôi chân anh bị thương trong lần bắt cóc đó đúng như suy nghĩ của mình, vậy cũng chỉ vì Vân Hân thôi! Bởi vì, lúc cô rút xuống vách núi cũng là lúc quyết định tính mạng cô không phải do anh đổi lại! Giờ cô còn có thể hít thở bầu không khí trên cõi đời này hoàn toàn là nhờ vận may của bản thân, cô nên cảm ơn ngư dân đã cứu cô lên trong lúc hấp hối chứ không phải anh!

Vì vậy, không cần lo lắng quá nhiều, cô chỉ cần hoàn thành kế hoạch của mình, vậy là đủ rồi!

Do Dung Nhược ngồi sắp bóng nên Vân Trạm không tài nào nhìn thấy rõ gương mặt cô. Nhưng anh có thể cảm giác được cô đang trầm tư. Mặc dù không biết cô đang suy nghĩ điều gì, Vân Trạm vẫn quay đầu, nhắm mắt lại, lặng lẽ nằm đó, không muốn cắt ngang mạch suy nghĩ của cô.

Một lúc lâu sau, bên tai mới vang lên giọng nói nhẹ nhàng chỉ có nơi cô.

“Sao lại lừa tôi?”

“...” Câu hỏi đột ngột của Dung Nhược khiến Vân Trạm mở choàng hai mắt. Anh không nói gì, chỉ khẽ nhướn mày, nhìn cô với vẻ nghi hoặc.

“Tôi và anh đã từng là người yêu phải không?” Hít sâu một hơi, Dung Nhược hỏi.

“Em...” Trong đôi mắt thâm thúy lộ rõ vẻ kinh ngạc, Vân Trạm nhìn về mặt khẳng định của cô, trái tim hơi co thắt lại. Chẳng lẽ cô nhớ ra rồi?!

“Không phải như anh nghĩ đâu!” Đối mặt với vẻ kinh ngạc của Vân Trạm, Dung Nhược lắc đầu vô tội, mỉm cười. “Tôi không nhớ ra điều gì. Thế nhưng một người bạn kể cho tôi, trước đây tôi là bạn gái của anh.”

Cô phải nhanh chóng đẩy mạnh quan hệ giữa bọn họ. Nếu anh đã không chịu nói gì, vậy để cô chủ động.

“Tôi nghĩ, người bạn tốt nhất của tôi chắc sẽ không lừa tôi. Anh là bạn trai tôi, đúng không?” Nói xong, cô chăm chú nhìn thẳng vào mắt Vân Trạm.

Cảm giác thất vọng như có, như không, dâng lên trong lòng, Vân Trạm nhìn về cổ chấp và chắc chắn trên khuôn mặt cô, không trả lời ngay.

Hai hàng mi khẽ rủ xuống, giấu đi những tâm sự hiện lên trong đôi mắt, một lát sau, anh mới thản nhiên hỏi: “Nếu đúng là vậy, em có thể tiếp nhận chuyện đó ngay không?”

“Không thể.” Câu trả lời nhanh chóng và thẳng thắn.

Một câu trả lời có thể dễ dàng đoán ra, song lúc này, khi nó vang lên từ trong đôi môi ấy với vẻ thông dong và điềm tĩnh, đáy lòng anh vẫn gợn buồn. Nhưng câu nói tiếp theo của cô khiến đôi mắt anh không khỏi chuyển sang nhìn cô.

“Không thể lập tức tiếp nhận. Nhưng tôi nghĩ, chỉ cần cho tôi chút thời gian thích ứng, chắc là cũng không khó.” Một nụ cười rạng rỡ hiện lên trên khuôn mặt thanh tú. “Đương nhiên, đầu tiên anh cũng phải đồng ý tiếp tục mối quan hệ của chúng ta trong quá khứ mới được.”

Thật hiếm khi thấy Vân Trạm lộ vẻ sững sờ. Nhìn đôi mắt trong trẻo đã bớt đi vài phần xa cách kia, anh bỗng có một cảm giác kỳ lạ, cảm thấy cô gái trước mặt bỗng trở nên khó đoán — cứ như một giấy trước vẫn là vẻ lạnh nhạt xa lánh, đảo mắt qua bỗng chủ động ôn hòa trở lại.

Rốt cuộc là chuyện mất ký ức đã thay đổi tính cách cô hay lúc trước mình không phát hiện ra một mặt khác của cô, anh cũng không rõ nữa. Chỉ có điều, Dung Nhược với nhiều dáng vẻ như vậy lại càng làm toát lên thứ khí chất khiến người ta say đắm.

“Đã không còn sớm nữa rồi, tôi phải về đây.” Dung Nhược đứng dậy, không đợi Vân Trạm nói chuyện, lại bổ sung: “Anh nghỉ ngơi đi cho khỏe, hôm khác gặp lại.”

Vân Trạm nhìn theo bóng lưng dịu dàng đang bước đi kia, lặng lẽ chìm vào trầm tư.

Ánh sáng yếu ớt chiếu vào xuyên qua lớp rèm cửa dày, Vân Trạm rướn người dậy, tựa nửa người vào đầu giường. Trong con người đen nhánh là vẻ trầm tư sâu không thấy đáy.

Từ ba ngày trước, Dung Nhược đột nhiên tới, sau khi để lại câu nói đó bèn vội vã bỏ đi rồi không hề xuất hiện nữa. Ngắm lại thái độ trước sau bất đồng của cô, cả việc tính cách thay đổi nhiều so với lúc trước, nghi hoặc trong lòng Vân Trạm càng lúc càng lớn dần.

Mấy ngày nay, anh bị ép nằm trên giường tĩnh dưỡng, ngoại trừ thi thoảng phải xử lý công việc, anh có đủ thời gian để tự hỏi cảm giác khó hiểu quanh quẩn trong lòng mình đến từ đâu.

Hôm đó, nếu anh không nhìn nhầm, khi Dung Nhược đứng bên giường hỏi anh: “Chúng ta đã từng là người yêu phải không?”, ngay trước lúc đó, trong mắt cô thoáng hiện vẻ phức tạp, vừa hay bị anh để ý thấy. Ánh mắt đó đại biểu cho điều gì, anh không tài nào hiểu được, song nó lại khiến trong lòng anh có cảm giác lạnh lẽo khó hiểu.

Cô như vậy, cho dù là hành động hay ánh mắt đều như bị một câu đố khó giải, khiến anh không thể nắm bắt được nhưng lại có cảm giác bất an mơ hồ.

Nhưng ít ra có một điều anh có thể xác định —— cô hiện giờ chắc chắn không phải cô gái nhẹ nhàng như làn nước, trầm tĩnh lặng lẽ khi xưa. Mà cho dù ra sao, bản thân anh cũng muốn ở bên cô, cho dù một ngày nào đó trong tương lai cô nhớ lại chuyện lúc trước, muốn anh bồi thường bất cứ điều gì, anh cũng cam tâm tình nguyện, lấy ra mọi thứ anh có...

Dung Nhược ôm lấy đầu gối, ngồi trên giường, phía đối diện là hai gương mặt đầy vẻ không đồng tình và bất đắc dĩ.

Thật muốn cười khở. Cô cảm thấy, người nên cảm thấy bất đắc dĩ đáng lẽ là mình mới đúng chứ! Sao ai nấy đều đứng về phía Vân Trạm? Vì sao cô còn chưa làm bất cứ chuyện gì quá đáng mà cũng bị bạn tốt chỉ trích? Vì sao không ai hiểu cho cảm xúc của cô?

“Tớ thật không ngờ cậu lại tính làm như vậy?” Điền Ngọc ngồi trên ghế sofa, nhíu mày. Vừa trở về từ chuyến công tác ở nước ngoài, cô lập tức kéo theo hành lý chạy thẳng tới nhà của Dung Nhược, tiện kéo luôn cả Hà Dĩ Thuần theo.

“Không ngờ cậu lại giả vờ mất trí nhớ! Đã lừa anh ta thì chớ, lại còn muốn trả thù nữa?” Đây là điều cô không hiểu nổi nhất, lúc đầu ở nước ngoài nhận được điện thoại của Hà Dĩ Thuần, cô gần như không dám tin Dung Nhược lại định làm như vậy. Vì vậy, với bản tính vốn ngay thẳng, nóng nảy, cô lập tức chạy tới chỗ Dung Nhược hỏi cho ra lẽ.

“Phản ứng của cậu cũng hơi quá đấy!” Thản nhiên nhìn Điền Ngọc, cảm giác bất lực trong lòng Dung Nhược càng lúc càng lớn. Vân Trạm... từ lúc nào lại tốt tới mức khiến những người bạn thân thiết nhất của cô đều bảo vệ cho anh ta?!

Khuôn mặt lạnh lùng thản nhiên trước mắt khiến Điền Ngọc nhin không nổi, bỗng có cảm giác rất muốn lao tới véo cho cô một trận. Điền Ngọc hít một hơi thật sâu: “Cách làm của cậu rất quá đáng! Cậu không nghĩ xem, hai năm qua, anh ấy vì tìm cậu đã tốn bao nhiêu sức người sức của! Hơn nữa còn chưa từng buông tay! Chỉ riêng việc cố chấp đó cũng không thể khiến cậu dừng ý định trả thù sao? Nếu không muốn bắt đầu lại với anh ấy thì thôi, đã là quá khứ thì cứ để nó qua đi! Việc gì phải trả thù anh ấy!”

Hà Dĩ Thuần ngồi bên cạnh vẫn luôn im lặng, không nói gì. Là bạn bè đã nhiều năm, sao cô không hiểu tính cách của Dung Nhược?! Chuyện đã quyết định sẽ rất ít khi thay đổi. Nhưng chính vì hiểu nên cô mới gần như khẳng định, tình cảm của Dung Nhược với Vân Trạm còn rất sâu đậm. Cô không muốn thấy người bạn tốt này hại người hại mình nên mới gọi điện báo cho Điền Ngọc, hi vọng cô ấy có thể ra mặt khuyên can Dung Nhược, cho dù kết quả cuối cùng có lẽ vẫn không thay đổi.

“Tớ biết cậu luôn để ý tới chuyện gì.” Thở gấp một chút, Điền Ngọc nói tiếp: “Thế nhưng, tớ nghĩ cậu hiểu chứ, nhà họ Vân có ơn với anh ấy, trong hoàn cảnh như vậy, bất cứ người đàn ông có trách nhiệm nào cũng không thể để con gái duy nhất của nhà họ Vân phải chịu cảnh nguy hiểm! Còn cậu...”

“Tớ biết chứ!” Dung Nhược ngắt lời cô, ánh mắt liếc sang nhìn mặt sàn trơn bóng, nói tiếp: “Tớ cũng hiểu.” Vẫn luôn hiểu.

“... Vậy cậu còn cố chấp cái gì?”

Dung Nhược lắc đầu, nhìn Điền Ngọc và Hà Dĩ Thuần.

“Chuyện của tớ với anh ta hãy để tớ tự xử lý.” Nói xong, cô nhắm mắt lại, vùi khuôn mặt vào đôi tay.

Hai hàng mi run run lộ ra chút cảm xúc sâu trong đáy mắt —— thật ra, chuyện cô cố chấp, chuyện cô luôn để ý là người đàn ông cô đã toàn tâm toàn ý yêu suốt ba năm trời rồi cuộc có thực sự yêu cô hay không.

Chí ít, ngày hôm đó, mãi tới lúc rơi xuống vách núi, cô vẫn không thấy được chút lo lắng và yêu thương mà mình muốn thấy trong đôi mắt đen nhánh lặng lẽ và hờ hững kia.

Mà giờ đây, nói là trả thù, chẳng bằng nói là một nguyện vọng tận sâu trong đáy lòng cô... Hy vọng mình có thể thực sự cảm nhận được tình yêu của người đàn ông đó với mình.

Cánh cửa lớn của nhà họ Vân được mở ra, người giúp việc đưa Dung Nhược vào phòng khách.

“Cô Dung, cậu chủ đang tập phục hồi chức năng, xin cô chờ cho một lát.” Bưng trà bánh lên, người giúp việc lui sang một bên.

“Phục hồi chức năng? Có lâu lắm không?”

“Mỗi tuần hai lần, mỗi lần khoảng hai tiếng. Bác sĩ tới đã khá lâu rồi, chắc cũng sắp kết thúc.” Người giúp việc cung kính trả lời.

Gật đầu, Dung Nhược khẽ nhấp một ngụm trà thơm, đứng dậy nhìn ra vườn hoa ngoài cửa sổ.

Mọi thứ vẫn hoàn hảo như trước khi cô đi khỏi.

Chỉ có điều, ở góc vườn phía đông nam có một khoảnh đất bị bỏ hoang — đó là khoảnh vườn riêng của cô trong cả khu vườn rộng lớn này, nơi đó có các loại cây cỏ do cô tự tay trồng, ngày ngày cô đều bỏ chút thời gian ra chăm sóc chúng.

Nhìn mảnh đất giờ mọc đầy cỏ dại kia, lòng cô hơi thất lại.

Đúng lúc này, cửa phòng bật mở, một người đàn ông trung niên bước ra, người giúp việc đi tới nghênh đón.

“Thời gian tập phục hồi chức năng của cậu chủ đã kết thúc rồi.”

8. Chương 15-16

Khi cánh cửa được đẩy ra, Vân Trạ đang định chuyển từ trên giường sang chiếc xe lăn.

Thấy Dung Nhược bước vào phòng, cử động của anh hơi cứng lại đôi chút, sau đó cánh tay dùng sức chống lên mép giường, chuyển người sang xe lăn. Vừa rồi phối hợp với chuyên gia phục hồi chức năng, vận động suốt hai canh giờ, khiến động tác của anh lúc này có hơi cổ sức, sau khi ngồi thẳng người dậy, anh lặng lẽ nâng đôi chân không còn cảm giác của mình lên... Mặc dù Vân Trạ luôn từ chối sự giúp đỡ của người khác, nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm thấy toàn bộ quá trình này thật mệt mỏi và chậm chạp, chậm tới mức anh không muốn nghĩ xem ánh mắt bên cánh cửa kia dừng lại trên đôi chân mình bao lâu... Mặt không đổi sắc, anh cầm tấm chăn mỏng bên cạnh, phủ lên đôi chân khuyết tật — thứ mà anh trước đây vẫn luôn lờ đi chẳng hề để ý.

Mọi hành động khó nhọc của Vân Trạ đều lọt vào mắt cô ngay khi vừa bước vào cửa. Cánh tay anh run rẩy, tay cô cũng hơi run lên. Người giúp việc đứng đợi bên cạnh giường với vẻ lặng lẽ và quy củ, cho dù nghe thấy tiếng thở dốc nho nhỏ của Vân Trạ cũng vẫn không tiến tới giúp anh. Đây là sự kiêu ngạo của anh sao? Cô thầm than trong lòng..

Khi Vân Trạ chuyển người lên xe lăn xong, Dung Nhược phát giác ra, từ nãy đến giờ, mình vẫn đang ngừng thở. Ngoài cửa sổ là ánh nắng chói chang, cô nhẹ nhàng khép chặt đôi mắt, bước lên phía trước.

“Anh tìm tôi có chuyện gì không?” Thực ra, lúc trưa nhận được điện thoại của Vân Trạ cô đã hơi ngạc nhiên. Dẫu sao cô cũng không ngờ anh lại chủ động hẹn gặp cô.

“Lần trước em đã nói muốn thích ứng lại với chuyện làm bạn gái tôi.” Ngẩng đầu lên nhìn cô, Vân Trạ thản nhiên nhắc lại. Ngụ ý nếu đã là bạn gái anh, vậy anh có gọi điện gọi cô đến cũng đâu cần nhiều lý do.

Hả?! Hai hàng mi tinh xảo lơ đãng nhướn lên, Dung Nhược nhìn lại anh. Thật sự không ngờ Vân Trạ lại trả lời mình như vậy! Một nụ cười cực nhạt thoáng hiện trên đôi môi. Dung Nhược thầm bài xích tư tưởng

trọng nam của anh, nhưng cũng đồng thời hài lòng với tình trạng hiện giờ — dẫu sao anh cũng đã bắt đầu chủ động thừa nhận, cũng tiếp nhận thân phận của cô trước khi cô có hành động gì.

“Đúng là tôi có nói vậy.” Cô lui lại một bước, ngồi xuống chiếc ghế sofa, nhìn thẳng về phía Vân Trạ. “Thế nhưng cho dù có là bạn gái cũng đâu xuống thấp tới mức tùy ý người ta gọi lại đuổi đi chứ?! Hơn nữa, tôi nghĩ anh cũng không phải người rồi việc, gọi tôi tới chắc hẳn vì có chuyện muốn nói.”

“Đúng là có chuyện.” Vân Trạ không hề phản bác lại những lời cô nói, chỉ nở một nụ cười thản nhiên cực kỳ khó thấy. “Tuần sau tôi sẽ đi công tác ở Anh, không biết em có muốn đi cùng không.”

Nước Anh?! Trái tim Dung Nhựt đập mạnh hẳn! Trước khi về nước, cô đã sống ở đó suốt hai năm.

“Nếu em không muốn tôi cũng không ép.” Thấy cô không trả lời, Vân Trạ nói tiếp.

Hơi nghiêng đầu ngẫm khuôn mặt tuần tú kia, một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng Dung Nhựt. Không thể nói rõ được là vì sao, nhưng cô cứ cảm thấy Vân Trạ hôm nay thật khác xa so với quá khứ. Cố tình gọi điện cho cô, chủ động nhắc tới thân phận “bạn gái” giờ còn muốn cô cùng anh ra nước ngoài... Nhưng mà, cho dù thế, cô vẫn không định buông tha cơ hội ở chung như vậy, vì thế cô lập tức trả lời: “Không vấn đề.” Để câu trả lời của mình càng thêm thuyết phục, cô nói tiếp một câu: “Dẫu sao tôi cũng từng nói, cho dù đã quên những chuyện lúc trước nhưng tôi vẫn muốn sẽ thử thích ứng.”

“Tôi sẽ chuẩn bị vé máy bay, thời gian cụ thể tôi cũng sẽ báo cho em sau.” Gật đầu, không nhiều lời vô ích, Vân Trạ di chuyển chiếc xe lăn tới trước bàn làm việc.

“Nếu anh còn có việc, vậy tôi về trước.” Dung Nhựt đứng dậy theo động tác của anh.

“Để tôi bảo lái xe đưa em về.” Vân Trạ không nín giữ, chỉ thản nhiên gật đầu.

“Cám ơn.”

Vân Trạ ngồi trước bàn nhìn theo bóng lưng ưu nhã kia tới khi nó hoàn toàn biến mất, đôi mắt đen nhánh lúc này mới lộ vẻ trầm tư.

— Quên mất những chuyện trong quá khứ.

Có thật là quên rồi không... Tiện tay mở cặp hồ sơ màu xanh nhạt trên mặt bàn, chỉ có hai trang giấy, trên đó là kết quả điều tra mới được chuyển tới lúc sáng.

Nước Anh... Bệnh viện Edinburgh.

Có lẽ, lúc anh tự mình tới nước Anh, mọi chuyện đều sẽ rõ ràng.

Sau chặng đường kéo dài suốt mười mấy tiếng đồng hồ, máy bay đã an toàn hạ cánh xuống một sân bay ở ngoại ô London.

Cao Lỗ đi cùng với Vân Trạ ở phía trước, Dung Nhựt đi chậm hơn, theo ngay sau hai người. Cảm giác choáng váng ủa tới, cô biết mình bị say máy bay. Ngồi xuống ghế sau xe, cô cố nén cảm giác nhộn nhạo khó chịu trong bụng, lúc chờ Cao Lỗ giúp Vân Trạ lên xe, cô mới phát hiện sắc mặt Vân Trạ rất tệ, có vẻ tái nhợt, mệt mỏi hơn nhiều so với lúc trên máy bay.

“Cậu không sao chứ?” Xe đi được một đoạn, Cao Lỗ ngồi phía trước quay đầu hỏi.

Một lúc lâu sau Vân Trạ mới nhỏ giọng đáp: “... Ừ.”

Nghe giọng nói anh thoáng lộ vẻ yếu ớt, Dung Nhựt quay đầu lại. Từ lúc lên xe, anh vẫn nhắm chặt hai mắt, hiện giờ cô gần như thấy được hai hàng mi đẹp đẽ của anh hơi run run, hơn nữa vết nhăn trên trán anh cũng mang theo vẻ mệt mỏi khó mà che dấu nổi. Ánh mắt chuyển xuống dưới, khi thấy đôi tay Vân Trạ chống hai bên người để giữ thăng bằng cho cơ thể, Dung Nhựt không nhịn nổi muốn đổi chỗ ngồi, tới gần anh một chút. Thế nhưng, đang lúc cô mới định làm vậy, Vân Trạ lại từ từ mở mắt, liếc nhìn cô một cái thật thản nhiên rồi nhỏ giọng căn dặn lái xe: “Mở cửa sổ phía sau xe ra.”

Anh vừa dứt lời, làn gió ùa vào theo một tiếng động rất nhỏ. Cảm giác hơi lạnh, nhưng đối với người bị say xe, thì lại thấy rất dễ chịu.

Gần như ngay lập tức, Dung Nhược cảm thấy cơn khó chịu trong bụng giảm đi rất nhiều, đầu óc vốn đang choáng váng cũng tỉnh táo hơn.

Cô có phần ngạc nhiên và cảm kích, quay đầu nhìn đến Vân Trạ, người ngồi phía sau đã lại nhắm nghiền đôi mắt, sắc mặt càng nhợt nhạt hơn. Cô mím môi, thu lại câu cảm ơn đã sắp thốt ra, sắc mặt không thay đổi khẽ nhích người về phía Vân Trạ.

Xe rời đường cao tốc, vào trong nội thành, tốc độ giảm chậm hẳn. Cao Lỗ lại quay đầu, trong giọng nói lộ rõ vẻ lo lắng.

“Hội nghị cấp cao vốn định tổ chức vào chiều nay có nên dời sang ngày mai không?” Mặc dù Vân Trạ nói mình không sao, thế nhưng bay suốt mười mấy tiếng đồng hồ, cho dù với người khỏe mạnh cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì. Với lại tình trạng hiện giờ của Vân Trạ sao khiến anh không lo lắng cho được.

“Buổi chiều mọi người về biệt thự nghỉ ngơi một chút, Dung Nhược xem ra cũng mệt mỏi rồi.” Bất đắc dĩ, anh đành mang Dung Nhược ra làm cớ. “Buổi tối chúng ta...” Một lực đẩy bất ngờ khiến anh không thể không dừng câu nói lại, một chiếc xe xiên xiên vẹo vẹo phóng ra từ một ngã rẽ, thẳng gấp ở phía trước xe của họ.

Kéo tay vịn ổn định thân hình xong, anh lập tức quay đầu lại hỏi.

“Hai người không sao chứ?”

“Tổng giám đốc, xin lỗi!” Lái xe cũng quay lại, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng.

Dung Nhược kịp thời vịn vào chỗ dựa trước, lúc này cũng đã ngồi thẳng người lại được, sau đó, khi quay đầu sang nhìn Vân Trạ, trái tim cô lại không khỏi đập loạn nhịp.

Mắt thẳng băng, Vân Trạ nghiêng sang một bên, ngã xuống ghế, khuỷu tay trái chống đỡ thân thể, tay phải xiết chặt ngực áo vest. Mặc dù không thấy khuôn mặt anh, nhưng bóng lưng gầy gò phập phồng liên tục đã nói cho cô rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Trạ!...” Tình thế cấp bách, Dung Nhược bật thốt lên, đồng thời lập tức ngồi xuống bên cạnh anh.

“Mau lấy thuốc đi!” Cao Lỗ cũng xuống xe, mở cửa xe bên Vân Trạ ra.

Bàn tay nhanh chóng tìm trong túi áo vest, Dung Nhược cảm thấy ngón tay như không nghe theo sự điều khiển của mình. Vất vả lắm mới tìm được bình thuốc trong túi bên, đổ thuốc ra cho Vân Trạ uống, cô mới thấy cánh tay mình đỡ trên vai anh đang run rẩy.

Lần đầu tiên đối diện trực tiếp với bệnh tình của Vân Trạ, cô không biết nên làm gì, không dám tùy tiện di chuyển anh. Chỉ thấy mái tóc đen mềm mại của anh dán chặt vào cổ, trên bàn tay thon thả đẹp đẽ ẩn hiện mạch máu. Điều duy nhất khiến cô thấy thoáng an tâm hơn là hơi thở hỗn loạn của anh đã dần dần ổn định lại.

“Để cậu ấy nằm thẳng xuống.” Dự tình hình Vân Trạ ổn định lại rồi, Cao Lỗ căn dặn.

Dời ánh mắt vẫn dán chặt lên người Vân Trạ, Dung Nhược ngẩng đầu lên nhìn Cao Lỗ một cái rồi lui về vị trí cũ của mình. Dỡ người còn đang thở dốc kia, dưới sự giúp đỡ của Cao Lỗ, để anh nằm gối lên đùi mình.

“Để cậu ấy nghỉ ngơi như vậy một lúc nhé.” Cao Lỗ đóng cửa xe, trước khi quay lại ngồi ghế trước, ánh mắt anh nhìn Dung Nhược thoáng hiện vẻ kỳ quái.

Vốn không để ý Cao Lỗ nói gì, Dung Nhược chỉ nhíu mày nhìn người đang lặng lẽ nằm gối đầu lên đôi chân mình. Màu môi và sắc mặt đều tái nhợt như nhau, trên trán lấm tấm mồ hôi, mái tóc đã hơi thấm ướt. Bàn tay đặt trước ngực đã buông lỏng ra, đặt lên bụng, có vẻ cực kỳ mệt mỏi.

Cố gắng cẩn thận nhất tằm chăn bị rơi xuống sàn xe lên, nhẹ nhàng đắp cho anh, ngón tay mềm mại khẽ vén gọn lại vài sợi tóc rũ trên trán Vân Trạm, một chút thương yêu không hề giấu giếm hiện lên trong khóe mắt Dung Nhược...

“Rất cuộc cậu cũng tỉnh.” Khi Vân Trạm mở mắt ra, ngênh đón anh là giọng nói như trút được gánh nặng của Cao Lỗi.

Hít một hơi thật sâu, cảm giác đau nhói ở tim đã biến mất, Vân Trạm chống người ngồi dậy.

“Tiểu Hân vừa gọi điện đến, chắc khi về tớ không có nỗi một ngày yên lành rồi.” Thấy anh không sao, Cao Lỗi cũng yên tâm bông đùa.

“Dung Nhược đâu?” Kéo chiếc gối mềm sang ngồi tựa vào, Vân Trạm thản nhiên nhìn ra bóng đêm tràn ngập ngoài cửa sổ.

“Đã ở bên cạnh cậu cả chiều rồi, vừa nãy mới đi.” Cố ý nhấn mạnh hai chữ “ở bên”, Cao Lỗi nhìn anh như cười mà chẳng phải cười.

“Cậu giúp mình sắp xếp lịch trình ngày mai đi.” Thần sắc Vân Trạm vẫn thản nhiên, như hoàn toàn không để ý tới câu nói của cậu bạn.

“Có lui lại thêm vài ngày cũng có sao, cậu cần nghỉ ngơi nhiều một chút. Cứ như hôm nay sẽ có người lo cho cậu đấy.” Lần này Cao Lỗi nói thật lòng. Lúc đó dù bận rộn cấp cứu nhưng anh không quên về hốt hoảng và lo lắng trên khuôn mặt Dung Nhược. Đôi tay cô lúc đó không ngừng run rẩy; ánh mắt bối rối hoảng loạn; cả vẻ tự nhiên khi đỡ Vân Trạm nằm xuống, như đang làm chuyện nên làm, tất cả đều toát lên vẻ quan tâm lạ thường đối với Vân Trạm. Lúc đó cô trông hoàn toàn khác với Dung Nhược xa cách và hững hờ ở nhà họ Vân. Cũng chính sự tương phản mãnh liệt đó đã khiến anh chú ý.

“... Mình không sao rồi.” Vân Trạm vẫn trả lời thản nhiên. Trái tim lại khẽ rộn lên vì câu nói vừa rồi của Cao Lỗi.

Sự cố chấp của anh khiến Cao Lỗi bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi, để tớ thu xếp. Thế nhưng tối nay cậu phải nghỉ ngơi cho tốt đấy.”

Gật đầu, cho tới khi Cao Lỗi rời phòng ngủ, Vân Trạm vẫn không nói thêm câu gì.

Màn đêm đen kịt nhanh chóng bao phủ. Từng cơn gió nhẹ lùa qua khung cửa sổ chỉ mở một cánh, khiến lớp rèm cửa nhạt màu khe khẽ lay động.

Trong mắt Vân Trạm cũng là một màu đen tĩnh lặng.

Lúc đó, khi trái tim anh đau như bị cắt, hơi thở hỗn loạn, giọng nói của Dung Nhược lại vang lên rất rõ bên tai, mang theo vẻ hoảng loạn và căng thẳng.

Thế nhưng, khiến anh để ý hơn là cách cô gọi mình.

— Trạm! ...

Một giọng điệu mà anh quen tới mức không thể quen hơn, được cô thốt lên rất tự nhiên.

Vân Trạm tiện tay ấn nút tắt đèn, một cảm xúc khó tả ẩn sâu trong đôi mắt sâu thẳm và tĩnh lặng của anh.

Dung Nhược ôm đầu gối, dựa vào bên tường.

Lúc này đã rất khuya rồi, có lẽ mọi người đều đã ngủ. Nhưng cô, lại không cách nào chìm vào giấc ngủ.

Nếu không trải qua chuyện vài giờ trước, cô cũng không thể tưởng tượng nổi, hóa ra mình lại yếu đuối và nhút nhát tới vậy. Cô, không ngờ lại bị Vân Trạm làm cho hoảng sợ. Đầu óc hỗn loạn, tay chân luống cuống, ngay cả năm đó khi rơi xuống vách núi cô cũng chưa từng cảm thấy sợ hãi như thế. Có lẽ, năm đó trái tim nguội lạnh đã che phủ tất cả, khiến cô không cảm thấy sợ hãi. Nhưng hôm nay, đầu óc cô trống rỗng, là thật sự cảm thấy sợ.

Làn gió đêm thổi tới, cảm thấy hơi lạnh, vô thức co chặt hai tay, Dung Nhược cười khổ, nhìn chăm chăm vào tấm thảm. Hóa ra mình kém bình tĩnh tới vậy. Bức tường ngăn cách mà mình cực khổ dựng lên trước đây, cứ tưởng là lạnh lùng, chắc chắn, mà giờ đã sụp đổ chỉ trong nháy mắt.

Mọi chuyện rồi sẽ ra sao, lúc này, ngay cả chính cô cũng cảm thấy mờ mịt.

9. Chương 17-18

Ở Anh đã hai ngày nhưng vẫn không điều chỉnh được cảm giác sai lệch về thời gian, lúc Dung Nhược tỉnh lại đã qua bữa trưa.

Hai, ba người giúp việc đang hút bụi, lau cửa sổ. Thấy cô đi ra bên vội vã dừng việc đang làm dở, bước tới chào đón.

“Bọn họ ra ngoài hết rồi à?” Cô nhìn về phía phòng Vân Trạm.

“Vâng, đúng vậy. Trước khi đi cậu chủ có dặn không được quấy rầy cô nghỉ ngơi. Giờ cô có muốn dùng bữa không?”

“Vâng.”

Ngồi xuống bên bàn ăn, người giúp việc dọn bữa trưa thịnh soạn ra, Dung Nhược ăn qua loa vài miếng. Hai ngày nay đều chỉ lúc ăn cơm tối cô mới gặp được Vân Trạm. Cô thật không ngờ, hành trình sang Anh thị sát của Vân Trạm cũng được sắp xếp chặt chẽ đến vậy, có điều, cứ thế này cũng là chuyện tốt cho cô.

Đêm hôm Vân Trạm phát bệnh, cô gần như không ngủ. Dường như đây cũng là lần đầu tiên cảm giác hoang mang và tranh đấu nội tâm mãnh liệt nổi lên trong lòng cô. Kế hoạch của cô liệu có nên tiếp tục hay không; tương lai cô với Vân Trạm sẽ ra sao; Nếu chuyện lần trước lại diễn ra, liệu cô có thể giữ mình trấn tĩnh được hay không, hay là một ngày nào đó sẽ lại không cẩn thận, không khống chế được bản thân, tự làm lộ sự quan tâm và bí mật của mình...

“Phiền cô thu dọn giúp, tôi ăn no rồi.” Đẩy ghế tựa ra, Dung Nhược đứng dậy, mang theo một bụng tâm sự rời khỏi bàn ăn.

Biệt thự của Vân Trạm ở Anh là một căn nhà nhỏ ba tầng theo kiến trúc nước ngoài. Tòa nhà với mái trắng, lớp tường ngoài màu xanh da trời, còn có một vườn hoa lớn, theo những gì cô quan sát được trong hai ngày nay, ngày ngày đều có người làm vườn tới chăm sóc cẩn thận. Liếc mắt nhìn lên bầu trời lạnh lẽo xám xịt ngoài cửa sổ, Dung Nhược bỏ ý định ra ngoài, đi ngược lên cầu thang, lên tầng ba.

Tầng một là phòng ngủ và phòng làm việc của Vân Trạm, còn cô và Cao Lỗ phân ra ở hai phòng khách trên tầng hai, chỉ có tầng ba là cô chưa xem qua. Đẩy từng cánh cửa ra xem để giải sầu, cô mới phát hiện, hóa ra tầng ba chuyên dùng trong những lúc rảnh rỗi. Ngoại trừ cái ban công cao nhất nhô ra phía ngoài, còn có phòng tập thể hình với đầy đủ trang thiết bị, phòng giải trí, chỉ có điều những căn phòng này đều đã bỏ không dùng từ rất lâu rồi.

Dung Nhược đã đi xem từng phòng một, khi bàn tay cô nhẹ nhàng vuốt qua những dụng cụ thể dục này, trong đầu lại hiện lên sắc mặt tái nhợt và đôi chân khó cử động của anh.

Cảm giác nhói đau nơi trái tim lại lan ra trước khi cô kịp ngăn cản.

Rõ ràng mới quá trưa nhưng bầu trời lại phủ một màu xám ảm đạm. Trước cửa bệnh viện Edinburgh, một chiếc BMW lặng lẽ đợi.

Sau khi cánh cửa xe khép lại, giọng nói mang theo vẻ lạnh nhạt vang lên từ ghế sau: “Về biệt thự.”

“Ngài Cao vừa gọi điện tới nói đã thu xếp ổn thỏa chuyện khách hàng. Ngài ấy còn hỏi ngài giờ đang ở đâu. Ngài ấy nói, chắc khoảng năm giờ là có thể về đến nhà.” Ngay lúc khởi động xe, lái xe quay đầu lại, báo cáo mọi chuyện.

“Tôi biết rồi.” Vân Trạm thả dây an toàn cho mình rồi khẽ nhắm mắt lại, trả lời.

Dưới vẻ ngoài bình tĩnh đó cất giấu những suy tư đang quay cuồng mãnh liệt mà chỉ anh mới tự biết.

Chuyện công ty đã có Cao Lỗi, anh gần như không cần lo mấy. Còn một mục đích khác khi tới nước Anh cũng vừa mới đạt được.

— Hóa ra, Dung Nhược quả thực đã từng mất trí nhớ.

— Nhưng, chỉ là đã từng mà thôi.

Nghĩ tới chứng cứ vừa nhận được, khóe miệng Vân Trạ không khỏi nhếch lên thành một nụ cười trào phúng —

Cô đã lừa anh.

Không ngờ Dung Nhược lại giả bộ mất đi mọi trí nhớ liên quan tới anh, dùng thái độ hoàn toàn xa lạ để đối mặt với anh.

Cho dù sau này mình cũng hơi nghi ngờ, nhưng anh không thể không thừa nhận, lúc đầu cô giả bộ cực tốt, đã gần như lừa được hết mọi người.

Bàn tay che trước ngực, khuôn mặt anh tuần nở một nụ cười khổ. Nghĩ tới chuyện Dung Nhược vẫn nhớ rõ mọi chuyện về anh song lại dùng vẻ mặt hững hờ và xa cách để đối mặt với mình, trái tim Vân Trạ không khỏi đau thắt từng cơn.

Là vì hận anh sao?

Không ngờ cô lại hận anh tới vậy, hận anh tới mức muốn gạt bỏ mọi sự thật, chỉ muốn gặp anh với tư cách là một người xa lạ?

Nhưng có điều, nếu thực sự hận anh tới mức đó, sao lại không thuận theo chuyện đó, hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của anh? Mà ngược lại, lại bước tiếp tới tận ngay hôm nay, đồng ý tiếp nhận thân phận bạn gái của anh, đồng ý bắt đầu lại từ đầu?

Thật ra, từ khi nghe được câu trả lời của bác sĩ, kiểm chứng được mối nghi ngờ trong lòng mình, anh đã lờ mờ đoán ra đáp án, chỉ có điều, anh không muốn nghĩ tiếp.

Từ khi gặp lại tới giờ, mỗi hành động của Dung Nhược, mỗi thái độ của cô đại diện cho điều gì, hay đang ẩn giấu thứ gì, anh đều không muốn suy nghĩ tỉ mỉ.

Không phải yếu đuối không chịu nổi sự thật, chỉ do anh không muốn mà thôi.

“Cậu chủ đã về.”

“... Cô Dung đâu?”

“Trong phòng làm việc của ngài.”

Cởi áo khoác ra đưa cho người giúp việc, Vân Trạ tự lặn chiếc xe đẩy tới cửa phòng làm việc, đẩy cánh cửa khép hờ ra.

Ánh đèn hơi tối, Dung Nhược mặc một bộ quần áo trắng, nằm nghiêng trên chiếc ghế sofa cũng mang màu trắng sữa. Cô nhắm mắt lại, mái tóc dài rủ xuống bên chiếc ghế, thân hình hơi co lại, trên sàn nhà là một chiếc cốc thủy tinh chân cao còn vương chất lỏng màu đỏ sẫm.

Cảnh tượng đầu tiên Vân Trạ thấy khi đẩy cửa ra là vậy. Anh từ từ lặn chiếc xe lại gần, nhìn hai gò má khê ửng hồng của cô, nhìn chén rượu trên mặt đất, rồi lại quay đầu sang nhìn tử rượu, lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ. Rõ ràng là trước giờ chưa từng uống rượu, thế mà hôm nay lại uống cạn phân nửa bình rượu vang đỏ của Pháp mà anh cất kỹ, thảo nào say tới mức mê man thế này, ngay cả anh tới gần cô cũng chẳng hay, không biết đã ngủ ở đây bao lâu rồi.

Vân Trạ vươn tay, nhẹ nhàng gạt lọn tóc rủ xuống bên khuôn mặt cô, cô chìm trong giấc ngủ say, hoàn toàn không còn vẻ lạnh lùng mà lúc trước ra sức ngụy trang, khuôn mặt trở lại vẻ hiền hòa trầm tĩnh trước kia, đây mới đúng là Dung Nhược mà anh quen.

Ngón tay thon thả lưu luyến rời gương mặt mềm mại đó, một lúc lâu sau mới dùng giọng nói hơi lạnh từ từ hỏi: “Rốt cuộc em muốn gì đây?”

...

Người trong giấc ngủ say vẫn đang thở nhịp nhàng, trong hơi thở đều đều đó, Vân Trạm rút tay về, khép chặt đôi mắt, che giấu con người đen thẫm mang đầy vẻ phức tạp, từ từ lùi xe lăn. Trước khi đi còn không quên đắp tấm chăn trên đùi mình lên người Dung Nhược.

Ngay lúc tắt đèn, anh lại nhìn vào khuôn mặt thanh tú đó.

Cho dù cô muốn gì, chỉ cần là thứ anh có thể làm được đưa ra được, anh đều sẽ giao hết cho cô.

Hành trình tới Anh kéo dài gần một tuần đã sắp kết thúc, rõ ràng không xảy ra chuyện gì song Dung Nhược lại mơ hồ cảm thấy có điều gì đó đã thay đổi, nhưng lại không thể nói rõ cảm giác kỳ quái này được.

Tối hôm trước, khi cô tỉnh lại trên ghế sofa trong phòng làm việc, phát hiện trên người mình được phủ tấm chăn nhung mỏng vốn thuộc về Vân Trạm, trong lòng cô ngoài ngạc nhiên còn dâng trào một cảm giác ấm áp thật thuần khiết. Cũng từ ngày đó trở đi, cô cảm thấy ánh mắt Vân Trạm dường như có đôi chút thay đổi, đôi khi, cô thậm chí còn cảm thấy cái nhìn anh dành cho cô luôn mang theo chút suy tư và thâm ý nào đó.

Dẫu cứ nghi hoặc và suy đoán như vậy nhưng không tìm được cách giải thích hợp lý, vì thế cô mong những thứ đó đều là ảo giác của mình thôi.

Hạt mưa gõ lên bề cửa sổ tạo thành một tiếng vang trong trẻo.

Vẫn dùng bữa một mình như trước, khi người giúp việc bưng bát canh nắm nóng hổi lên, Dung Nhược thuận miệng hỏi: “Vân Trạm đã ra ngoài từ sáng sớm rồi phải không?”

Hôm nay cô không dậy muộn lắm nhưng vẫn không thấy anh đâu, điều này khiến cô không khỏi nghi ngờ, có thật công việc trong công ty nhiều tới mức đường đường là Tổng giám đốc cũng không thoát nổi không, ngay cả ngày cuối cùng cũng không rảnh rỗi.

“Thưa không, hôm nay cậu chủ không ra ngoài.”

“... Gì?” Nghe người giúp việc nói xong, cô sững sốt, bàn tay đang cắt miếng bít tết ngưng lại, ngẩng đầu lên hỏi với vẻ không dám chắc: “Cô nói anh ấy giờ vẫn đang ở nhà?”

“Vâng thưa cô Dung.” Người giúp việc nhìn cô như thể không hiểu câu mình nói có chỗ nào không rõ ràng mà khiến cô phải hỏi lại như vậy.

Buông dao nĩa xuống, Dung Nhược đột nhiên cảm thấy nực cười. Cô đợi ở nhà tới trưa, lại chẳng hề biết, hóa ra còn một người khác cũng đang ở đây.

“Anh ấy ở trong phòng à?” Cô chỉ về phía phòng ngủ.

“Đúng vậy.”

Chỉ cách có một cánh cửa song cô lại hoàn toàn không hay biết. Sáng nay người giúp việc có ra vào phòng ngủ của Vân Trạm nhưng cô lại cho rằng chỉ là thu xếp quét dọn thông thường, không để ý mấy.

“Vậy anh Cao đâu?”

“Ngài Cao ra ngoài có chút việc, có nói buổi chiều mới về được.”

Dung Nhược gạt đầu, liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, trước khi người giúp việc rời đi, cô lại hỏi:

“Vậy anh ấy... không ra ăn trưa à?” Vừa nói cô vừa đưa mắt nhìn về phía phòng ngủ.

“Cậu chủ có nói mình muốn nghỉ ngơi, đừng quấy rầy.”

Nghỉ ngơi? Mấy ngày nay công việc bận rộn khiến anh mệt tới mức không muốn ăn trưa sao? Dung Nhược khẽ khép hai hàng mi, tình cảnh tỉnh lại sau cơn say ngày hôm trước lại hiện lên trong đầu, cô do dự một chút, cuối cùng hít sâu một hơi, đứng dậy.

Quan tâm tới anh ta một chút, coi như báo đáp lại hành động của anh ta hôm ấy. Cô tự nói trong lòng.

Khi Dung Nhược bước vào phòng, thấy Vân Trạm vẫn nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền. Cô không dám chắc liệu có phải anh còn đang ngủ hay không, đành nhẹ nhàng bước tới. Ngay lúc cô cúi người xuống định cất tiếng hỏi, lại đột nhiên phát hiện một cặp mắt đen nhánh đang nhìn mình.

Cô giật mình, lui lại phía sau một bước theo phản xạ rồi mới hắng giọng hỏi: “Anh tỉnh rồi?” Nói xong, cô mím môi với vẻ thiếu tự nhiên. Mặt đối mặt ở khoảng cách gần như vậy, tuy chỉ trong vài giây ngắn ngủi nhưng lại khiến cô thấy lúng túng mà không rõ vì sao.

“Ừ, vẫn luôn tỉnh mà.” Vân Trạm bình thản quan sát từng động tác nhỏ nhất của cô, gật đầu đáp.

“Nghe nói anh không ăn trưa nên tôi vào thăm một chút.” Tìm một cái ghế, tùy ý ngồi xuống, cô cố gắng bình tĩnh lại sau hành động thất thố vừa rồi.

“Không đói à?” Cô nhìn anh, sắc mặt vẫn tái nhợt và mỗi mét như trước.

“Không đói lắm.” Anh lại nhắm mắt, thật ra nếu so sánh, chỗ bị thương ở eo giờ càng đau đớn hơn trước.

Nghe Vân Trạm trả lời như vậy, Dung Nhược nhất thời không biết nói sao, quay sang nhìn xung quanh một chút, lúc quay đầu lại mới phát hiện Vân Trạm đang nhìn mình, màu trắng tinh của chiếc gối cùng gương mặt nhợt nhạt càng khiến đôi mắt đen thẫm của anh có vẻ thâm trầm đến kỳ lạ.

Cô tránh né cái nhìn của anh, đứng dậy: “Vậy anh nghỉ ngơi tiếp đi, tôi ra ngoài đây.” Nói xong, cô bước ra cửa.

“Có thể giúp tôi một chút không.” Khi Dung Nhược bước tới cạnh cánh cửa, Vân Trạm lại lên tiếng, giọng nói thản nhiên khe khẽ đó khiến bước chân cô ngừng lại.

“Chuyện gì vậy?” Cô quay đầu lại, lần thứ hai đối diện với ánh mắt của anh.

Nhìn bóng người qua lại phòng ngủ và phòng tắm, Vân Trạm nhớ lại cảnh tượng vừa rồi khi mình gọi Dung Nhược, một suy nghĩ thoáng hiện như ánh chớp. Lần trước, khi bệnh tình tái phát trên xe, mặc dù sau đó Cao Lỗ dùng thái độ rất ám muội kể lại, nhưng dường như lúc đó anh đã gần như chìm vào trạng thái hôn mê, cảm giác và ý thức đều không rõ ràng, Cao Lỗ có tả về quan tâm và lo lắng của Dung Nhược rõ tới mức nào anh cũng không mấy cảm giác, điều duy nhất còn nhớ chỉ là cách xưng hô thân mật mà cô bật thốt lên trong tình huống nguy cấp.

Mà hôm nay, cô chủ động bước vào, cho dù không chịu nói rõ nhưng anh gần như khẳng định được đây là cách cô quan tâm tới anh. Có lẽ đã lâu rồi không cảm nhận được tâm ý của cô nên khi cô định đi, anh lại có cảm giác mất mát khó tả. Vì vậy, cho dù lúc thường không muốn lộ vẻ yếu đuối bất lực của mình trước mắt người khác nhưng hôm nay anh lại dùng lý do này để giữ chân cô lại.

“Tôi nên làm gì đây?” Bưng nước nóng tới, vắt chiếc khăn khô lên lưng ghế, Dung Nhược hỏi.

“Đỡ tôi một chút.” Liếc nhìn cô, Vân Trạm cố sức chống người ngồi dậy.

Cảm giác đau đớn từ chỗ vết thương bị đạn bắn vẫn chậm rãi lan ra toàn bộ vùng lưng, đây cũng là lý do anh hay phải nằm trên giường nghỉ ngơi, bây giờ ngay cả sức lực để xoay người anh cũng không còn.

Cẩn thận đỡ lưng, từ từ giúp Vân Trạm trở mình, sau khi giúp anh nằm sấp trên giường, Dung Nhược mới kéo chăn lên đắp cho anh.

“Trong ngăn kéo đầu giường có tinh dầu, sau khi chườm nóng cứ xoa thẳng lên da là được.” Động tác vừa rồi dù đã nhờ Dung Nhược giúp đỡ nhưng vẫn khiến anh phải thử một cách khó nhọc.

Theo lời Vân Trạm, Dung Nhược tìm ra chai tinh dầu, thấm ướt tấm khăn. Nhìn anh nằm sấp trên giường, cô thật sự không ngờ lại có lúc anh mở miệng nhờ cô “giúp”, càng không ngờ việc cần “giúp” này lại là nhờ cô mát-xa cho anh. Từ khi cô trở về, gặp lại Vân Trạm, đã lâu như vậy rồi nhưng trước giờ anh luôn từ

chối sự giúp đỡ từ người khác, sự kiêu ngạo và tự tôn của anh vẫn luôn bộc lộ, ngấm ngấm song lại vô cùng mãnh liệt. Song hôm nay, không ngờ anh lại nhờ cô giúp, trong lòng cô ngoài sự ngạc nhiên còn dấy lên chút vui mừng.

Điều này chứng minh địa vị của cô trong anh không như những người khác? Hay là vì cô đã lại bước tới gần tim anh một bước, có thể chắc chắn hơn về khả năng thành công của kế hoạch lúc trước rồi?

Thế nhưng cảm giác vui mừng vừa dâng lên, chưa kịp xác định là vì sao thì đã bị đánh tan bởi cảnh tượng mà cô thấy sau đó.

Chiếc áo ngủ bị kéo cao lên trên lưng, vết sẹo ngang lưng khiến Dung Nhược không tự chủ được ngậy ngấn một lúc lâu, cảnh tượng trước mắt thật quá kinh khủng.

Quên hẳn tấm khăn lông ấm áp trong tay, cô từ từ vươn tay ra, nhẹ nhàng xoa lên lưng anh, cô nhìn vết sẹo do đạn bắn, cũng thấy cánh tay mình đang run rẩy.

Lúc trước, chính vì viên đạn bắn vào đây nên mới khiến Vân Tràm sau này không thể nào đứng lên được. Cánh tay cô dừng lại, xoa lên vết sẹo sẽ vĩnh viễn không biến mất, cô thấy Vân Tràm nhắm mắt lại, có vẻ cũng không nhận ra động tác của cô, trong lòng lại dâng lên cảm giác chua xót đau khổ. Viên đạn bắn trúng xương cột sống, rốt cuộc đau đớn tới mức nào? Khi cô rơi xuống vách núi, chắc hẳn anh đang phải chịu nỗi đau như vậy, khi cô mất đi trí nhớ, anh cũng mất đi cảm giác từ eo trở xuống; mà khi cô khôi phục lại mọi ký ức, anh lại vĩnh viễn không thể đi lại được.

Cô và anh, số phận hai người đã đổi thay từ lúc nào chẳng hay.

Chiếc khăn mặt nắm chặt trong tay dần lạnh đi, cũng kéo cô ra khỏi những buồn thương. Tự ép mình rút tay về, cô lại thấm ướt chiếc khăn lông, nhẹ nhàng lau lên lưng anh.

Toàn bộ thời gian sau đó, mặc dù vẫn cẩn thận thực hiện từng bước một, lau bằng khăn ấm, xoa dầu, mát-xa, nhưng trái tim cô chẳng thể bình tĩnh trở lại. Ngay chính cô cũng không ngờ đến, chỉ một vết sẹo thôi lại gây ra dao động lớn tới vậy. Còn Vân Tràm, anh vẫn luôn nhắm mắt lại, mồ hôi không ngừng rịn trên trán trong suốt quá trình mát-xa.

Mùi tinh dầu thoang thoảng trong bầu không khí tĩnh lặng, chỉ còn tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai con người.

10. Chương 19-20

Sau khi thu dọn xong xuôi, Dung Nhược vừa đỡ Vân Tràm nằm thẳng lại xong, ngoài cửa bỗng vang lên giọng nói mang chút xấu hổ.

“... Ai da! Mong là mình không quấy rầy hai bạn!”

Hai người trong phòng cùng nhìn về phía cửa, Cao Lỗi vừa về nhà, ngay áo khoác còn chưa kịp cởi, đang mỉm cười nhìn bọn họ.

“Tớ tới để nói với cậu, chuyện vé máy bay đã thu xếp xong, sáng mai xuất phát lúc chín giờ.” Cao Lỗi nhìn Vân Tràm đang nằm trên giường, lại nhìn sang Dung Nhược đang ngồi ngay bên cạnh, cánh tay vẫn đang đỡ lên vai Vân Tràm, trong mắt thoáng hiện vẻ vui mừng và ngạc nhiên. Anh thật không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy, hai người đã thân mật trở lại.

“Ừ.” Vân Tràm trả lời, dựng người dậy, định xoay người tiếp, song liếc sang lại thấy Dung Nhược đang lặng lẽ ngồi bên cạnh, có vẻ không định giúp gì.

“Tớ về phòng trước đây, gọi điện cho Tiểu Hân cái đã.” Nhún vai, Cao Lỗi định đi ngay, kết thúc hành động quấy rầy không thức thời của mình.

“Tôi cũng về phòng đây.” Ngay lúc Cao Lỗi quay người, Dung Nhược đột nhiên mở miệng nói, đồng thời nhanh chóng rút bàn tay vẫn đặt trên người Vân Tràm lại, đứng bật dậy ra khỏi phòng, trước khi mọi người kịp phản ứng cô đã lướt qua bên người Cao Lỗi, biến mất trong tầm mắt họ.

“... Có chuyện gì vậy?” Cao Lỗi nghiêng người nhìn bóng lưng cô đi khỏi.

Lắc đầu, Vân Trạm lại nằm xuống giường, nhắm mắt lại, khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Dung Nhựt đóng sập cửa, tựa lưng hít thở từng hơi thật sâu.

Vừa rồi, nếu không thấy sắc mặt của Cao Lỗi, cô cũng gần như không phát hiện, không biết từ lúc nào mình đã lại tới gần Vân Trạm như vậy, hơn nữa còn chăm sóc giúp đỡ anh ta, mà hành động đó cũng dần dần tự nhiên và tình nguyện. Đường như cô đã bắt đầu quên đi mục đích tiếp cận anh lúc đầu, luôn không tự kiểm chế được, cho rằng lúc này là khoảng thời gian kéo dài của những ngày còn yêu nhau trong quá khứ, mọi chuyện đều diễn ra thật tự nhiên, cho dù ý định của cô vốn không phải vậy.

Khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười nhạt lạnh lùng, Dung Nhựt nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay trắng trẻo cân xứng của mình, vẻ hững hờ mà kiên quyết lại hiện lên trong mắt —— cô không còn là Dung Nhựt vẫn luôn hiền lành nhã nhặn trong quá khứ nữa, giữa cô và Vân Trạm cũng không thể nói lại như xưa, mọi thứ cô làm giờ chỉ đều chỉ vì một mục đích.

Chiếc BMW màu đen dừng lại ngoài sân bay, lái xe đang bận rộn chất hành lý vào cốp xe.

“Cái này không cần!” Ngăn lái xe lại, Dung Nhựt nhìn valy của mình, cười khê rồi nói.

“Sao vậy?” Vân Trạm đang ngồi trên xe lăn cạnh chiếc BMW nghe thế bèn quay đầu lại.

“Tôi muốn về thẳng nhà tắm rửa chỉnh trang lại một chút.” Nhìn anh, Dung Nhựt đáp.

“Để anh bảo lái xe đưa em về trước.”

“Thế phiền phức quá. Nhà tôi với nhà anh ở hai hướng khác nhau, để tôi thuê xe về cho tiện.”

Nói xong, không buồn để ý tới Vân Trạm đang nhú mồm, Dung Nhựt kéo theo valy, vẫy tay chào ba người đàn ông đang ở ngoài xe rồi quay người chặn một chiếc taxi, nhanh chóng rời sân bay.

“Trái tim con gái như kim dưới đáy biển.” Sau khi lên xe, Cao Lỗi hạ thấp ghế ngồi, nghiêng người về phía trước, mở miệng than vãn.

“Rõ ràng hai ngày trước còn tốt, chả hiểu sao sao hôm nay lại đột nhiên xa lánh, chẳng khác gì lúc cô ấy mới gặp lại bọn mình.” Đan ngón tay sau ót, Cao Lỗi nghiêng đầu sang nhìn Vân Trạm: “Trước đây cô ấy cũng thế à?”

“Tùy ý cô ấy thôi.” Trả lời bằng một câu chẳng liên quan gì tới câu hỏi, Vân Trạm nhìn những hàng cây lướt nhanh qua khung cửa sổ, không nói thêm gì.

Hai chữ “xa lánh” mà Cao Lỗi nói, sao anh không cảm giác được chứ? Từ sau hôm cô đột nhiên rời phòng anh, Vân Trạm đã thấy vẻ lạnh lùng trước kia lại quay trở lại. Như cố ý né tránh anh, lúc trên máy bay, ngoại trừ thời gian đọc sách ra, cô chỉ ngủ, suốt mười mấy tiếng đồng hồ gần như không mở miệng nói một câu. Trong khoang hạng nhất không có hành khách nào khác, trên đường bay, cô chuyển từ vị trí bên cạnh anh sang ghế trống phía sau, ngủ ở đó.

Có lẽ thật sự như Cao Lỗi nói, mọi thứ lại như trở về như lúc vừa tìm được cô.

Cô đã sớm khôi phục trí nhớ, nhưng lại giả bộ mất trí nhớ trở lại bên anh.

Cô trở lại bên anh, nhưng khi gần khi xa, lúc quan tâm, lúc tránh né.

Thái độ như vậy khiến anh chẳng nghĩ ra cách nào để thăm dò. Câu trả lời mà anh muốn có chỉ có thể thu được bằng cách chờ đợi.

Trước ngực lại dấy lên cảm giác đau đốn quen thuộc, Vân Trạm mặt không đổi sắc ấn tay xuống, bắt đầu dĩ nỡ một nụ cười nhẹ rất khó nhận ra.

Nghĩ lại chuyện Dung Nhựt lừa dối anh, giả bộ để gạt anh; nhớ lại thái độ lạnh lùng của cô, trái tim Vân Trạm như càng lúc càng yếu đuối, thường xuyên dấy lên từng cơn đau thắt vượt qua khả năng chịu đựng và khống chế của anh.

Còn đáp án cho câu hỏi đó — mục đích của cô khi tiếp cận anh là gì, lúc này trái tim anh càng lúc càng đau đớn, đau tới mức khiến anh không còn đủ tự tin để ung dung bình thản nghênh đón ngày nó được công bố.

“Tớ về rồi đây.” Dung Nhược đẩy cửa bước vào, vẫy tay với người ngồi phía trong quầy, rồi tiến thẳng về phía chiếc bàn bên cửa sổ.

Quán cà phê còn chưa tới giờ mở cửa kinh doanh, ngoại trừ Hà Dĩ Thuần ra, chỉ có hai ba người phục vụ đang sửa sang bàn ghế. Bất chéo chân một cách tao nhã, cô cúi đầu lấy một bao Thất Tinh và một cái bật lửa màu bạc ra.

“Tiểu thư à, ở đây cấm hút thuốc.” Vừa rút điều thuốc ra đã bị người ta cướp mất, Dung Nhược ngẩng đầu lên nhìn người vừa bước tới trước mặt.

“Dầu sao cậu cũng là nửa chủ nhân ở đây đây!” Hà Dĩ Thuần kéo ghế ngồi xuống, khinh khỉnh liếc xéo gương mặt đang tỏ ra vô tội phía trước. “Tớ không muốn khách vừa đến đã thấy chỗ này chìm ngập trong khói thuốc đâu! Mà cũng phải nói, cậu vốn đâu có nghiện thuốc lá, sao mới sáng sớm đã chạy đến đây hút thuốc?”

Nhún vai từ chối trả lời, Dung Nhược cười nói: “Thế thì cho tớ một cốc cà phê, giờ tớ đang cần nâng cao tinh thần.” Vừa nói, cô vừa cướp lại điều thuốc trong tay Hà Dĩ Thuần, mân mê trên tay mình.

“Nicotine với caffeine, cẩn thận chóng già đấy!”

“Không trẻ sẵn rồi, còn sợ gì nữa.” Một nụ cười nhẹ tênh hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp.

“Cậu cứ mạnh miệng đi!” Cười khê một tiếng, Hà Dĩ Thuần đứng dậy, bước tới quan sát khuôn mặt Dung Nhược một lát. “Chắc, chắc, rốt cuộc là ai ngược đãi cậu thế? Mới một tuần không gặp, mắt đã thâm quầng cả rồi.”

“Thế à?” Vô thức xoa xoa khuôn mặt, Dung Nhược nhú mày.

“Sao bảo là không quan tâm?” Hà Dĩ Thuần mỉm cười lắc đầu, con gái càng xinh đẹp lại càng chú ý đến dung mạo của mình, cho dù bề ngoài cứ luôn miệng nói mình chẳng hề để tâm.

“À, đúng rồi!” Trước khi đi, cô đột nhiên quay lại hỏi: “Cậu với Vân Trạm tiến triển đến đâu rồi?”

Sắc mặt Dung Nhược chợt cứng lại rồi nhanh chóng giãn ra, cô thoải mái tựa lưng vào ghế, ngẩng mặt lên, khê nhú mày rồi mỉm cười đáp lại: “Cậu đang nói đến kế hoạch của tớ à?”

“...Coi như tớ chưa hỏi đi.” Bị nét mặt với câu hỏi của cô đánh bại hoàn toàn, Hà Dĩ Thuần chán nản xua tay, xoay người đi về phía quầy bar.

Dung Nhược nhìn theo bóng lưng cô, vẻ tươi cười nhạt dần. Gương mặt không chút biểu tình, quay sang nhìn ra phía cửa sổ, bên ngoài là khoảng trời nắng vàng rực rỡ.

“Cậu định tự mình đi dự bữa tiệc cuối tuần này à?” Cao Lỗ dùng ngón tay gõ nhẹ lên tấm thiệp mời để trên bàn, anh nhìn Vân Trạm hỏi.

Vân Trạm ngồi trên xe lăn gật đầu: “Trên thiệp có ghi rõ là mời cả ba người chúng ta, sáng nay bên Diệp Thị còn gọi đến nữa, e là không đi không được.”

“Hồi cha mẹ còn sống, quan hệ với nhà họ Diệp cũng không tệ. Có điều tới giờ em vẫn chưa gặp con trai của bác Diệp.” Vân Hân gọt táo, lần lượt đưa cho hai người bên cạnh. “Nghe nói lần này Diệp Lăng Thu từ nước ngoài trở về, chính thức tiếp nhận cơ nghiệp của gia đình, bữa tiệc lần này được tổ chức cũng là vì anh ta.”

Nói xong, Vân Hân dừng lại, quay đầu sang nhìn Vân Trạm: “Anh báo cho Dung Nhược chưa?” Mặc dù Dung Nhược không nằm trong danh sách được mời nhưng nếu Vân Trạm muốn tham gia cùng bạn gái, anh chắc chắn sẽ gọi cô.

“Giờ tối rồi, để sáng mai hãy gọi.” Vân Trạm đưa mắt nhìn ra màn đêm đen thẳm bên ngoài cửa sổ.

Thực ra, ngay sau khi nhận được thiệp mời, anh đã thử liên lạc với Dung Nhượng, nhưng di động của cô vẫn luôn tắt máy. Mà từ khi chia tay ở sân bay tới giờ, cô cũng không liên lạc gì với anh.

Bữa tiệc cuối tuần là cơ hội tham gia hoạt động công chúng đầu tiên của bọn họ sau khi gặp lại. Anh muốn dẫn cô theo, xuất hiện trước mặt mọi người với thân phận người yêu.

“Bên này!” Chìm người trong chiếc ghế sofa màu đỏ sẫm, Dung Nhượng vẫy tay với một chàng trai trẻ phía sau người phục vụ.

“Hi! Người đẹp, đã lâu không gặp.” Diệp Lăng Thu bước lại gần, khẽ hôn lên mặt Dung Nhượng, rồi nhanh chóng thả mình xuống chỗ ngồi đối diện.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Dung Nhượng nhìn chiếc áo sơ mi in hoa viền vàng sắc sỡ, nổi bật của cậu ta, hai hàng mi thanh tú hơi nhướn lên, hỏi: “Lần nào ra ngoài anh cũng ăn mặc lòe loẹt vậy à?”

“Không đẹp hả?” Cúi đầu quan sát một lúc, Diệp Lăng Thu trợn mắt, chỉ vào đóa hoa hồng trước ngực. “Đứa bạn là nhà tạo mẫu nói rằng phong cách này rất hợp với anh.” Về mặt khi nói chuyện vô cùng tự tin.

“Mắt thẩm mỹ của bạn anh đúng là rất chuẩn.” Nhấp một ngụm nước chanh, Dung Nhượng cười khê: “Sơ mi hoa hoét với một cậu ấm phong lưu, chơi bởi trác táng, quả là sự kết hợp hoàn hảo.”

“Quá khen anh rồi.” Diệp Lăng Thu chẳng hề để ý tới câu nhận xét, nhấc đôi chân thon dài lên, cười bất cần đời: “Nhân lúc còn chưa già, đương nhiên phải biết tận dụng thời gian, hưởng thụ được thêm ngày nào hay ngày đó chứ.”

“Ai mà tin nổi một anh chàng như thế này lại là chủ nhân tương lai của tập đoàn nhà họ Diệp tiếng tăm lừng lẫy nhỉ?” Dung Nhượng tựa lưng vào ghế, liếc mắt nhìn anh ta.

Diệp Lăng Thu nhún vai tỏ vẻ vô tội: “Chuyện sự nghiệp chả liên quan gì tới quan điểm sống cả. Mà cũng phải nói, đâu phải anh tình nguyện, là do bị ông già bắt ép cả thôi, nếu không thì anh thà sống luôn bên Anh, chả thêm mò về nữa.”

“... Đúng rồi!” Anh ta đột nhiên đứng dậy, đi vòng sang ngồi xuống bên cạnh Dung Nhượng: “Cuối tuần này em đi cùng anh tới tham gia bữa tiệc đáng ghét kia nhé.”

“Nếu đã đáng ghét thì việc gì phải kéo tôi đi cùng?” Dung Nhượng nhắm hai mắt, nhạt giọng đáp lời.

“Có em đi cùng ít ra cũng đỡ buồn.”

“Không đi. Anh biết thừa là tôi không thích mấy thứ đó mà.”

“Đi đi! Ít ra cũng nể tình mình từng sống chung với nhau!”

“Ai sống chung với anh! Tôi chẳng qua chỉ thuê căn phòng còn trống của anh thôi.”

“Sống chung dưới một mái nhà, sao emỡ vô tình như vậy. Nếu em không đi, chắc anh sẽ phát điên trong cái bữa tiệc nhảm chán ấy mất.”

“Bỏ tay ra trước đã.” Dung Nhượng mở mắt, liếc nhìn cánh tay đang kéo tay mình.

“Đồng ý với anh nhé?” Diệp Lăng Thu buông tay, hỏi với giọng điệu nhả nhả nhở nhở.

“Tôi...” Dung Nhượng thở dài, vừa định nói thì di động trên bàn đổ chuông.

“Là tôi, Vân Trâm đây.” Giọng nói khe khê lạnh lạnh vang lên trong tai nghe.

“Ừm, có việc gì?” Vô thức ngồi thẳng người dậy Dung Nhượng cầm chiếc cốc trên bàn, vừa xoay xoay vừa hỏi.

“Cuối tuần này em có rảnh không?”

“Cuối tuần?” Dung Nhượng quay đầu sang nhìn Diệp Lăng Thu ở bên cạnh.

“Cuối tuần có một bữa tiệc, tôi muốn mời em cùng đi.”

Nghe thấy hai chữ “bữa tiệc”, Dung Nhược nhắm mắt trầm tư trong chốc lát, liếc mắt nhìn Diệp Lăng Thu một cái. “... Không được, tôi có hẹn rồi.”

Nói xong, lại bổ sung tiếp một câu: “Tôi hẹn bạn đi ăn.”

“Ừ, vậy để hôm khác nói tiếp.” Vân Trạm đáp lời bên đầu kia điện thoại.

“Được, bye bye.”

Sau khi cúp máy, Dung Nhược nhìn chăm chăm vào màn hình di động đã tối đen, một lúc lâu sau mới quay đầu sang nhìn Diệp Lăng Thu. “Trao đổi đi.”

“Gì cơ?”

“Tôi tham gia bữa tiệc với anh, sau này anh cũng phải giúp tôi một việc tôi muốn làm.”

11. Chương 21-22

“Tôi đã từng nói, em là người phụ nữ đẹp nhất tôi từng gặp chưa?” Diệp Lăng Thu lịch thiệp mở cửa xe, không giấu nổi sự kinh ngạc khi nhìn thấy cô gái từ trong xe bước ra.

“Rồi.” Hơi nâng làn váy trên mặt đất, rất tự nhiên khoắc lấy cánh tay anh, Dung Nhược lơ đãng nói, “Hơn một năm ở Anh, gần như ngày nào anh cũng nói câu này.”

“Xin em đừng, có cần phải nói anh giống như một kẻ hám gái như vậy không?” Chán nản liếc nhìn cô gái chẳng buồn coi lời khen ngợi với sức hấp dẫn của mình ra gì, Diệp Lăng Thu đưa cô rảo bước vào khu đại sảnh rực rỡ, tràn ngập ánh sáng của buổi tiệc.

“Ông già nhà tôi hình như đang để ý đến em.” Nhận thấy ánh mắt dò xét của cha, Diệp Lăng Thu quay đầu cười nói, lại bất ngờ phát hiện Dung Nhược có vẻ mất tập trung.

“Sao vậy?”

“Không sao.” Thu về tầm mắt nhìn quanh đại sảnh, Dung Nhược làm như không có việc gì cầm lấy một ly rượu trong khay của người hầu bàn.

Có lẽ, cô đã suy đoán sai — Bữa tiệc mà Vân Trạm nói chắc không phải là bữa tiệc do Diệp thị tổ chức đêm nay. Ít ra là tới giờ, bữa tiệc đã sắp bắt đầu nhưng cô vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

“Cho phép tôi mời em nhảy điệu đầu tiên của đêm nay.”

Điệu valse du dương lập tức vang lên, ngân nga trong căn phòng rộng lớn, Dung Nhược ngẩng đầu lên nhìn vào gương mặt anh tuấn của Diệp Lăng Thu, nở một nụ cười dịu dàng, “Được.”

Làn váy màu ngọc trai trắng mịn lay động theo từng nhịp bước, hòa vào trong đám người, tạo thành một đường cong duyên dáng. Cùng lúc đó, ở cửa vào khắc hoa màu vàng kim, hai nam một nữ tiến vào, thu hút mọi sự chú ý của khách khứa gần đó.

“Bác Diệp, đã lâu không gặp.” Vân Trạm ngồi trên xe lăn, vươn cánh tay thon dài bắt tay người tới.

“Ha ha, đã lâu không gặp. Hi vọng bữa tiệc ngày hôm nay không làm chậm trễ thời gian của cháu.” Tinh thần Diệp Thiêm Vinh phần chần cười ha ha.

“Lát nữa bác giới thiệu với cháu con trai của bác, sau này còn hi vọng cháu để ý đến nó.”

“Bác khách sáo rồi.” Vân Trạm cười nhẹ, ánh mắt lơ đãng đảo qua giữa đại sảnh.

“Tiểu Hân à, các cháu cứ tự nhiên, bác còn có mấy ông bạn ở bên kia phải bắt chuyện.” Diệp Thiêm Vinh vỗ vai Vân Hân.

“Vâng, bác cứ đi đi.”

“Trạm, sao vậy?” Ba người lùi sang xô pha bên cạnh, Cao Lỗi để ý sắc mặt hơi cứng lại của Vân Trạm.

“Dung Nhược tới.” Khẽ rũ mi mắt xuống, trên khuôn mặt Vân Trạm không nhìn ra cảm xúc gì.

Vân Hân nghe vậy sững sốt, liền nhìn bốn phía, lập tức bắt gặp bóng dáng chói mắt trong đám người kia.

“Nhưng không phải chị ấy...” Lời còn chưa dứt, Vân Hân nhíu mày nhìn về phía Vân Trạm. Cô nhớ hai hôm trước Vân Trạm nói cho cô, Dung Nhược cuối tuần có hẹn, không thể cùng đi với bọn họ. Nhưng tuyệt đối không nghĩ rằng, cái “hẹn” của Dung Nhược, lại cũng là tới tham dự bữa tiệc này, hơn nữa, cô ấy lúc này, đang nhảy với một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn.

“Có cần qua chào hỏi không?” Để ý âm nhạc đã ngừng, Dung Nhược và người đàn ông kia đang đi về phía xô pha đối diện bọn họ, Vân Hân quay đầu hỏi.

“Anh thấy không cần.” Không đợi Vân Trạm trả lời, Cao Lỗi đột nhiên lên tiếng.

“Anh có ý gì?” Nhìn theo ánh mắt chồng, đúng lúc thấy ba người đi về phía bọn họ, Vân Hân hơi giật mình khẽ “A” một tiếng.

“Sao vậy?” Đi bên cạnh cha, cảm giác được bước chân của người cạnh mình rõ ràng chững lại, Diệp Lăng Thu nghiêng đầu hỏi.

“Không sao.” Dung Nhược lắc lắc đầu, ánh mắt lại bất giác dán lên trên người mặc lễ phục màu đen không xa phía trước.

Quả nhiên anh cũng tới, và cũng đã thấy cô... Khi nhận thấy ánh mắt quen thuộc kia, trong vô thức cô rụt cánh tay đang khoác hồ lên tay Diệp Lăng Thu về, cũng không để ý tới vẻ nghi hoặc của anh chàng, bước nhanh về phía trước.

“Cháu Vân Trạm, đây chính là con trai bác, Diệp Lăng Thu, nó lúc trước vẫn học quản lý ở Anh. Còn cô Dung đây là bạn nó.” Trên khuôn mặt Diệp Thiêm Vinh không giấu được ý cười.

“Chào anh.” Diệp Lăng Thu thoải mái nhẹ nhàng cười nói.

Ánh mắt lướt qua khuôn mặt Dung Nhược, Vân Trạm đẩy xe lăn lui về phía sau một chút, gật gật đầu với Diệp Lăng Thu, “Chào anh.”

Nhìn phản ứng dường như không có việc gì của Vân Trạm, Dung Nhược nắm chặt túi xách trong tay, tự hỏi nên mở miệng như thế nào.

“Được rồi! Thanh niên các cháu từ từ trò chuyện đi, lão già bác cũng không ở đây cản trở nữa.” Diệp Thiêm Vinh nhìn năm nam nữ trẻ tuổi ở đây, dặn dò một tiếng, cười cười rồi đi.

“Bữa tiệc anh nói trong điện thoại, chính là chỉ ngày hôm nay sao?” Đợi sau khi Diệp Thiêm Vinh tránh đi, Dung Nhược hít một hơi thật sâu, trưng ra nụ cười thanh nhã, nhìn về phía Vân Trạm.

“Ừ.” Đối diện nụ cười như vậy, Vân Trạm khẽ nhíu mày.

“Hai người biết nhau?” Diệp Lăng Thu khó nén kinh ngạc nhìn hai người đối diện, lại nhớ tới điện thoại Dung Nhược nhận được hôm anh mời cô, trong lòng lập tức hơi hiểu ra. Anh ngầm đánh giá tử mĩ Vân Trạm, lại nghiêng đầu nhìn về phía Dung Nhược, trong mắt ánh lên sự hiếu kỳ và hứng thú.

“Đúng vậy.” Dung Nhược cười đáp, nhưng rõ ràng không định nói rõ quan hệ giữa cô và Vân Trạm.

Nhướn mày, Diệp Lăng Thu cúi đầu trầm tư vài giây, bỗng nhiên vươn tay ôm bờ vai Dung Nhược, lấy điệu bộ vô cùng thân thiết thâm thì bên tai cô, “... Anh ta chính là người hôm đó gọi điện thoại tới sao? Anh cảm giác quan hệ của bọn em hình như không bình thường đâu.” Cùng lúc nói, anh cảm giác được rõ ràng sự chống cự theo bản năng của cô, khẽ môi chậm rãi nhếch lên nụ cười.

Biết nhau đã lâu như vậy, giữa anh và Dung Nhược đã hình thành một loại ăn ý nào đó, đối với sự đụng chạm ngẫu nhiên của anh, cô bình thường đều không để ý, bởi vì hai bên đều chỉ coi đối phương như bạn tốt, biết đây chỉ là đang đùa mà thôi. Nhưng hôm nay, để nhận thấy Dung Nhược vốn luôn luôn bình tĩnh, ở trước mặt người đàn ông tên là Vân Trạm này, lại có thái độ khác thường, thân thể căng thẳng dưới ánh

tay ôm của anh khiến anh dễ dàng nhận ra sự khấn trương của cô. Bởi vậy, anh càng thêm tò mò với Vân Trạ và quan hệ giữa hai người bọn họ.

“Giác quan của người đàn ông đã phiêu bạt ngàn bụi hoa, quả nhiên đủ nhạy cảm.” Hơi nghiêng đầu, Dung Nhựt cứng ngắc đáp lại.

“Cảm ơn lời khen của em.” Càng xác nhận thêm suy đoán của mình, Diệp Lăng Thu buông tay ra, vuốt lên bộ âu phục, liếc mắt về phía Vân Trạ, lại ngạc nhiên khi thoáng thấy sắc mặt tái nhợt rõ ràng của đối phương.

“Anh có muốn về trước không?” Vân Hân vẫn đứng xem cũng chú ý tới vẻ không ổn của Vân Trạ, không khỏi lộ ra sắc mặt lo lắng.

Hờ hững nhìn cử động thân mật của hai người trước mắt, Vân Trạ vẫn lặng im cuối cùng cũng mở lời, anh nhìn Diệp Lăng Thu, trong giọng nói có mỗi mệ và cô đơn không rõ ràng: “Xin lỗi, tôi hơi mệ, xin phép về trước. Lát nữa phiền anh Diệp đưa cô ấy về nhà.” Nói xong, nhìn Dung Nhựt thật sâu, xoay xe lẩn, di chuyển về phía cửa.

“Anh ta hình như không vui về cho lắm.” Đợi ba người rời đi, Diệp Lăng Thu chấp hai tay sau lưng, nghiêng đầu, “Em không về với anh ta sao?”

“Nhảy một điệu nữa với em đi.” Kéo làn váy, Dung Nhựt thu lại ánh mắt vẫn đuổi theo bóng lưng Vân Trạ, đi thẳng đến giữa phòng.

Điệu nhạc du dương, bước nhảy xoay vòng, từng khuôn mặt lướt qua thật nhanh... Dung Nhựt cùng Diệp Lăng Thu xoay tròn một vòng lại một vòng, nhưng không tài nào xua tan được ánh mắt đen lầy kia khỏi tâm trí. Cô không biết có phải do mình cả nghĩ hay không, nhưng trong cái nhìn thoảng qua của Vân Trạ trước khi rời đi, lại phảng phất thấy sự cay đắng.

Hơi nước mù mịt ngập tràn khắp buồng tắm rộng lớn.

Khoác chiếc áo choàng tắm lên người, Vân Trạ chuyển mình lên xe lăn, tựa lưng vào ghế, mệ mỗi nhắm hai mắt lại.

Chưa bao giờ anh cảm thấy khó nhọc như với bữa tiệc tối nay. Bóng dáng xoay vòng dưới ánh đèn xanh vàng rực rỡ trong đại sảnh; cô gái kéo theo một người con trai khác, xuyên qua đám đông từ phía xa tiến đến gần chỗ anh, và cả gương mặt tươi cười thật vô tư, dịu dàng đó; tất cả đều không ngừng xẹt qua trước mắt anh, tra tấn tinh thần đã quá mức mỗi mệ.

Bàn tay lơ đãng chạm vào đôi chân đang mất dần hơi ấm dưới chiếc áo choàng tắm, Vân Trạ từ từ mở mắt, ánh nhìn từ từ quét tới chiếc dép đặt trên sàn gạch, anh chống tay vịn, cúi người xuống.

Đang tính tự mình xỏ dép vào chân, Vân Trạ đột ngột khựng lại — dáng người trong bộ váy màu ngọc trai trắng mịn đang khiêu vũ thật nhịp nhàng kia lại hiện lên trong tâm trí, ánh mắt trở nên thâm trầm, anh di chuyển đôi chân nặng nề dời khỏi bàn đạp. Đã sang đông, mặt đất vẫn còn sót lại chút hơi ấm, từ đó có thể thấy là sàn nhà lúc này thực sự rất lạnh. Vân Trạ nhìn đôi chân đã mất đi cảm giác, lúc này đang dẫm lên nền đất nhưng lại chẳng tài nào cảm nhận được nhiệt độ của nó; nhìn cả bàn chân để trần này giờ giữa trời giá rét, đôi môi mỏng nhợt nhạt hơi nhếch lên, lặng cười tự giễu.

Trong phòng tắm, có thể thấy rõ lớp phủ kim loại của chiếc tay vịn tiện lợi đang phản xạ lại với ánh đèn làm ánh lên những tia sáng đến lóa mắt, mà cũng thật lạnh lẽo. Hệt như tâm trạng của anh lúc này.

Vân Trạ, anh giận sao?

Hành động của em, khiến anh không vui?

Hay anh đã bắt đầu để ý đến em?

Tay cầm điện thoại, Dung Nhựt tựa người vào lan can lạnh như đá bên ngoài ban công, ngắm nhìn vầng trăng non lạnh lừng, trong trẻo trên bầu trời đêm đen thẳm, tự hỏi lòng mình.

Đúng như những gì cô đã từng nói, cảm giác của Diệp Lăng Thu rất nhạy bén. Không thể nghi ngờ gì về điều này. Nhưng khi anh ta nói Vân Trạ có vẻ không được vui, cô lại không thể không thấy nghi ngờ được

— Vân Trạ̣m mà cô biết từ trước đến nay là người khó để lộ cảm xụ́c. Trong ạ̉n tượ̣ng của cô, rất ít khi anh thể hiện nhự̃ng cảm xụ́c buồn vui cạ́u giậ̣n quá mức rõ ràng vì một chuyệ̣n gì đó. Cũng vì lẽ đó, mà dù cho cô và anh yêu nhau suốt ba năm, nhưng dường như, cô hoàn toàn không nhớ nổi từng có lúc nào anh vui vì cô, buồn vì cô, hay từng có lúc nào nói rõ tình cảm của mình với cô... Vậ̃n luộn chỉ là sự bình thản mà lậ̃nh đạ̣m, nên cô chỉ có thể duy trì mối quan hệ này từng ngày bằng sự hiền hòa, dịu dàng của mình. Thế nhưng, đồng thời với việc bình thản, lậ̃nh đạ̣m với cô như vậy, anh lại có cách đối xử trái ngược hẳn với một người con gái khác. Vậ̃n Hậ̃n luộn đượ̣c anh quan tâm chiều chuộng, che chở; chính nhự̃ng tình cảm biểu lộ rõ rệt từ một người lúc nào cũng lặ̣nh nhậ̣t như anh mới là điều đáng quý tới độ khiến người ta cảm thấy ghen tị.

Nên hôm nay cô mới không thể nào tin đượ̣c thứ cảm xụ́c vậ̃n luộn bình thản của Vân Trạ̣m lại có thể vì cô mà bị xáo trộn, lại còn biểu lộ rõ ràng tới mức khiến cho người ngoài cũng cảm nhận đượ̣c như vậy.

Lặ́c đầu cười khẽ, cuối cùng cô cũng bặ́m xuộ́ng dậ̃y sộ́ quẹ̃n thuộ̣c kia.

“Mai anh rậ̃nh không? Đi ặn trựa với tôi nhẽ.”

...

Giự̃a đẹ̃m khuya, gió rét tràn về, nhự̃ng cặ̣nh cây khô dưới ánh đèn hắt bóng xuộ́ng mặt đượ̀ng tạo thành nhự̃ng mặ́ng tối sáng loang lổ, dự̃ tợ̣n, không khí cũng thậ́m đậ̉m cái lặ̣nh đến thậ́u xượng.

Mạ́i tóc quậ̃n dài lặ̣ng bay trong gió, thi thoặ́ng lại phậ́t qua gương mặt xinh đẹ̣p mà cô đọ̣c kia.

Tiệ́ng thở dài khe khẽ, tựa như có nhự không hòa vào bầu không khí lặ̣nh lẹ̃o, rồi từ từ tan biệ́n.

Chuyệ̉n từ trong xe sang chiệ́c xe lậ̃n, hơi lặ̣nh đọ̣t nhiên ùa tới khiến ngực Vân Trạ̣m cượ̀ng lại, anh nhặ́m chặ̣t mắt rồi lại mở ra, dặ̣n dò lái xe: “Anh về trước đi.”

“Vậ̃ng.”

Chiệ́c xe nhanh chóng chạy không còn bóng dặ́ng, Vân Trạ̣m lậ̃n bặ́nh xe tới gậ̀n dặ́ng người mặc đồ tím đặ̣ng đự́ng ngoạ̀i cửa tiệ̣m.

“Sao không vào trong đó ngồi chờ?” Bặ́t gặ́p gương mặt đặ̣ng ượ̃ng họ̉ng lên vì lặ̣nh, anh khẽ nhụ́p mặ́y.

“Tôi cũng mới tới chưa đượ̣c bao lâu.” Dung Nhượ̣c đự́t hai tay vào túi áo khoặ́c, đi theo bên cặ̣nh anh, cùng bự́c vào nhà hàng ặn Nhậ̣t.

Một cô gái trẻ tuổi mặc kimono đẹ̃m thự́c ặn lên rồi nhẹ nhàng lui ra ngoạ̀i, còn cẩn thậ̣n độ́ng cửa lại.

“Hai họ̉m trước nghe bảo đồ ặn sushi ở quán này rất ngon nên tôi muộ́n đến thử.” Dung Nhượ̣c cởi áo khoặ́c ngoạ̀i, khoanh chậ̀n ngồi xuộ́ng.

“Anh có muộ́n nẹ̃m thử món sushi cuốn mự̣c này không?” Cô chỉ vào một đĩa sushi rồi họ̉i.

Vân Trạ̣m ngồi trên xe lậ̃n, nhìn sạ̀n nhà trợ̀n bóng cùng chiệ́c bàn vuộ̀ng hơi thậ́p so với mình, thặ́n nhiên gặ̣t đầu nói. “Tùy em.”

“Mùi vị cũng không đến nỗi nào.”

“Trước đây em cũng rất thích.”

“... Sao cơ?” Dung Nhượ̣c ngặ́ng lên họ̉i, đôi đũa đặ̣ng gặ́p miệ́ng sushi trong tay cũng khự̣ng lại.

“Tôi nói, trước đây em cũng rất thích ặn đồ Nhậ̣t.” Vân Trạ̣m nhặ́c lại, sặ́c mặt vậ̃n bình tị̃nh, nhìn cô thật sậ̀u.

“... Vậ̣y à?” Sặ́c mặt Dung Nhượ̣c thoặ́ng hiệ̣n vẻ phự́c tặ̣p, rồi lại nở một nụ cười. “Có lẽ là dù có mất trí nhớ thì sở thích cũng sẽ không thay độ̉i nhiệ̀u.”

“Chặ́c vậ̣y.” Ánh mắt Vân Trạ̣m đặ́o qua chiệ́c áo khoặ́c đượ̣c để một bên của cô. “Cũng giống như đến tận bây giờ em vậ̃n thích mặc đồ màu tím.”

Dung Nhượng lại ngẩng ra. Cô ngẩng đầu nhìn về phía Vân Trâm — đây là lần đầu tiên anh chủ động nói về quá khứ của cô.

“Xem ra, anh nhớ rất rõ sở thích của tôi.”

“Chuyện này có muốn quên cũng không dễ.”

“... Đột nhiên tôi nhớ tới một chuyện, đã muốn hỏi anh từ rất lâu rồi.”

“Chuyện gì?”

“Tôi và anh quen biết ra sao? Bắt đầu như thế nào? Khi chúng ta ở bên nhau, tình cảm ra sao?”

Hỏi xong, Dung Nhượng đặt đôi đũa xuống, đối mặt với Vân Trâm, ngồi quỳ dưới sàn, nhìn chằm chằm vào anh.

Nhận thấy ánh nhìn của cô, Vân Trâm nhắm mắt lại, một lát sau mới lại mở ra, đối mặt với cô, thản nhiên đáp: “Chúng ta quen nhau từ năm năm trước.”

Cảnh tượng trong quá khứ từ từ hiện lên trước mắt, anh đối mặt với vẻ mặt giả vờ hiếu kỳ và nghi hoặc tới mức hoàn hảo của Dung Nhượng, nhìn sắc mặt “mong đợi” nghiêm túc chờ anh kể tiếp của cô, lồng ngực lại nhói đau.

Dung Nhượng lặng lẽ ngồi nghe Vân Trâm nhớ lại những chuyện trong quá khứ.

Đương nhiên cô vẫn nhớ, lần đầu gặp Vân Trâm là tiệc sinh nhật của giám đốc công ty quảng cáo cô làm hồi đó. Tối hôm ấy, anh vừa xuất hiện đã lập tức trở thành tiêu điểm chính của cả hội trường. Như nguồn sáng tỏa lan tỏa khắp mọi nơi, chỉ lạnh lùng đứng đó nhưng cũng đủ thu hút ánh mắt mọi người — đúng là con cưng của ông trời, đây là cảm giác của cô lúc đó. Chỉ có điều cô thật không ngờ, cuối cùng mình vì uống rượu say mà ngã vào người anh ở ngay cửa phòng tiệc, rồi được anh đưa về nhà.

Cô và anh đã quen nhau như thế đó.

Lần đầu gặp gỡ Vân Trâm, cả những chi tiết nhỏ nhất trong ba năm đó, sợ rằng, cô sẽ vĩnh viễn không thể nào quên. Thật ra, thứ cô thật sự muốn biết là rốt cuộc, trong ba năm đó, tình cảm của Vân Trâm ra sao. Cô muốn nghe từ chính miệng anh nói, cuối cùng cô chiếm vị trí như thế nào trong lòng anh.

12. Chương 23-24

“Tôi nghĩ, nhiều khi để một tình cảm bắt đầu không cần đến bất cứ lý do đặc biệt nào cả.”

Vân Trâm lẳng lặng ngồi trên xe lăn, một bên mặt chìm trong ánh đèn mờ vàng nhạt, có vẻ u ám mịt mờ.

Anh không tin vào cái gọi là tình yêu sét đánh. Thế nhưng, đối với Dung Nhượng, có lẽ từ thời khắc bóng hình yếu diệu của buổi tối năm năm về trước đột nhiên nhào vào lòng, anh đã bị cô thu hút.

Tính tình của anh từ trước tới giờ vốn lạnh nhạt, nhưng đêm hôm đó, khi thấy vẻ tĩnh lặng giữa hai hàng mi của cô, thấy vẻ ôn hòa tựa làn nước lấp lánh trong đôi mắt dịu dàng kia, anh lại đột nhiên cảm thấy muốn mãi mãi ôm lấy người con gái mảnh khảnh nhu thuận này, ôm lấy sự tĩnh lặng và ấm áp khó tả mà cô mang tới cho anh.

— Tuy nhiên, những điều này, anh chưa từng nói với cô.

Nếu không có chuyện hai năm trước, thì chắc bây giờ cô đã là vợ của anh.

Chỉ có điều, sự đời chẳng thuận lòng người.

Vân Trâm đột nhiên im lặng như đang suy nghĩ những lời tiếp theo, nhưng trong mắt Dung Nhượng, hành động này lại khiến cô hoảng hốt — cô sợ, sợ anh sẽ lại đưa ra đáp án khiến cô thất vọng, dấu sao trong mắt cô, tình cảm của anh đối với cô còn xa mới sâu đậm bằng đối với Vân Hân.

“Tôi sai rồi.” Cô đột nhiên mở miệng.

“Sao?” Vân Trâm nhìn cô hỏi.

“Anh nói đúng.” Dung Nhược cười nói. “Có lẽ vừa rồi tôi không nên hỏi anh những chuyện đó... Quen biết ra sao, vì sao lại bắt đầu, tình cảm lúc đó như thế nào, những chuyện đó, thật ra đã sớm thành quá khứ. Đối với tôi hiện giờ, có biết hay không có lẽ cũng không khác nhau nhiều... Vì vậy, anh cứ coi như tôi không hỏi gì đi, không cần trả lời nữa.” Cô cầm chén rượu, ánh mắt hạ xuống, từ từ nhấp một ngụm sake.

Bàn tay chống trên tay vịn xe lăn xiết chặt. “Vậy sao? Đã trở thành quá khứ à...”

“Đúng vậy.” Cô cúi đầu nhìn chất lỏng lắc lư trong chén. “Đối với tôi mà nói, hiện tại quan trọng hơn.”

“...” Vân Trạ quay mặt sang chỗ khác, nhắm mắt lại chịu đựng cảm giác đau buốt đột nhiên dâng lên từ trái tim — hóa ra, những ký ức vẫn luôn in sâu trong lòng anh không chỉ bị Dung Nhược ra sức quên đi, thậm chí, còn trở thành “quá khứ” không chút ý nghĩa nào trong miệng cô.

Ngón tay thon dài xiết mạnh lấy tay vịn, đè nén cảm giác buồn bã đang từ từ dâng nên, khó lòng ngăn chặn.

“... Thật ra, tôi vẫn rất muốn hỏi, giờ anh còn cảm giác gì với tôi không?” Đặt chén rượu xuống, Dung Nhược ngẩng đầu lên, nụ cười chưa nở cứng lại trên môi. “Anh...” Dưới ánh đèn, khuôn mặt anh tuần đó tái nhợt lại khiến cô không kim được nghiêng về phía trước.

Mặt không đổi sắc, âm thầm hít một hơi thật sâu, Vân Trạ mở mắt, đôi mắt bình tĩnh và u ám sâu không thấy đáy. “Nếu... giờ tôi nói có thì sao?”

Lời nói vừa dứt, bàn tay đặt trên bàn vô thức cứng lại nửa giây. “Nếu vậy, đương nhiên tôi rất vui vẻ và vinh hạnh.” Nụ cười đọng lại nơi hàng mi khóe mắt, Dung Nhược vô thức quay mặt sang bên, né tránh ánh mắt của người đối diện.

Động tác đó của cô lọt vào mắt Vân Trạ, anh lặng lẽ nhìn gương mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết đó, trong đôi mắt đen thẳm thoáng hiện vẻ lạnh lùng cô tịch.

— Anh đang đợi, đợi cô gái đối diện lúc nào mới cởi bỏ lớp nguy trang, đợi cô nói ra mục đích thật sự của mình.

Trong căn phòng trang nhã yên tĩnh mà ấm áp.

Những bức vẽ hoa anh đào tinh xảo chân thực trên bốn bức tường đều lọt vào đôi mắt trong trẻo của Dung Nhược.

Chỉ có điều, trái tim cô lại vì đáp án của Vân Trạ mà trở nên mờ mịt — ngọt ngào và cay đắng như đan xen vào nhau.

Sắc trời khế chiều xuống, cánh cửa thủy tinh khép chặt giữ hơi ấm trong căn phòng, trên bệ cửa sổ là một chậu hoa mai tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, nụ hoa đã sắp nở.

“Vậy cậu định làm gì?”

“Không thay đổi gì.”

“...”

“Có phải tớ đã hết thuốc chữa rồi không?” Dung Nhược nhìn lớp mây mờ xám xịt ngoài cửa sổ, tự giễu.

“Nếu đã biết vậy, cần gì cố ý làm?”

“Tớ thừa nhận mình không buông bỏ được, tớ cũng không cách nào tự thuyết phục bản thân buông tay thoải mái. Dĩ Thuần, cậu không biết đâu, khi anh ta nói hiện giờ vẫn còn cảm giác với tớ, cảm xúc của tớ lúc đó vô cùng phức tạp. Thế nhưng, Dĩ Thuần, hai năm trước, đâu phải anh ta đánh tớ mắng tớ, hay tìm người con gái khác, phản bội tình cảm giữa bọn tớ, mà là ngay lúc nguy cấp nhất, anh ta lại chẳng hề do dự, vì sự an toàn của một cô gái khác mà bỏ rơi tớ! Trước đây tớ đã nói rồi, tớ không giận anh ta chọn Vân Hân, điều khiến tớ thực sự đau khổ là người mình trao cả thân thể và trái tim trong suốt ba năm trời, nhưng trong lúc nguy cấp nhất, ngay cả chút giá trị để anh ta suy nghĩ trong chốc lát, tớ cũng chẳng có! Cậu có biết lúc đó anh ta kiên quyết cỡ nào không? Anh ta khiến tớ cảm thấy trong mắt anh ta, tớ không có bất cứ ý nghĩa gì; vì Vân Hân, thậm chí anh ta có thể hi sinh tớ bất cứ lúc nào... Đây là cảm giác của tớ. Nếu

không phải lúc đó gặp may, tớ đã chết từ hai năm trước rồi! Nếu lúc đó, anh ta biểu lộ một chút do dự, dẫu chỉ vài giây thôi, cho dù lựa chọn cuối cùng vẫn vậy, chắc tớ cũng không chán nản đến mức này... Dĩ Thuần, cậu nói xem, giờ tớ phải làm thế nào để tự thuyết phục chính mình? Tớ có lý do gì để dễ dàng buông bỏ cho chuyện anh ta đã làm, đã gây nên?”

“Dung Dung... Cậu còn yêu anh ấy không?”

“Ai, nếu tớ không yêu, có lẽ đã không để ý đến vậy. Giờ ngay cả tớ cũng không phân biệt nổi, mọi chuyện thành ra như vậy rồi cuộc là do anh ta tạo nên hay do chính tớ. Chỉ có điều, Dĩ Thuần, sau này mong cậu đừng khuyên tớ nữa. Cậu là bạn tốt nhất của tớ, tớ không yêu cầu cậu ủng hộ quyết định của tớ, nhưng tớ mong cậu có thể để tớ tiếp tục làm theo ý mình. Còn kết cục —— thoải mái khi trả được thù cũng tốt, hại người hại cả mình cũng được, mọi thứ đều đợi tới ngày kết thúc rồi hãy nói.”

“... Được. Nói chung, tớ cũng mong cậu có thể dùng lý trí giải quyết chuyện giữa hai người bọn cậu, đừng để đến lúc muốn hối hận cũng không kịp.”

“Ừ.”

“Vụ tụ tập của bọn mình vào ngày kia, cậu có mời anh ấy tới không?”

“Giờ tớ với anh ta vẫn là người yêu, sinh nhật cậu tất nhiên bọn mình phải đến rồi.”

...

Cửa sổ thủy tinh được mở ra, hơi lạnh của buổi sớm ulla vào trong phòng, bầu trời âm u mịt mờ, không nhìn thấy chút ánh nắng nào.

Lạnh lẽo, sắp mưa.

“Lần trước anh nhờ văn phòng thám tử tìm kiếm Dung Nhược bọn tôi đã không hoàn thành được, mong anh thứ lỗi.” Nhân lúc vợ mình cùng hai chị em tốt vào nhà bếp rửa chén bát, Đỗ Khải Chi nói với vẻ mặt ấy nấy.

“Không sao, giám đốc Đỗ khách khí quá rồi.” Vân Trạ cười nhẹ đáp lời.

Mặc dù anh không quen biết với Đỗ Khải Chi mấy nhưng lại biết tình cảm giữa Dung Nhược với Điền Ngọc tốt ra sao. Nếu Dung Nhược không cho phép, tất nhiên anh khó lòng tìm được tin tức của cô từ chỗ chồng Điền Ngọc – Đỗ Khải Chi. May mà lúc trước anh không chỉ nhờ cậy một văn phòng thám tử.

“Hai người bọn anh...” Điền Ngọc bưng đĩa hoa quả từ trong phòng bếp ra “... đang nói chuyện gì vậy? Ăn hoa quả đi.” Đặt đĩa hoa quả lên bàn, cô ngồi xuống bên cạnh Đỗ Khải Chi.

Vân Trạ chuyển động chiếc xe lăn, đi tới bên cửa sổ, chống tay vịn di chuyển thân thể đôi chút, phía sau lại đột nhiên vang lên giọng nói trầm nhẹ: “Sao thế? Anh mệt à?”

Vân Trạ quay đầu lại, đối mặt với ánh mắt trong trẻo của Dung Nhược. “Không sao.”

“Nếu không bọn mình về trước đi.” Dung Nhược tới bên Vân Trạ, nhìn gương mặt gầy gò tiêu tụy của anh.

“Dung Dung, bọn mình chơi bài đi.” Điền Ngọc ngồi trên ghế sofa hỏi.

Dung Nhược lại nhìn về phía người trên xe lăn một cái rồi quay lại đáp. “Không được rồi, các cậu cứ chơi đi, tớ với Vân Trạ về trước.”

“Sao vậy? Phải về à?”

“Ừ.” Dung Nhược mỉm cười đi qua ôm chủ nhân bữa tiệc. “Dĩ Thuần, chúc mừng sinh nhật.”

“Đỉnh!” Tầng một, cửa thang máy từ từ mở, Dung Nhược giúp Vân Trạ đi vào phòng khách đèn đuốc sáng trưng.

“Tuyết rơi rồi!” Cô đột nhiên dừng bước, nhìn cánh cửa thủy tinh khép chặt. Ngoài cửa, dưới ánh đèn đường có thể thấy rõ từng bông tuyết đang nhanh chóng rơi xuống.

“Đúng vậy, cô Dung, tuyết đã rơi mấy giờ rồi, khá lớn đấy.” Ông bác trông cửa đeo kính lão, cười híp mắt nói.

“Vậy à?” Nở một nụ cười, Dung Nhược đi tới cạnh cửa, quả nhiên phát hiện ngoài mặt đường đã phủ một tầng tuyết.

“Để anh bảo lái xe đưa xe qua đây, chờ em về trước.” Vân Trạm di chuyển xe lẩn, tới bên cạnh Dung Nhược, rút điện thoại di động từ trong túi ra.

“Chờ một chút!” Dung Nhược chặn tay anh lại. Bọn họ tới lúc chấp tối, vì không chắc là sẽ ở lại chơi bao lâu nên Vân Trạm dặn lái xe về trước, nhưng giờ tuyết rơi quá lớn, lái xe cũng không an toàn, vì vậy cô vô thức ngăn anh lại.

“... Cứ để em lên lấy ô xuống rồi hãy tính.” Cô xoay người đi hai bước về phía thang máy rồi dừng lại, quay người bảo. “Anh gọi cho lái xe trước, bảo anh ấy đừng qua đây.”

“Ừ.” Gật đầu, Vân Trạm nắm di động nhìn cô bước vào thang máy.

“Hả? Sao cậu vừa đi đã lại về?” Mở cửa xong, Hà Dĩ Thuần lấy làm lạ hỏi.

“Tuyết rơi, cho tớ mượn cái ô.”

“Thật à?” Điền Ngọc bỏ bài trong tay xuống, chạy ra mở cửa sổ, hưng phấn kêu lên. “Tuyết lớn thật đấy!”

“Của cậu này.” Đưa ô cho Dung Nhược, Hà Dĩ Thuần liếc mắt ra ngoài cửa sổ. “Tuyết lớn vậy, có ra ngoài được không?”

“Ừ, tớ cũng sợ đi xe không an toàn.” Dung Nhược nhú mày. Cho dù hiện giờ mang cảm tình và thái độ ra sao với Vân Trạm, cô cũng không cách nào yên tâm để Vân Trạm ngồi xe về trong thời tiết như thế này.

“Khó gì đâu!” Điền Ngọc tựa người bên cửa sổ, mỉm cười. “Để anh ấy về nhà cậu đi! Dù sao nhà cậu cũng cách chỗ này không xa, đi từ từ là được!”

Vân Trạm lúc này đang nói chuyện điện thoại trong phòng khách, ngoài phòng tuyết rơi mỗi lúc một nhiều hơn, đứng trước bếp, Dung Nhược hâm nóng sữa mà lòng không yên.

Cuối cùng cô lại thực sự tiếp thu lời đề nghị của Điền Ngọc, đưa Vân Trạm về chung cư với mình — Hóa ra, cho dù thế nào, rốt cuộc cô vẫn không thể dứt khoát tuyệt tình, bỏ mặc không quan tâm đến anh.

“Cho anh.” Chờ Vân Trạm nói chuyện với Vân Hân xong, cô mới đi từ trong nhà bếp ra, đưa chiếc cốc trong tay cho anh.

Vân Trạm nhìn căn hộ chung cư cho một người chỉ gồm một phòng ngủ và một phòng khách — sàn nhà lát gỗ, ngoại trừ một cái tủ thấp, một bàn ăn, tivi và bộ ghế sofa màu vàng mơ, trong phòng không còn bất cứ một món đồ gia dụng hay bài trí nào khác.

“Ở một mình nên cũng không cần cầu kỳ quá.” Ngồi xuống ghế sofa, Dung Nhược kéo một chiếc gối ôm qua, vỗ vỗ.

Uống sữa xong, nắm chiếc cốc thủy tinh ấm áp, Vân Trạm ngắm nhìn dáng vẻ an nhàn, thoải mái lúc ở nhà của Dung Nhược, khoe môi hơi cong lên, an tâm hưởng thụ buổi tối bên nhau yên bình nhất kể từ khi gặp lại tới nay.

“Ngày mai mấy giờ anh phải đến công ty?”

“Khoảng chín giờ.”

“... Vậy anh nghỉ sớm chút đi.”

Dung Nhược lập tức đứng dậy, đi lướt qua Vân Trạm, bước vào phòng ngủ.

Dung Nhược đóng cửa lại, ngồi xuống giường, có phần hơi thất thần. Đã bao lâu rồi không ngồi đối diện Vân Trạm vào buổi tối, thực sự thả lỏng, thoải mái trò chuyện như vậy? Nụ cười lặng lẽ ẩn hiện trên khuôn mặt Vân Trạm khiến cô như chìm vào trong ký ức nhiều năm trước, nhớ lại vô số buổi tối hai người ở bên nhau trong quá khứ.

Lúc lấy chăn ra khỏi tủ, cô nghĩ ngợi một chút rồi quyết định lấy chiếc dày nhất. Cô vẫn không quên được đầu ngón tay lạnh như băng mà mình vô tình chạm phải khi đưa chiếc cốc cho Vân Trạm.

“Tối nay chắc anh phải chịu khó chút rồi.” Trải chăn gối lên ghế sofa xong, Dung Nhược quay người lại cười nói.

“Không sao.” Ngừng chiếc xe lăn lại, Vân Trạm cởi áo khoác ra.

“Chỗ em không có áo ngủ của anh, nên...” Nhận lấy chiếc áo, giúp anh treo lên xong, lúc này Dung Nhược mới nhớ ra, những bộ quần áo Vân Trạm để lại trong phòng cô để thay sau khi tắm rửa hồi trước đã sớm bị cô vứt hết đi sau khi về nước.

“Ừ, không sao.” Vân Trạm nhắm mắt lại, cố chịu cơn đau cơ gật ở lưng.

“... Em đừng lo, cứ về phòng ngủ đi.” Di chuyển xe lăn dừng lại bên ghế sofa, Vân Trạm nhìn về phía Dung Nhược.

“Ừm. Chúc ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon.”

Tiện tay tắt công tắc đèn ở dưới sàn, Vân Trạm chuyển mình lên ghế sofa trong bóng tối. Khuôn mặt hướng về phía cánh cửa phòng ngủ đang khép chặt, lặng lẽ nhắm mắt lại.

Vân Trạm đã chẳng còn nhớ nổi từ bao giờ mình bỏ thói quen đi nghỉ trước nửa đêm, nên khi tỉnh lại từ giấc ngủ không sâu lắm, anh lại cảm thấy nó thật dài.

Lật tay dò thử xuống phần dưới eo, mặc dù không còn tri giác nhưng đã không lạnh lẽo cứng ngắt như đêm qua. Chỉ có điều cảm giác đau đớn quen thuộc từ trước ngực truyền tới khiến anh không nhận được, khẽ nhủ mảy may. Đạo gần đây, cứ đến sáng cơn đau lại tái phát một lần, thời gian phát tác mỗi lúc một lâu hơn. Lấy tay sờ trước ngực, Vân Trạm liếc mắt nhìn chiếc áo khoác được Dung Nhược treo trên giá — thuốc của anh đang nằm trong túi áo.

“Anh cũng tỉnh rồi à?” Bên cạnh vang lên tiếng mở cửa, tiếp đó là một giọng nói nhẹ nhàng cất lên.

Quay đầu lại, Vân Trạm nhìn Dung Nhược đang tựa người vào cạnh cửa, nói. “Em dậy sớm vậy.”

“Em quen rồi.” Dung Nhược đi qua phòng khách, vừa kéo mở tấm rèm cửa sổ nhìn ra ban công, vừa hỏi. “Tối qua anh ngủ có ngon không?”

“Cũng được.” Âm thầm rút cánh tay đang đè lên ngực lại, Vân Trạm chống người từ từ ngồi dậy.

Qua một đêm, cuối cùng thì tuyết cũng ngừng rơi, những tia nắng xuyên qua lớp kính cửa sổ khiến cả căn phòng như bừng sáng hẳn lên.

“Em đi làm bữa sáng đây.”

“Ừ.”

Lấy trứng gà trong tủ lạnh ra, trong lúc chờ dầu ăn trong chảo nóng lên, Dung Nhược mệt mỏi xoa xoa thái dương.

Thực ra không phải hôm nay cô dậy sớm, mà là gần như cả đêm không ngủ. Nghĩ tới Vân Trạm nằm trong phòng khách, cách mình chỉ một cánh cửa, không khỏi nhớ đến vòng tay ấm áp vẫn thường ôm lấy giúp cô vượt qua từng mùa đông lạnh giá ngày trước, trần trọc suốt đêm, mãi tới gần sáng cô mới chợp mắt được một chút.

Đập trứng vào thành chảo, cô lắc đầu cười tự giễu — ký ức cuối cùng vẫn chỉ là ký ức thôi.

Ngón tay hơi dùng lực, lòng đỏ trứng lặn vào lòng trắng, rơi vào trong chảo, vang lên tiếng dầu sôi nổ lộp bộp.

Vừa chuyển mình qua chiếc xe lăn, đã nghe thấy tiếng đồ vật bằng kim loại rơi loảng xoảng trong bếp, lẫn trong những tiếng ồn đó còn loảng thoảng có tiếng hít mạnh. Vân Trạm nhanh chóng vào bếp, thấy Dung Nhựt đang nắm mu bàn tay phải, nhíu mày thối thối, chiếc xẻng trắng trứng rơi một bên.

“Làm sao vậy?” Anh di chuyển chiếc xe lăn lại gần.

“Chỉ bị bỏng chút thôi.” Dung Nhựt giơ tay tắt công tắc bếp điện từ, lộ ra bàn tay còn lại ửng đỏ vì bị dầu nóng bắn phải.

Vân Trạm nhanh chóng cầm lấy tay cô, sau khi cẩn thận quan sát mới ngẩng đầu lên hỏi. “Trong nhà có thuốc mỡ không?”

“... Có.” Giật mình nhìn Vân Trạm một cái, cuối cùng Dung Nhựt lặng lẽ rút tay lại. “Để em đi tìm.” Nói xong, cô đi lướt qua bên người Vân Trạm, nhanh chóng rời khỏi phòng bếp.

Vân Trạm thu tay lại, lắng nghe tiếng bước chân xa dần, đôi mắt anh sụp xuống, đỡ lấy đôi chân vừa này còn chưa kịp để lên bàn đạp, ngồi lặng yên trên xe, gương mặt thoảng hiện vẻ cô độc.

...

Tựa người vào ban công cho tới lúc chiếc xe hơi màu đen dần dần biến mất khỏi tầm mắt, lúc này Dung Nhựt mới quay người vào phòng thu dọn bàn ăn.

Đôi tay ấy tuy hơi lạnh nhưng vẫn có khả năng làm cho cô cảm thấy yên tâm hết như hồi trước. Chỉ có điều, hiện giờ cô không cần, cũng không thể muốn.

Chẳng qua chỉ là tiếp xúc với một phần da thịt nhưng cô gần như lại chìm đắm trong cảm giác quen thuộc ấy, tình thế lúc đó, thực khiến cho người ta cảm thấy hoang mang.

“Nghe nói tối hôm trước cậu ở cùng với Dung Nhựt?” Sau khi xuống máy bay, về thẳng công ty, việc đầu tiên mà Cao Lỗi làm là đẩy cánh cửa phòng của Tổng giám đốc.

“Việc thương lượng ký hợp đồng thế nào rồi?” Ngẩng đầu nhìn người vừa tới, Vân Trạm lại cúi đầu tiếp tục phê duyệt văn kiện.

Cao Lỗi cởi bỏ áo vest, thoải mái ngồi xuống. “Đối phương tỏ ý, có thể hợp tác với Vân thị là một cơ hội quan trọng của bọn họ, vì thế, tại phương diện tổng giá thành, bọn họ đồng ý nhượng bộ thêm 5%, và mong là sau này sẽ có nhiều cơ hội hợp tác với chúng ta.”

“Danh tiếng của Vân thị tất nhiên quan trọng, nhưng việc cậu đích thân tới thương lượng đã tạo hiệu quả tốt hơn hẳn.” Đặt bút xuống, Vân Trạm tựa lưng vào ghế, giọng điệu thoải mái. “Hiện giờ ở bên ngoài, Phó Tổng giám đốc là cậu đã trở thành người đại diện cho Vân thị, còn chuyện nội bộ trong công ty, ngày thường cậu cũng xử lý nhiều hơn tớ. Thế này cũng bớt đi nhiều phiền phức có thể xuất hiện mai sau.”

“Phiền phức? Mai sau?” Cao Lỗi nghi hoặc ngồi thẳng dậy, nhìn người ngồi sau chiếc bàn làm việc rộng lớn. “Cậu đang ám chỉ điều gì?... Để tớ nói cho rõ! Tớ làm Phó Tổng giám đốc thế này đã đủ mệt, nếu cậu tính quăng toàn bộ trách nhiệm lên đầu tớ để bản thân được an nhàn thoải mái, thì xin khuyên thật là cậu nên bỏ quách cái ý định đó đi cho rồi.”

“Vân thị cũng có phần của Tiểu Hân, cậu có quyền xử lý giúp con bé mà.” Vân Trạm nhìn cậu bạn tốt đang lộ vẻ cảnh giác, cười nhạt nói.

“... Nghe tớ nói đã! Không phải cậu tính làm thế thật đấy chứ?” Cao Lỗi nhíu mày với vẻ thật hiếm thấy. Theo sự hiểu biết của anh đối với Vân Trạm, những chủ đề chẳng ra đâu vào đâu, hay những lời vô nghĩa, cậu ta cực hiếm khi đề cập tới khi thảo luận với mình.

“Chuyện sau này giờ sao nói chính xác được. Vì vậy cũng không phải là không có khả năng.” Khẽ nhắm hai mắt lại, giọng điệu Vân Trạm mang theo vẻ thờ ơ hiếm gặp.

“... Được rồi! Nhưng sao tớ cảm thấy chuyện này càng nói càng thật?” Đứng dậy, Cao Lỗi cầm áo khoác lên. “Tớ về trước làm việc đây, sếp tổng.” Nói xong, anh vẫy tay, rời phòng làm việc.

Theo tiếng cửa khép nhẹ, Vân Trạm mở mắt, trong con ngươi đen nhánh là một khoảng trầm tĩnh sâu thẳm.

Anh bắt đầu chính thức tiếp nhận Vân thị từ năm hai mươi tư tuổi, sáu năm, công ty dưới sự dìu dắt của anh không ngừng tích lũy số tài sản và danh tiếng khổng lồ. Phải chủ động buông bỏ Vân thị, đây là chuyện anh chưa từng nghĩ tới. Chỉ có điều, từ sau khi vụ bắt cóc đó xảy ra, anh đã hiểu rõ, rất nhiều lúc, chuyện ngoài ý muốn là khó mà tránh khỏi. Nếu có một ngày, khi có một số nhân tố khiến anh không thể không buông tay, anh nhất định phải tìm được người có thể tiếp quản thành công tất cả sự vụ trong công ty trước khi cái ngày đó xảy đến — mà Cao Lỗi, chính là lựa chọn thích hợp nhất.

13. Chương 25-26

“Cậu chuẩn bị xong chưa?” Vung vẩy chiếc túi da trong tay, Dung Nhược thúc giục người đang thu dọn đồ đạc phía sau quầy.

Liếc mắt nhìn bầu trời dần tối, lại nhìn đồng hồ, cô vừa treo tấm biển “Đóng cửa” lên vừa nói: “Đã bốn giờ rồi, nếu cậu không nhanh lên chắc bọn mình phải dò dẫm lên núi mất.”

“Tối đây!” Hà Dĩ Thuần ló đầu ra từ trong quầy. “Chờ tớ khóa ngăn kéo với đi vệ sinh chút đã.”

Bất lực nhìn lên bầu trời, Dung Nhược thở dài. “Đúng là con gái lảm chuyện!”

“Chẳng lẽ cậu không phải con gái?” Hà Dĩ Thuần vừa cười vừa đi, trước khi vào toa lét còn quay lại hỏi ngược.

“Bớt nhiều lời đi! Cho cậu hai phút, tớ ra ngoài chờ trước.”

Vừa xách túi bước ra khỏi cửa tiệm, đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo vang.

Tiếng Vân Trạm từ đầu dây bên kia truyền đến. “Em đang ở đâu?”

“Trong quán. Đang chuẩn bị ra ngoài.” Dung Nhược cúi nhìn đầu mũi chân. “Sao? Tìm em có chuyện gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là tiện đường thì tạt qua xem thôi.”

“...” Dung Nhược theo phản xạ tự nhiên ngẩng đầu nhìn lên, đã lập tức thấy xe của Vân Trạm rẽ ở góc phố, dừng lại trước mặt cô.

“Em định đi đâu à?” Hạ cửa sổ xe xuống, Vân Trạm nhìn Dung Nhược, hôm nay cô mặc áo khoác dài trắng, đi giày da màu nâu, những lọn tóc quăn dài gọn sóng khê lay động trong gió.

“Ừm.” Dung Nhược bước lên trước một bước, nói: “Bọn em định tới chùa Pháp Nguyên.”

Vân Trạm nhìn đồng hồ. “Đi ngay bây giờ sao?”

“Nhân tiện hôm nay cũng rảnh, Hà Dĩ Thuần muốn đi trả lễ. Hai hôm nữa là Noel rồi, sợ rằng lúc đó càng bận rộn, không có thời gian.”

Lúc đang nói chuyện, Hà Dĩ Thuần đã đi ra, khóa cửa tiệm lại.

“Chúng em phải đi đây.” Dung Nhược vẫy vẫy tay.

“Đi đường cẩn thận.”

“Vâng.”

Chiếc xe nhỏ màu trắng lướt qua chiếc xe Benz màu đen, phóng theo hướng ngược lại.

Sau khi dâng hương, cầu nguyện xong xuôi, Dung Nhược cùng Hà Dĩ Thuần ngồi trong quán bán đồ chay cạnh chùa, ngao ngán nhìn ra ngoài trời đang mưa như trút nước.

“Đã bảo cậu nhanh lên một chút. Giờ thì hay rồi, chẳng biết mưa đến bao giờ mới tạnh đây.”

“Này! Đại tiểu thư! Cậu còn dám trách tớ à? Nếu như không phải tại cậu nhất định đòi ăn chay ở đây thì bây giờ hai đứa mình đã sớm về đến nội thành rồi còn gì.”

“Vậy làm sao giờ?” Dung Nhược nhìn đồng hồ treo tường trong quán. “Đã bảy giờ rồi. Muốn thêm chút nữa thì sợ là muốn xuống núi cũng khó.”

“Dù sao trời cũng đã tối rồi, muốn hay không cũng chẳng có gì khác biệt.” Hà Dĩ Thuần nâng cằm, nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ.

“Chắc mưa cũng chẳng tạnh ngay đâu, tóm lại là gặp mưa rồi, ướt muốn hay ướt sớm cũng chẳng có gì khác nhau, cậu thấy đúng không?” Vừa dứt lời, Dung Nhược liền đứng dậy.

Hà Dĩ Thuần chán nản lườm cô, “Vâng, có lý ghê cơ”, rồi mặc lại áo khoác, hai người cùng rời khỏi tiệm.

Ngồi trong xe, Hà Dĩ Thuần rũ mái tóc ướt sũng nước, liếc nhìn người ngồi bên cạnh cũng đang chặt vật chẳng kém gì mình. “Biết vậy đã không nghe theo lời xui dại của cậu...”

Đi giày cao gót, đội mưa hơn 50m để chạy tới chỗ đậu xe, không chỉ tóc ướt, mà mặt cũng ướt đầm nước mưa, cả chiếc áo khoác lông cừu cô mới mua cũng không tránh được bị vạ lây.

“Cậu làm ơn bật đèn cái điều hòa lên trước đã rồi muốn oán trách gì cũng được.” Dung Nhược vừa lau nước mưa còn vương trên mặt, vừa nói.

“Việc đầu tiên mà mình sẽ làm ngay khi về đến nhà là tắm nước nóng.” Cởi áo khoác, Hà Dĩ Thuần nhấn chân ga, bắt đầu lái xe xuống núi.

Xe đi trên con đường vòng quanh núi, điều hòa thổi ra làn gió ấm áp. Dung Nhược lau lau lớp hơi nước mờ mờ trên cửa sổ, nhìn ra ngoài trời đen kịt, nói: “Đi chậm một chút.”

“Ừ.” Hà Dĩ Thuần gật đầu, tập trung quan sát phía trước. Mặc dù kỹ thuật lái xe không tồi nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô lái xe trong đêm mưa tối đen như vậy, hơn nữa còn đi trên con đường núi chật hẹp. Vài giờ trước, lúc lái xe lên núi cô đã để ý thấy do nhiệt độ trên núi hạ thấp nên ven đường vẫn còn những đụn tuyết nhỏ lẻ lưu lại từ trận tuyết rơi hai ngày trước, khiến cô càng chú ý lái xe cẩn thận.

Đồng hồ đo tốc độ dao động trong khoảng 20km/h, Dung Nhược tựa lưng vào ghế ngồi, cười nói: “Không biết mấy giờ bọn mình mới về tới nội thành.”

“Lúc đi mất một tiếng, lúc về đến nhà chắc cũng phải hơn mười giờ.”

Hà Dĩ Thuần vừa dứt lời, Dung Nhược vốn vẫn đặt tay ở cửa thổi gió của điều hòa đột nhiên “A” một tiếng. Cùng lúc đó, Hà Dĩ Thuần cũng cảm thấy có chỗ không ổn, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, xe cũng từ từ ngừng lại.

“Chết máy rồi?” Nhìn Hà Dĩ Thuần thử vặn chìa khóa nhưng không tác dụng gì, Dung Nhược ngồi thẳng người dậy hỏi.

“... Hình như thế.” Hà Dĩ Thuần nhíu mày.

Lại thử lại, vẫn chỉ nghe thấy tiếng động cơ vẫn nổ đều, mà xe lại không chịu chuyển bánh, cô quay đầu sang nhìn Dung Nhược. “Làm sao bây giờ? Xe không chạy.”

“Làm sao tớ biết được.” Bất đắc dĩ cười khổ, Dung Nhược lại tựa lưng vào ghế.

Xe đình công, đang đêm mưa gió bão bùng, lại kẹt cứng giữa sườn núi hoang vắng, quả đúng là xui tận mạng.

“Đành đợi xem có xe nào xuống núi không vậy?” Cô thở dài.

Không có điều hòa nữa, đột nhiên cô cảm thấy hơi lạnh.

Trong phòng ngủ áp áp, người giúp việc bưng bữa tối vào.

“Mấy giờ rồi?” Buông tờ tạp chí trong tay xuống, Vân Trạ hỏi.

“Thưa tám giờ mười lăm phút.”

Vân Trạm hơi dịch người cho đỡ mỏi.

Đặt bàn ăn ở đầu giường, người giúp việc lại lấy một chiếc gối mềm đặt dưới hông anh. “Cô chủ vừa gọi điện tới, nghe nói bên này thời tiết không được tốt, dặn ngài nghỉ ngơi sớm một chút.”

“... Ừ, không sao, cô cứ đi trước đi.”

“Vâng.”

Vân Trạm quay đầu, với tay nhắc chiếc di động đang nằm trên giường lên.

“Không ai nhận máy.” Dung Nhượng nghe tín hiệu bận trong di động, lắc đầu. “Không biết cô ấy với Đỗ Khải Chi chạy đi đâu rồi.”

“Vậy tìm người khác đi.”

“Ừ...” Dung Nhượng cúi đầu, tra danh bạ.

Khi cái tên Vân Trạm lướt qua trước mắt, cô ngừng lại một chút, ngón tay lại tiếp tục ấn nút, màn hình lại chuyển xuống dưới.

Thực ra, sau khi đợi gần mười phút, biết không ai đi qua, hai người quyết định gọi điện tìm người giúp. Mà lúc định gọi cuộc điện thoại đầu tiên, người cô nghĩ tới không phải Điền Ngọc, mà là Vân Trạm! Có điều, suy nghĩ này vừa xuất hiện đã nhanh chóng bị cô đè nén lại.

“Thời tiết thế này còn bị bọn mình gọi ra ngoại thành, lên núi, mặc dù tớ rất cảm ơn người sắp sửa tới đón hai đứa mình nhưng vẫn không thể không thương thay cho ‘gã’ xui xẻo đó.” Hà Dĩ Thuần bông đùa.

Dung Nhượng cười khẽ một tiếng, tìm được tên Diệp Lăng Thu, vừa định gọi, di động đã vang lên trước.

“Cứu tinh!” Hà Dĩ Thuần gần như bắn khỏi ghế, đang cười nói lại thấy vẻ mặt cứng đờ của Dung Nhượng.

“Sao không nhận?” Cô lấy làm lạ hỏi.

Nhìn cái tên hiện lên trên màn hình, trong lòng Dung Nhượng không nói nên được là cảm giác gì.

Lại có chuyện trùng hợp tới vậy sao! —— Trong lúc cô nghĩ tới anh, cần anh, điện thoại của anh lại tới.

“Alô.” Nhịp tim của cô bỗng trở nên không còn quy luật.

“Anh đây.” Giọng nói quen thuộc vang lên trong không gian vắng vẻ, dấu hơi lạnh lùng nhưng lại khiến cô cảm thấy ấm áp lạ thường.

...

Im lặng trong chốc lát, Dung Nhượng rút cuộc thả lỏng thân thể, từ từ dựa lưng vào ghế —— giọng nói vang lên trong điện thoại lúc này lại như một bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng vuốt ve dây thần kinh vốn đang căng thẳng vì lạnh của cô.

Quay đầu nhìn màn đêm tối đen bên ngoài, nhìn những giọt nước mưa không ngừng gõ lên kính cửa sổ, khóe môi duyên dáng bỗng nở một nụ cười nhẹ, đôi mắt sáng trầm tĩnh hiền hòa như làn nước.

“... Bọn em bị kẹt trên núi rồi.”

Với chuyện trùng hợp như vậy, cô tin, có một số việc đã được định trước.

Năm mươi phút sau, khi ánh đèn xe đối diện chiếu tới, Dung Nhượng đột nhiên cảm thấy xung quanh như trở nên tĩnh lặng vô cùng, trong bầu trời đêm đông lạnh lẽo, hơi ẩm khó hiểu bỗng nhiên dâng trào khiến cô cảm thấy cực kỳ yên lòng.

Chiếc xe quay đầu lại từ chỗ đỉnh núi, dừng song song với xe hai người, cửa sổ xe hạ xuống, dưới ánh sáng yếu ớt, nửa bên khuôn mặt Vân Trạm mơ hồ không rõ, Dung Nhượng nhanh chóng mở cửa xe, ngồi xuống chỗ ngồi phía sau.

“Xe em, mai anh sẽ gọi điện bảo người tới xử lý.” Trên đường xuống núi, Vân Trạm ngồi ghế bên lái xe, nói với Hà Dĩ Thuần.

“Đã làm phiền anh rồi.” Hà Dĩ Thuần quay lại cười nói.

“Không cần khách sáo.”

Xe đi với vận tốc rất đều, nhưng con đường núi theo vòng tròn vẫn khiến Vân Trạm choáng váng. Anh nghiêng đầu nhìn người vẫn đang im lặng từ sau khi lên xe, sau đó lặng lẽ nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi.

Anh thầm cảm thấy may mắn vì mình đã gọi điện, đồng thời cũng biết, cho dù bản thân không tới, cuối cùng hai người các cô vẫn tìm được người khác đến giúp. Chỉ có điều, anh mong muốn từ tận đáy lòng, người đi đón Dung Nhược, là anh.

Cảm giác đau lòng từ từ lan tràn trong thân thể. Dung Nhược quay đầu sang quan sát cẩn thận người đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cho dù trong xe rất tối, nhìn không rõ, cô cũng biết lúc này sắc mặt anh đang nhợt nhạt ra sao.

Vừa rồi, lúc cô mở cửa xe, ánh đèn trong xe còn bật, cô đã thấy khuôn mặt tiều tụy mỗi mét của Vân Trạm quay về phía mình, thấy nửa thân dưới của anh được phủ bởi một lớp chăn dày kín kẽ, thấy sau lưng anh được đặt một chiếc đệm tựa mềm mại, nhưng anh vẫn phải cố sức dùng tay chống đỡ thân thể; cũng thấy lúc hai người bọn cô ngồi vào xe, chấn động gần như không thể nhận ra của chiếc xe khiến hai hàng mi anh khẽ nhúu lại... Đáng lẽ cô nên sớm nghĩ ra, trong thời tiết như thế này anh sẽ vất vả biết bao. Thế nhưng, chỉ một cuộc điện thoại đã khiến anh nhanh chóng tới đây bằng thời gian lúc bình thường.

—— Đây là cách anh yêu một người ư? Vì sao lúc trước mình lại không cảm giác được?

Đi trên xe, khung cảnh bên ngoài biến đổi, Dung Nhược nhìn những chiếc bóng lướt qua hàng mi trên khuôn mặt, lặng lẽ tự hỏi trong lòng.

Hỏi anh, cũng là tự hỏi mình.

Trên đường, cô nghe lái xe bảo con đường đến nhà cô và Hà Dĩ Thuần bị kẹt xe. Không đợi Hà Dĩ Thuần trả lời, cô đã mở miệng nói trước. “VẬY VỀ BIỆT THỰ ĐI.”

Hàng mi Vân Trạm rõ ràng đang lay động, cô thầm tính toán thời gian trong lòng. Lần đầu tiên cảm thấy năm phút đồng hồ để về biệt thự bỗng dài đằng đẵng.

Mãi tới lúc xe dừng trong ga ra, Vân Trạm mới mở mắt ra.

Anh quay sang thản nhiên căn dặn người giúp việc chờ ngoài cửa xe. “Cô đưa hai cô ấy vào trước đi.”

Liếc mắt nhìn Vân Trạm một cái, Dung Nhược xuống xe trước, kéo Hà Dĩ Thuần cùng vào nhà theo người giúp việc.

Mãi tới lúc tiếng bước chân mất hẳn, Vân Trạm mới từ từ buông lỏng cánh tay căng thẳng, thân thể gần như không chịu nổi chế nghiêng sang một bên.

Không còn năng lực tự ngồi lên xe lăn, anh để mặc lái xe nửa ôm lấy mình, rời xe.

“Hóa ra, anh ấy là ‘gã’ xui xẻo mà tớ nói.” Tắm rửa xong, Hà Dĩ Thuần cũng nằm xuống giường với Dung Nhược.

“Ừ.” Không để ý trả lời một tiếng, Dung Nhược vuốt ve đường viền hoa trên áo ngủ, nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Sau khi được người giúp việc đưa vào trong căn phòng này, Vân Trạm không hề xuất hiện nữa. Mà ngay cả hai bộ áo ngủ người giúp việc đưa tới lúc vừa rồi cũng là đồ cô mặc lúc trước.

Cô thật không ngờ mình lại có thể tìm thấy những dấu vết của cuộc sống trong quá khứ ở nơi này.

“Không ngờ anh ấy còn giữ quần áo của cậu lúc trước.” Như biết Dung Nhược đang nghĩ gì, Hà Dĩ Thuần đột nhiên thở dài.

Mỉm cười quay đầu sang, Dung Nhược nhìn cô nói. “Xem ra cậu còn xúc động hơn tớ.”

“Tở cảm động.” Quay người lại, Hà Dĩ Thuần nhỏ giọng nói. “Khi anh ấy xuất hiện tối nay, dưới tình cảnh đó, tớ cảm thấy cậu hạnh phúc đến mức khiến mọi cô gái đều cảm thấy đố kỵ.”

Ngẩn người một lúc, Dung Nhược lại đùa. “Kể cả cậu à?”

“Tớ nói nghiêm túc đấy.” Hà Dĩ Thuần thở dài. “Ai cũng thấy tình trạng sức khỏe của anh ấy xấu tới mức nào. Cậu không lo à?”

“... Cậu không buồn ngủ à?”

“Đồ lòng dạ sắt đá!”

“Ngủ đi.”

“...”

* Theo đúng bản gốc là động cơ vẫn nổ, nhưng xe ko chạy nhé, chứ ko phải xe chết máy. Mình đoán là trường hợp giống xe máy, mình từng bị 1 lần, đứt dây curoa nên máy vẫn nổ mà xe đứng im tại chỗ

Đêm khuya.

Vân Trạ̣m nằm trên giường, ngón tay thon dài dề trên ngực, thở hổn hển khó nhọc.

Có lẽ lúc trước cơ thể đã chống đỡ tới cực hạn nên giờ đây cảm giác đau đớn co rút sau lưng đã bị thay thế bởi tê liệt, khiến anh thậm chí không thể giơ tay lên lấy thuốc.

Trong bóng đêm, anh vẫn tỉnh táo nghe tiếng thở dốc nặng nề của mình, đồng thời, cũng nghe thấy tiếng cánh cửa bị nhẹ nhàng mở ra.

Vốn tưởng là người giúp việc thường hay vào giúp anh trở mình mỗi tối, nhưng lại phát hiện không nghe thấy tiếng bước chân vào phòng — Người vừa tới hình như chỉ dừng lại ở cửa.

Vân Trạ̣m từ từ mở mắt ra, bất ngờ nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh đang dựa vào cạnh cửa ấy.

Tay Dung Nhược vẫn còn đặt trên tay nắm cửa. Nương theo ánh sáng mờ mờ từ hành lang chiếu vào, cô thấy người nằm trên giường quay mặt về phía mình.

“... Anh chưa ngủ sao?” Cô dùng giọng nói rất khê hỏi anh.

“Ừ.” Trong bóng tối, Vân Trạ̣m nhú mày cúi đầu thở gấp.

Sau một lúc yên lặng, dường như ý thức được sự đường đột trong hành động của mình lúc này, Dung Nhược khép mở đôi môi một lúc mới nói: “... Không có gì, em chỉ tới xem thử thôi.” Cô nhìn về phía Vân Trạ̣m đang bị che khuất trong bóng tối, từ từ lui ra ngoài.

“Cạch!” Cánh cửa lại bị khép lại.

Trong hành lang yên tĩnh, Dung Nhược nhẹ nhàng tựa vào trên cửa, nhìn chằm chằm xuống sàn nhà sáng bóng, như suy nghĩ điều gì — Rốt cuộc, cô vẫn không thể ngừng quan tâm đến anh.

Trong phòng, Vân Trạ̣m đối mặt với căn phòng tối đen, lặng lẽ nhắm mắt lại, bàn tay đặt trước ngực dần dần thả lỏng.

“Đúng là không thể tưởng tượng nổi! Cậu cứ thế mà đi về với mình sao!”

“Thế mình biết làm gì bây giờ?” Nhìn cảnh vật nhanh chóng lùi xa ngoài taxi, Dung Nhược hỏi.

“Có điều, nói thật thì mình cũng không nghĩ ra.” Hà Dĩ Thuần nghiêng đầu, vẻ mặt nghi ngờ: “Với vị trí của Vân Trạ̣m, anh ta đâu nhất thiết phải vất vả như vậy?” Sáng sớm hôm nay, khi hai cô thức dậy, Vân Trạ̣m đã rời nhà từ lâu. Mà quan trọng hơn là rõ ràng tối hôm qua trông anh còn tiêu tụy mệt mỏi là vậy, thế mà hôm sau vẫn đến công ty trước chín giờ. Phải chăng đàn ông khi động đến công việc, đều ko biết thương lấy bản thân như thế?

“Anh ấy luôn luôn như vậy.” Giọng nói của Dung Nhược có vẻ thờ ơ, nhưng giờ phút này, trước mắt cô quả thực không kìm nổi mà lại hiện lên khuôn mặt gầy gò tái nhợt của Vân Trạ̣m.

Cuồng công việc — Dừng từ này để chỉ người đàn ông kia, có lẽ chẳng quá chút nào, Dung Nhược thăm nghĩ. Song... Với tình trạng của anh ta hiện nay, lại vẫn hao tâm tổn lực vì công việc như bình thường, chẳng lẽ, sức mạnh của thói quen thực sự lớn đến thế sao.

Cô quay mặt vào trong xe, ấn thái dương đang đau âm ỉ, đồng thời thầm cười nhạo trong lòng: Đây chính là cái giá của một đêm không ngủ.

“Mai là Giáng sinh rồi, cậu định thế nào?”

“Ồ cùng cậu.” Dung Nhược trả lời rõ ràng.

“Tớ xin cậu đấy!” Hà Dĩ Thuần liếc mắt, “Cậu tự mình tính lại thử xem, từ sau khi tốt nghiệp Đại học bao lâu rồi cậu không đón lễ Giáng sinh với mình. Sao bây giờ lại nói như đương nhiên thế?”

“Thì bởi vì lâu lắm rồi đến nỗi tớ cũng sắp quên mất tiêu, thế nên bây giờ ‘đương nhiên’ là phải cùng cậu rồi.”

“Còn nhớ lần trước đón lễ thế nào không?”

“Uống rượu, chơi đùa.”

“Vây lần này?”

“Cũng thế.”

Giai điệu bài “Everyheart” từ radio phát ra vọng trong xe, cửa xe hơi mở ra một khe hở hẹp, lập tức không khí lạnh ulla vào. Hai tay Dung Nhược đan chéo để sau đầu, nhắm mắt lại, như ngủ như không.

“Trạm, Giáng sinh vui vẻ!”

“Giáng sinh vui vẻ.” Nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Vân Hân đang ở phương xa truyền đến từ điện thoại, khuôn mặt Vân Trạm lộ ra nụ cười thần nhiên.

“Em có mua quà tặng anh đấy, mai về em đưa cho.”

“Ừ, được.”

“Thật ra cô ấy vốn đã vui quên lối về, không muốn về nhà nữa rồi.” Giọng nói của Cao Lỗi chen vào, hiển nhiên là dùng mấy con.

“Anh còn dám nói em? Rõ ràng người ngày nào cũng chơi với con không biết chán là anh.” Vân Hân lập tức phản bác lại.

Vân Trạm ngồi tựa vào đầu giường, cười khê: “Nếu đã chơi vui như vậy, cần gì phải vội về sớm.”

“Không được! Sao có thể để người này ném hết chuyện công ty cho anh? Mấy hôm nay anh vẫn khỏe chứ?” Vân Hân khê hỏi.

“Ừ, em đừng quá lo lắng.”

“Trạm, cậu có phát hiện là cô ấy đang có xu hướng già trước tuổi không? Có nhiều chuyện để lo hơn bất cứ ai.”

“Ha.” Vân Trạm chỉ mới kịp bật cười, đầu kia điện thoại đã truyền đến tiếng giận dữ trong dự kiến.

Lặng lặng chờ đến khi đầu kia yên ắng lại, Vân Trạm nhìn đồng hồ treo tường — Mười một giờ đúng. Lễ Giáng sinh không có tuyết, đã sắp qua.

“Trạm, chuyến bay của bọn em hạ cánh chiều mai, gấp lại sau nhé. Anh nghỉ sớm một chút đi.”

“Ừ, ngày mai gặp.”

Cúp điện thoại, Vân Trạm vẫn tựa vào đầu giường. Ngoại trừ đêm tại nhà Dung Nhược ấy, anh hầu như chưa bao giờ ngủ trước mười hai giờ.

Tối nay, cũng không phải ngoại lệ.

“... Cậu chủ.”

Cửa bị gõ khẽ hai tiếng, không chờ anh đáp lại, đã bị đẩy ra.

Vân Trạm nghe tiếng quay đầu lại — Cạnh cửa, ngoài người giúp việc đang đứng với vẻ cung kính, còn có Dung Nhược đang tựa nghiêng vào khung cửa.

“Vân Trạm, Giáng sinh vui vẻ!” Dung Nhược vừa cởi áo khoác ra, tiện tay vứt xuống sàn, vừa liêu xiêu đi đến bên giường.

“Em uống rượu à?” Nhìn gương mặt đỏ hồng, Vân Trạm nhủ mày.

Dừng lại bên giường, cúi đầu suy nghĩ, Dung Nhược giơ ngón tay so: “... Một chút.”

Tay đỡ lấy thân thể lảo đảo của cô, kéo cô ngồi lên giường, Vân Trạm quay về phía cửa dặn dò: “Pha một chén trà giải rượu.”

Anh đưa tay gạt mấy sợi tóc rủ bên má Dung Nhược: “Uống trà xong thì đi nghỉ đi.”

“Em không say!” Cau mày lắc đầu, Dung Nhược vùng giãy cao gót trên chân ra.

“... Vân Trạm.” Cô đột nhiên xoay người, ánh mắt mơ màng chăm chú nhìn vào đôi mắt trầm tĩnh sâu thẳm đối diện, “Anh còn chưa chúc em Giáng sinh vui vẻ.”

Vân Trạm đỡ lấy cánh tay cô, bắt đắc dĩ thở dài, “Giáng sinh vui vẻ.” Có lẽ, đúng như lời cô nói, chỉ uống “một chút”, nhưng giờ nhìn sắc mặt cô, anh có thể khẳng định, cô đã say.

“Vây... Anh có chuẩn bị quà không?” Lắc lắc đầu cho bớt choáng váng, cô tiếp tục không buông tha.

“Em muốn quà gì?”

“... Em muốn gì anh cũng cho à?”

“Ừ.”

Được lời cam đoan, Dung Nhược cười khê: “Để em suy nghĩ...”

“Ngày mai em nói cho anh biết cũng được.” Đưa tay nhận lấy chén trà người giúp việc bưng vào, Vân Trạm đưa sang, “Uống cái này trước đã.”

“Ừm... Không uống!” Dung Nhược nhăn mặt, lấy tay ngăn lại.

Vân Trạm than nhẹ một tiếng, nói với người giúp việc: “Cô ra ngoài trước đi.”

“Anh...” Dung Nhược bỗng nhiên yên lặng nhìn chăm chăm Vân Trạm, sau đó đưa tay xoa xoa mặt anh, “Vì sao mỗi lần gặp anh, sắc mặt của anh đều tệ như vậy?” Đôi mắt không còn trong suốt, ngoại trừ sương mờ, còn có một chút đau lòng tản ra.

Thấy ánh mắt như thế, thân thể Vân Trạm cứng đờ, anh nhắm chặt mắt, dễ dàng nắm lấy bàn tay đang lưu luyến trên khuôn mặt mình, “Em say rồi, đi nghỉ đi.”

“... Vì sao ngay cả môi cũng không có màu?” Đường như không nghe thấy lời anh, Dung Nhược cau mày lại đến gần.

“Anh... có phải rất vất vả không?” Cô gần như dè lên ngực Vân Trạm, hàng lông mi cong dài chớp trước mắt Vân Trạm, mặt hai người gần trong gang tấc.

“Không biết...” Mùi rượu nhàn nhạt bay vào mũi, hòa cùng hương thơm mát quen thuộc, Vân Trạm lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp, giọng nói khàn khàn, khẽ bật ra hai chữ.

“Vây sao.” Vừa nâng mắt, đã bị cuốn vào cặp mắt đen sâu không thấy đáy ấy, đầu óc bỗng nhiên trống rỗng, Dung Nhược nắm chặt tấm đệm dưới bàn tay, từ từ in môi lên.

... Xúc cảm lạnh lẽo mà mềm mại khiến cô không nhận được ôm lấy bờ vai Vân Trạm, hơi thở không thể quen thuộc hơn hòa với ký ức xa xôi như thủy triều ùn ùn kéo đến, Dung Nhược nhắm mắt lại, suy nghĩ mờ hồ, đắm chìm vào thật sâu.

Khi cảm nhận được đôi môi đầy đặn xinh đẹp in trên môi mình, tim Vân Trạm bỗng nghẹn lại.

— Quả nhiên cô đã say rồi.

Trong hương rượu say mê, trước mắt anh lại hiện lên người con gái đã ngã vào lòng mình nhiều năm trước; hiện lên khuôn mặt yên bình, nụ cười dịu dàng, ánh mắt mềm mại như nước của cô.

Xa cách hai năm, anh và cô, một lần nữa cận kề thân mật, lại là dưới tình huống như thế này.

Sâu trong đôi mắt thoáng hiện một chút tối tăm trầm lắng, nhưng hơi ấm trên vai gáy và đôi môi lại khiến anh vô thức dần dần khép chặt vòng tay lại.

Vẫn là sự ấm áp và dịu dàng đó, cho dù ngăn cách bởi bất ngờ và oán hận, ngăn cách bởi chia lìa hơn bảy trăm ngày đêm, cũng chưa từng thay đổi.

“... Em nghĩ ra quà em muốn rồi.” Ngồi dậy từ trong lòng Vân Trạm, nụ cười thoáng hiện trên khuôn mặt Dung Nhượng.

“Cho em một hôn lễ.”

“...”

“... Chúng mình kết hôn đi.”

Giờ phút này, ánh mắt Dung Nhượng mơ màng, lại không biết là say hay tỉnh.

14. Chương 27-28

Trên chiếc giường kingsize rộng rãi, Dung Nhượng đang dần tỉnh, vừa mở mắt ra, cô lập tức rên rỉ đưa tay lên day trán. Cô không tài nào hiểu nổi vì sao rõ ràng là cảm giác sau khi say rất khó chịu, nhưng sao vẫn có vô số người tình nguyện đắm mình trong men rượu triền miên thâu đêm suốt sáng.

Hai bên thái dương nhức nhối liên tục, cô nhìn xung quanh căn phòng mình đang ở, không nhận được chút mảy may — đây là phòng của Vân Trạm.

Ga và khăn trải giường trắng muốt, trên gối vẫn còn vương lại mùi hương nam tính nhẹ nhàng mà khoan khoái. Có thứ bản năng thúc giục Dung Nhượng, khiến cô úp mặt vào chiếc gối bông mềm mại kia, nhắm mắt, hít thở.

Hôm qua, cô với Hà Di Thuần tới bar điên cuồng cả đêm, lúc về không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại leo lên taxi tới thẳng biệt thự của Vân Trạm. Sau đó cô ngồi trên giường cùng Vân Trạm nói rất nhiều, rất lâu..... Những điều này cô đều nhớ rõ. Nhưng vấn đề là vì sao cuối cùng cô lại ngủ ở trên giường anh? Riêng điều này cô hoàn toàn không nhớ nổi.

Bước xuống giường, Dung Nhượng bỗng ngẩn ra nhìn lớp áo ngủ mỏng manh đang mặc trên người, lắc đầu thật mạnh để giảm bớt cảm giác hoa mắt chóng mặt, cô khoác thêm chiếc áo khoác nhẹ được đặt sẵn bên giường.

Ngoài kia, trời đã sáng rõ, ánh nắng buổi vào đông mang theo chút gì đấy thật trong trẻo mà lạnh lùng, xiên xiên qua ô cửa sổ tràn vào trong phòng.

Dung Nhượng nhìn vào hình ảnh của chính mình phản chiếu trong tấm gương ở phòng tắm một lúc lâu, sau đó mới thẫn thờ đưa tay lên xoa nhẹ đôi môi mềm mại — tối qua, cô hôn Vân Trạm.

Có lẽ cô không thể nhớ rõ từng câu từng chữ mình đã nói, nhưng cô có ấn tượng rất rõ ràng, lúc đó cô nửa tỉnh nửa say, hai người đã hôn nhau.

Cô nở nụ cười mĩa mai đầy miễn cưỡng với hình bóng trong gương. Hiện tại đến chính cô cũng không thể khẳng định, lúc đó mình rốt cuộc là tỉnh táo nhiều hơn hay mơ hồ nhiều hơn nữa.

Phút cuối, dường như cô đã nói với Vân Trạm... “Chúng mình kết hôn đi.”.....

Là thực lòng, hay chỉ là một phút bốc đồng trong lúc say? Chính cô cũng không rõ nữa.

Dung Nhượng nói muốn kết hôn với anh... Là Dung Nhượng...

Vân Trạm ngồi trên xe lăn, mái tóc đen như ánh lên sắc vàng kim dưới nắng, đôi mắt thâm trầm, sâu không thấy đáy.

Anh chìm vào trong suy nghĩ. Nếu như lúc đó cô ấy tỉnh táo, nếu như vậy thì mình nhất định sẽ gạt đầu đồng ý mà không chút do dự.

Nhưng thực tế là lúc đó cô đang say.

Vừa nói xong câu đó, cô liền ngã vào lòng anh, bắt đầu mơ màng ngủ.

— những lời nói trong cơn say, làm sao biết được đâu là thật, đâu là giả đây? Món quà Giáng sinh đặc biệt như vậy, cho dù anh chịu tặng, chắc gì cô đã chịu nhận.

“Thời tiết hôm nay rất đẹp.” Dung Nhượng tựa vào cạnh cửa, hai tay đút trong túi áo khoác, đôi mắt ngược nhìn bầu trời trong xanh.

“Em tỉnh rồi.” Vân Trạm quay lại khẽ gạt đầu với cô, khuôn mặt nhìn nghiêng dưới ánh mặt trời đẹp không gì sánh được.

Dung Nhượng cúi đầu, thấp giọng nói: “Tối qua...” Bất chợt không biết phải nói sao nữa, mới thốt ra hai từ, cô lại do dự ngừng lại.

Vân Trạm nhìn cô, im lặng chờ đợi.

“... Không có gì.” Dung Nhượng cười cười lắc đầu rồi ngẩng mặt nhìn anh, “Hy vọng bộ dạng em lúc say không quá khó coi.”

“Em thấy hơi đói, để em vào bếp xem có gì ăn không.” Không để cho Vân Trạm nói thêm điều gì, cô đã vội vã xoay người, quay về phía phòng khách.

Chuyện tối hôm qua cô đều nhớ rõ, nhưng cô coi tất cả như chưa từng xảy ra sao?

Vân Trạm thẫn thờ nhìn cô đi khỏi.

“... Nói vậy, hai người có tiền triển nhĩ?”

“Cũng không hẳn như vậy.” Dung Nhượng ngồi trên giường, nói khẽ qua chiếc điện thoại.

“Tối qua cậu ngủ ở phòng anh ấy, vậy...”

“Này! Nghĩ linh tinh ít thôi!” Dung Nhượng không nén được thở dài, “Tối hôm qua anh ấy ngủ ở phòng dành cho khách.” Việc này là sau đó người giúp việc nói cho cô biết, áo ngủ cũng là Vân Trạm bảo người giúp việc thay giúp cô.

“Haiz! Sớm biết thế tớ sẽ không cùng đón lễ Giáng sinh với cậu, như vậy có khi hai người sẽ còn có tiền triển lớn hơn nữa ấy.” Hà Dĩ Thuần cười trộm bên đầu kia điện thoại.

“A...” Dung Nhượng thả người lên trên giường, giọng thấp hẳn đi: “Nếu không uống rượu mừng ngày lễ với cậu thì đã chẳng phát sinh chuyện gì cả.”

“Là ý gì?”

“... Cậu biết không, tối hôm qua tớ ... tớ lại đi nói muốn kết hôn với anh ấy.”

“Thật á? Thế anh ấy nói gì?”

Dung Nhượng bình thản lắc đầu, “Không nhớ nữa.” Về những chuyện xảy ra sau đó, cô đều không nhớ nổi một chút gì.

“Hơn nữa đó chỉ là lời nói lúc say, có ai tin là thật chứ.” Cô thì thầm. Những lời này, không biết là nói cho Hà Dĩ Thuần nghe, hay là nói cho chính mình nghe.

“VẬY... Nếu Vân TrạM, anh ấy đồng ý thật thì sao?” Hà Dĩ Thuần thử đặt vấn đề. Theo cô thấy, việc này cũng không phải không có khả năng.

Dung NhựC giật mình, rồi cười có chút chua chát: “Cậu nói xem, nếu tớ thật sự đồng ý cưới anh ấy, cuối cùng liệu có luyến tiếc rời khỏi anh ấy hay không?”

Hà Dĩ Thuần than nhẹ. “Có thể ở bên người mình yêu là chuyện mà ai cũng mơ ước! Nhất là khi người kia cũng yêu mình.”

“Cậu lại bắt đầu muốn thuyết giáo đấy hả? Cậu biết rõ tớ đã hết thuốc chữa rồi mà.”

“... Vậy.. nếu anh ấy cam tâm tình nguyện, cậu liệu có chịu cưới anh ấy không?”

Nhìn ánh nắng buổi chiều tàn rọi qua khung cửa sổ, Dung NhựC nhắm mắt lại, nói thật chậm rãi: “Tớ chỉ đang nghĩ, bỏ đi ngay khi mối quan hệ đang trong giai đoạn ngọt ngào nhất mới có thể mang đến nỗi đau lớn nhất... Cậu thử nói xem, sao tớ lại không đồng ý được chứ?”

“Cậu chắc chứ, đây là toàn bộ lý do của cậu à? Chẳng lẽ trong đáy lòng cậu không mong muốn điều này ư?”

“...” Bị chất vấn trực tiếp như vậy, Dung NhựC lựa chọn im lặng.

Tận trong đáy lòng sao?

Nếu cô thật lòng không muốn, sao tối qua cô có thể nói ra những lời như vậy chứ?

Có điều, hiện cô đang đẩy mình vào thế khó xử. Cô không thể không lo sợ rằng, rồi sẽ đến một ngày, cô chìm đắm trong tình yêu dành cho Vân TrạM mà không nở ra đi. Nhưng nếu chuyện đó thực sự xảy ra, với một người từng bị anh vứt bỏ không chút do dự như cô, chẳng phải là quá đốn hèn hay sao?

Cho nên cô thà để Vân TrạM coi tất cả mọi chuyện đêm qua chỉ là lời nói vắn vơ trong lúc say.

Bên kia cánh cửa là một cặp mắt u ám sâu thẳm.

Gương mặt Vân TrạM dưới ánh đèn màu vàng nhạt, càng hiện vẻ tái nhợt tới đáng sợ. Hàng mi khê rử cất giấu mọi cảm xúc, chỉ có những ngón tay thon dài đang siết chặt phần ngực áo, mà biểu cảm trên khuôn mặt vẫn chỉ là một vẻ trầm tĩnh khó đoán.

Có tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, anh kịp thời quay lại giơ tay ra hiệu, ngăn không để người giúp việc lên tiếng.

Vẫn có tiếng nói đứt quãng từ phía trong phòng vọng ra. Chiếc xe lăn sậm màu nhẹ nhàng đi lướt qua cánh cửa khép hờ, chỉ còn lại khoảng trống tĩnh lặng đến cùng cực.

Hoá ra, đây là mục đích thực sự của Dung NhựC –

Trả lại cho anh toàn bộ nỗi đau mà cô đã phải gánh chịu khi bị anh bỏ rơi.

Tựa vào xe lăn, Vân TrạM gắng sức nhấc tay khỏi vị trí trái tim mình đang đập từng nhịp mong manh không quy luật, đôi mắt khép hờ, hơi thở ngày càng dồn dập, trong lúc đó, bờ môi đã tái bợt đi lại hơi nhếch lên, tạo thành một nụ cười nhàn nhạt, như có như không — cuối cùng anh cũng phải chấp nhận cái ngày mà mọi sự thật đều sáng tỏ này. Nhưng anh cũng nhận ra, thật đáng cười là cho dù anh đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, bản thân anh dường như vẫn khó có thể chịu đựng cơn đau giờ khắc này nơi lồng ngực. Mà sự đau đốn này, vẫn đang ngày càng nghiêm trọng hơn.

Một chút lại một chút, dồn hết sức lực toàn thân để hô hấp, cơn đau tức khó thở vẫn đang lan rộng với tốc độ chóng mặt. Vân TrạM cố mở to mắt, gương mặt thanh tú thoáng hiện trước mắt kia lại càng khiến tim anh co thắt dữ dội hơn. Từng đợt choáng váng ập tới, tầm mắt anh trở nên mơ hồ, anh liếc nhìn lọ thuốc ngay gần nơi tay, cuối cùng đành từ bỏ việc chống đỡ thân thể đã không cách nào giữ nổi thăng bằng, bắt lực chìm vào bóng đêm vô tận.

Trong hành lang bệnh viện hẹp dài và trống trải, Dung Nhược ngồi trên băng ghế dài, lần đầu tiên cô nhận ra, mùa đông năm nay lạnh lẽo đến vậy.

Cho dù ôm chặt lấy chính mình, cô vẫn lạnh run.

Cô không nhớ nổi Vân Hân đang ngồi đối diện đến từ lúc nào, cũng quên mất bản thân đã ngồi đây chờ đợi bao lâu. Điều duy nhất rõ ràng trong đầu, là khi cô đang ở trong phòng ngủ thì bị tiếng ầm ĩ ngoài cửa làm giật mình, lúc đó Vân Trạ đã rơi vào hôn mê.

– hôn mê sâu.

Lúc xe cấp cứu đến, cô nghe có bác sĩ nói vậy.

Khi thấy anh trong tình trạng mặt cắt không còn một giọt máu, một nỗi sợ hãi khó tả ập đến với cô, khiến cô nhất thời không kịp phản ứng, rốt cuộc là vì lý do gì mà mọi chuyện lại ra đến nông nỗi này.

Mà lúc này đây, Vân Trạ đang ở sau cánh cửa kia, còn cô thì không được phép bước vào.

Có tiếng bước chân từ đằng xa truyền tới, một chút lại một chút, tiếng cứ vang vọng ở trên cái hành lang gấp khúc vắng lặng đến rợn người này.

Dung Nhược quay về phía tiếng động, Vân Hân ngồi đối diện cũng bật dậy cùng lúc.

“Sao rồi?” Vân Hân tiến về phía Cao Lỗi lúc này vừa từ phòng bác sĩ đi ra.

“Đừng lo. Bác sĩ không phải đã nói rồi sao, anh ấy đã qua cơn nguy hiểm rồi.” Vỗ nhẹ vai vợ, vẻ mặt Cao Lỗi có chút lo lắng không giấu được: “Trước mắt anh ấy cần nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng, bệnh viện chỉ cho phép một người ở lại chăm sóc thôi, nên hai người về trước đi, anh ở lại là được rồi.”

“Không được.” Vân Hân lắc đầu, “Em chờ ở đây.... Dung Nhược, còn chị thì sao?” Cô quay đầu lại nhìn về phía Dung Nhược vẫn đang ngồi trên băng ghế.

Dung Nhược hít sâu một hơi rồi đứng lên, còn chưa kịp mở miệng, Cao Lỗi đã giành trước một bước: “Em ngồi máy bay mấy giờ liền rồi, Dung Nhược hôm nay cũng chịu mệt mỏi. Cứ về trước nghỉ ngơi một đêm đi, dù sao Trạ cũng chưa tỉnh lại ngay được, ngày mai rồi lại đến.” Nói xong anh nhìn Dung Nhược, “Yên tâm, có việc gì tôi sẽ báo cho hai người ngay.”

Vân Hân hơi do dự: “Vậy.... Anh nhớ có chuyện gì phải lập tức gọi điện thoại nhé.”

“Ừ. Ngoan, mau về đi.”

Vân Hân gật đầu, xoay người lại: “Dung Nhược, chúng ta đi thôi.”

Dung Nhược cau mày nhìn lướt qua cánh cửa phòng bệnh vẫn đang đóng chặt, rồi im lặng gật đầu.

Đợi hai cô gái ra về, Cao Lỗi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa nặng trĩu của phòng chăm sóc đặc biệt, đứng ngoài gian cách ly, nhìn Vân Trạ đang im lặng nằm trên giường qua lớp kính.

Bệnh tim của cậu ấy đã chuyển biến xấu thành suy tim — chẩn đoán của bác sĩ còn quanh quẩn rất rõ bên tai.

Sợ mọi người lo lắng quá mức, việc này anh tạm thời chưa nói cho Vân Hân và Dung Nhược.

Vấn đề quan trọng là, vì sao tình trạng của Vân Trạ lại phát triển nghiêm trọng tới mức này? Trong khi anh, người luôn theo sát cậu ấy lại chẳng hay biết gì?

Nhú máu lại, sự lo âu hằn sâu trong đôi mắt của Cao Lỗi.

“Anh Vân, bệnh tim kị nhất là mệt mỏi quá sức cùng chịu kích thích. Đặc biệt với tình trạng hiện giờ của anh, nếu điều kiện cho phép, tôi đề nghị khoảng thời gian tới anh nên nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng đầy đủ, như vậy mới giúp bệnh tình có chuyển biến tốt.”

Sáng sớm, bác sĩ theo lệ làm kiểm tra cho Vân Trạ sau khi tỉnh dậy, dặn dò cẩn thận xong xuôi mới chịu rời đi.

Cao Lỗi tựa vào bên cửa sổ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Vân Trạm vẫn đang suy yếu, “Bác sĩ chẩn đoán, suy tim cấp độ II.” Anh hơi ngừng lại, thấy Vân Trạm vẫn tỏ ra lạnh nhạt, chẳng có chút thái độ gì, liền nói tiếp: “Bệnh tình chuyển biến xấu cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Chính bản thân cậu hẳn đã sớm phát hiện đi?”

Thu về tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ, Vân Trạm vẫn ngả lưng trên chiếc giường bệnh đã được nâng phần trên, anh thần nhiên liếc nhìn Cao Lỗi, cũng không trả lời, chỉ chậm rãi nhắm hai mắt lại, sắc mặt tràn đầy mệt mỏi.

“..... Cậu nghỉ thêm một lát đi.” Cao Lỗi cúi đầu thở dài, bước lên trước điều chỉnh lại độ cao nơi đầu giường giúp Vân Trạm, “Tớ đã báo cho Vân Hân với Dung Nhượng rồi, chắc một lúc nữa hai cô ấy sẽ đến.”

Nghe thấy tên Dung Nhượng, bàn tay dưới tấm chăn hơi cứng ngắc, Vân Trạm lại mở mắt ra.

“Cao Lỗi.”

“..... Gì vậy?” Thân hình thon dài của Cao Lỗi đang định rời khỏi phòng bệnh đột nhiên dừng lại bởi tiếng gọi, anh quay đầu nhìn Vân Trạm.

“Kết quả chẩn đoán không cần nói cho Dung Nhượng.” Giấu mình giữa lớp chăn đệm trắng như tuyết, đôi mắt Vân Trạm sâu thẳm mà bình tĩnh, không thể nhìn ra chút cảm xúc.

Cao Lỗi khó hiểu nhướn mày, “Sao lại thế?”

“..... Cứ làm theo lời mình nói đi.” Giọng Vân Trạm ngập tràn ừ rừ.

Đến tận khi tiếng bước chân biến mất sau cánh cửa phòng bệnh, anh mới quay mặt ra phía cửa sổ.

Rét đậm, ngay cả ánh mặt trời cũng đều có vẻ lẻ loi, mỏng manh.

Không khí lạnh lẽo, trong trẻo, vài nhánh cây khô khê lay động trước gió, khung cảnh ấy in vào trong đôi mắt sâu thẳm của Vân Trạm, tái hiện một thế giới xác xơ, tiêu điều.

Căn phòng ấm áp, Dung Nhượng mặc áo lông màu tím nhạt lẳng lặng ngồi bên giường bệnh, tập trung gọt hoa quả.

Tuy cúi đầu, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được rõ ràng ánh mắt Vân Trạm đang nhìn mình chằm chằm. Nhưng cô không nói gì, để mặc sự yên tĩnh bao trùm cả không gian.

Ánh sáng hắt lên những sợi tóc lòa xòa rũ xuống, che khuất cả gò má của anh, lại mang đến một cảm giác thật trầm tĩnh, an bình. Không biết đã qua bao lâu, Vân Trạm dường như có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, khi lại mở ra, đôi mắt lại đầy vẻ sâu thẳm mà tĩnh lặng.

“Dung Nhượng.” Anh gọi tên cô, giọng hơi khàn khàn.

“Ừm?” Cô không ngẩng đầu, đáp lại.

“Quả Giáng sinh, em còn muốn không?” Câu hỏi rất khế, không kém phần thần nhiên, song lại khiến đôi tay Dung Nhượng hơi run run.

Cô ngược lên nhìn vào mắt anh, đôi mắt ấy sâu thẳm tựa như không thấy đáy, không để lộ chút cảm xúc nào, nhưng lại cuốn hút cô hết lần này đến lần khác, khiến cô chẳng tài nào suy nghĩ được điều gì.

Giọng Vân Trạm trầm thấp mà vững vàng, anh chậm rãi nói: “Đây là sự đáp ứng của anh với em. Cho nên, nếu em đồng ý, chúng ta kết hôn đi.”

“Soạt!”

Vỏ táo đã gọt được một nửa rơi xuống đất. Hàng lông mi dài rợp cũng không che giấu nổi vẻ kinh sợ trong mắt Dung Nhượng, bờ môi cô giật giật, những cuối cùng cũng chỉ có thể

ngỡ ngàng nhìn người bệnh đang tựa người trên chiếc giường trắng như tuyết kia. Cô chưa từng nghĩ tới, Vân Trạh lại sẽ coi lời đề nghị đêm đó là thật. Càng không thể nghĩ tới nỗi, hai chữ “kết hôn” này, khi chúng từ miệng Vân Trạh thốt ra, lại có thể gây cho cô sự rung động lớn đến vậy.

“Cần suy nghĩ thêm chứ?” Vân Trạh chăm chú nhìn vẻ mặt khiếp sợ của người trước mắt, đôi môi nhợt nhạt khe hé mở, “Anh chờ câu trả lời chính xác của em.” Cả mặt mày đều toát lên vẻ kiên nhẫn vô bờ.

Trong nhà tắm của phòng bệnh, Dung Nhựt vắn mở vòi nước màu bạc, giữa tiếng nước chảy ào ào, cô ngẩng đầu nhìn bản thân qua gương.

Kết hôn....

Cô lẩm nhẩm hai chữ này, rồi thất thần một lúc.

Cũng không hiểu nỗi cảm giác hiện giờ trong lòng cô là gì, ngọt ngào hay chua xót – cái suy nghĩ trở thành vợ của Vân Trạh, dù là vì tình cảm hoặc là có toan tính riêng, lúc này đây, đều đang thít chặt lấy thần kinh cô. Nhưng trên hết, cô không nén nổi tự nhủ thầm, nếu chuyện này xảy ra ở hai năm trước, khi mà tất cả đều chưa từng phát sinh, cô hẳn sẽ là người hạnh phúc nhất trên đời.

Nhưng, vẫn nhưng, đây cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi – cái thứ hạnh phúc tưởng chừng như đơn giản vậy, đã không còn có thể tồn tại nữa rồi.

Nhìn vào hình bóng người con gái đang gương cười trong gương, cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Khi bước ra khỏi phòng tắm, cô hít một hơi thật sâu, rồi nhìn thẳng đôi mắt đen sâu thẳm của Vân Trạh, khẽ nói: “Em đồng ý.”

..... Không cần suy nghĩ gì nữa, cô đồng ý.

Cho dù cho tới tận bây giờ, gả cho Vân Trạh, vẫn là nguyện vọng tha thiết và chân thực nhất tận đáy lòng cô.

Đồng thời cũng là nỗi đau thương nặng nề nhất với cô.

Vân Hân đẩy cánh cửa lớn được khắc hoa nặng nề ra, nhìn về phía Vân Trạh đang ngồi trên xe lăn, hỏi dò: “Khách mời đều tới gần hết rồi, chuẩn bị bắt đầu được chưa hả anh?”

“Ừ.” Vân Trạh soi gương, chỉnh lại chiếc nơ nơi cổ áo. Ánh sáng từ chùm đèn rạng rỡ giúp che bớt vẻ tái nhợt trên gương mặt anh, chỉ còn lại từng đường nét hoàn mỹ được tôn lên.

“Lỗi đâu?” Phát hiện ra phờ rể không có mặt, Vân Hân hỏi.

“Cậu ấy....”

Vân Trạh còn chưa nói xong, Cao Lỗi đã bước nhanh lướt qua Vân Hân, đi vào trong phòng, về mặt đầy nghiêm túc.

Anh không quay đầu lại, nói thật nhẹ: “Tiểu Hân, em ra ngoài trước xem Dung Nhựt chuẩn bị tốt chưa đi, anh có lời muốn nói với Trạh.”

“..... Dạ.” Vân Hân sững sốt, cảm thấy đáng vẻ của Cao Lỗi có chuyện, nhìn về phía Vân Trạh lại thấy anh gật gật đầu, đành phải cố dằn dò nốt một câu, “Hai người nhanh lên nhé, đừng để lỡ mất giờ.” Rồi mới chịu bỏ đi, không quên đóng cửa lại.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn hai người, Cao Lỗi đứng cạnh cửa, giọng anh trầm hẳn xuống: “Thứ này là sao?”

Vân Trạh nhìn lướt qua tờ giấy trong tay Cao Lỗi, quay xe lăn đi, giọng thản nhiên:

“Nhấn mang tới chứ?”

“Không chỉ là nhấn, tớ còn vô tình phát hiện thứ này!” Cao Lỗi nhú mày nói, anh khó chịu kéo chiếc nơ trên cổ ra. Nếu không phải anh thay Vân Trạh về nhà lấy nhấn kết hôn, anh sẽ không thể phát hiện ra báo cáo điều tra về Dung Nhựt mà lúc trước công ty thám tử tư đưa tới.

“Việc Dung Nhược mất trí nhớ là giả, đúng không?” Anh thở dài một cách nặng nề, “Cậu đã sớm biết cô ấy diễn kịch.”

“Phải. Chuyện này rất quan trọng sao?” Vân Trạh hỏi lại.

“Cô ấy có mục đích gì? Cô ấy làm như vậy, nhất định có mục đích, đúng không?” Có lẽ đã quen với chốn thương trường người lừa ta gạt, từ lúc biết Dung Nhược giả vờ mất trí nhớ, anh liền lập tức nảy sinh ý nghĩ như thế, hơn nữa anh tin rằng, lúc này đây, phán đoán của bản thân sẽ không sai. Mà thời gian để Vân Trạh suy nghĩ về vấn đề này còn dài hơn cả anh, chuyện anh có thể nghĩ tới, cậu ấy cũng nhất định có thể.

Vân Trạh khẽ cười mang chút tự giễu, “Cô ấy muốn trả thù mình.” Nếu Cao Lỗi đã đoán ra, anh cũng không định giấu diếm nữa, “Cô ấy sẽ dùng thân phận thân thiết nhất mà rời khỏi mình, để trả thù năm đó mình đã bỏ rơi cô ấy.” Về trước, là nguyên lời Dung Nhược. Khi nói những lời này, ngực Vân Trạh lại dấy lên cơn đau tức quen thuộc.

Im lặng.

Cao Lỗi dường như không nghĩ tới, đối diện trực tiếp với ý đồ của Dung Nhược như vậy, Vân Trạh còn có thể nhẹ nhàng bình thản đến thế.

“Sao không nói cho cô ấy, lúc trước là vì Vân Hân mang thai.”

“Tớ thấy không cần thiết.”

“Vì sao?”

“Cao Lỗi,” Vân Trạh trầm giọng hỏi, vẻ mặt thực bình tĩnh và nghiêm túc, “Nếu là thứ mà cậu trân trọng hơn hết thảy, liệu cậu có muốn được tự mình bảo vệ nó, bằng chính khả năng của mình hay không?”

“Đương nhiên.”

“Trước đây mình cũng nghĩ như vậy.” Ánh mắt Vân Trạh xem không rõ là lạnh nhạt hay là bi ai.

Nếu nói việc Vân Hân mang thai, khiến cô trở thành người cuối cùng được lựa chọn.

Vậy, nguyên nhân khiến anh không chút do dự đưa ra sự lựa chọn đó, hoàn toàn là Dung Nhược. Vì để đổi lại được cô ấy, anh sẵn sàng trả giá tất thảy, kể cả tính mạng. Có lẽ, đây cũng có thể lý giải thành thứ tôn nghiêm và kiêu ngạo nực cười của đàn ông.

“Nhưng, nhưng mình đã không thể làm được.” Là do anh tự tin quá mức, mới gây ra kết quả như vậy.

Cao Lỗi khẽ hạ mi mắt, Vân Trạh nói tiếp, “Thật ra, cho dù có đủ loại lý do đi chăng nữa, từ cái khoảnh khắc mình lựa chọn Vân Hân kia, mình đã gây tổn thương cho Dung Nhược rồi.”

Anh biết rõ, lý trí và tình cảm, có đôi khi không thể đạt được sự thống nhất. Sau khi anh vô tình nghe được cuộc trò chuyện giữa Dung Nhược với Hà Dĩ Thuần, nằm trên giường bệnh ở bệnh viện, anh đã suy nghĩ rất cẩn thận, cũng hoàn toàn hiểu được nỗi oán hận Dung Nhược dành cho anh.

“Mình không có thói quen tự biện giải cho bản thân, hơn nữa, mình thực sự đã khiến cô ấy phải chịu thiệt thòi.” Là anh khiến Dung Nhược suýt đánh mất tính mạng, chỉ riêng một chuyện này thôi, đã là sai lầm chết người rồi.

Vân Trạh liếc nhìn đồng hồ trên tường, đẩy bánh xe lăn, “Đến giờ rồi, chúng ta ra ngoài đi.”

“Nhưng mà...” Cao Lỗi nhíu mày. Đã biết rõ kết cuộc sẽ chỉ là đau thương, anh thực sự không muốn trở mắt nhìn cậu bạn thân tiếp tục buông xuôi tất cả như vậy.

“Cao Lỗi.” Vân Trạh dừng tay lại, khuôn mặt lạnh nhạt và kiên định, “Đây là lễ cưới của mình. Là lễ cưới đến muộn hai năm vì sự cố lần đó. Mà cậu, hôm nay là phù rể của mình.”

Cánh cửa được mở ra, có tiếng nhạc ở đại sảnh dưới lầu vọng tới, giai điệu du dương đầy vui vẻ.

Đêm, lạnh buốt.

Nhưng, tất thấy hơi lạnh đều tại một đêm tựa ảo mộng này biến mất như chưa từng tồn tại, giữa ánh sáng rạng ngời, choáng ngợp, một hôn lễ hoàn mỹ và long trọng đang diễn ra.

Bộ váy cưới hở lưng trắng tinh khôi, vạt váy dài chấm đất tạo thành đường cong duyên dáng đầy tao nhã, lớp voan mỏng màu tím được kết thành đoá hoa bao quanh chiếc cổ trắng nõn của Dung Nhược, lặng thầm nở rộ.

Giây phút này, đại sảnh vốn dĩ huyền ảo bỗng trở nên yên tĩnh. Trong tiếng nhạc du dương, Dung Nhược đứng bên Vân Trạm, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cô cảm thấy hơi chóng mặt. Hơi nghiêng đầu, dưới ánh đèn sáng ngời, Vân Trạm ngay cạnh đây, mắt cô như bỗng nhoè đi không rõ.

– hôm nay, cô lại thực sự có thể trở thành vợ anh.

Giọng MC vang bên tai kéo tâm trí cô quay về, cô xoay người, cùng lúc đó, tay trái bị Vân Trạm nắm lấy.

Chạm vào bàn tay với những ngón thon dài lạnh lạnh kia, cảm giác ấm áp từ đầu ngón tay lan ra, Dung Nhược bắt gặp ánh mắt Vân Trạm, sau đó lặng im cúi đầu, nhìn chiếc nhẫn kim cương đang toả sáng lấp lánh nơi ngón áp út.

Trong nháy mắt, cô đắm chìm vào thứ nghi thức chính thức mà truyền thống này, không tránh khỏi suy tưởng, từ nay về sau cô và Vân Trạm, là chính thức gắn kết chặt chẽ lại với nhau.

Đối diện cặp mắt thâm thúy kia, Dung Nhược như trúng phải thứ ma thuật nào đó, chủ động cúi người hôn lên đôi môi mỏng đầy hấp dẫn trước mặt, để mặc hơi thở thanh nhã của Vân Trạm bao phủ lấy chính mình.

Trong đại sảnh, một tràng vỗ tay kéo dài.

Hà Dĩ Thuần xoa nhẹ mặt tường được trang trí bằng hoa hồng, nhìn hai con người đang ôm hôn phía trên kia, cười với Điền Ngọc cạnh bên, nói: “Đây là giấc mộng của mọi cô gái.”

Điền Ngọc chỉ cười không đáp.

Thực ra, cả cô và Hà Dĩ Thuần đều biết, buổi lễ khiến những người ở đây cảm thấy vui sướng cùng tốt đẹp, cũng chỉ là một cái bong bóng xinh đẹp, có lẽ cuối cùng, nó sẽ bị Dung Nhược đâm thủng một cách tàn nhẫn.

Mà tới lúc đó, những tổn thương mang đến có thể lớn nhường nào đây?

Tầm mắt dừng ở người đàn ông như đang thu hết ánh hào quang về mình phía trên kia, Điền Ngọc không đành lòng nghĩ tiếp.

Kết thúc lễ cưới, đến khi Dung Nhược đi theo Vân Trạm trở lại biệt thự, cô mới đột nhiên ý thức được, nếu đã thành vợ chồng, đương nhiên từ nay về sau phải trải qua cuộc sống của một cặp vợ chồng. Việc cơ bản nhất đó là bọn họ phải ngủ cùng một căn phòng, trên một chiếc giường.

Tắm rửa xong từ phòng tắm bước ra, Vân Trạm đang tựa vào đầu giường xem tạp chí, Dung Nhược nhấc chân lên, động tác có chút cứng nhắc, rồi mới nhẹ nhàng ngồi lên trên giường, thái độ dè dặt.

Cô nằm xuống một bên giường, khẽ hỏi: “Không mệt sao?” Bỗng phát giác ra, có lẽ đã lâu lắm không ngủ cùng Vân Trạm như vậy, giờ đây cô lại cảm thấy có chút xa lạ.

Vân Trạm nhìn thoáng qua người đang nằm quay lưng lại với mình, buông tạp chí rồi tiện tay tắt đèn.

“Ngủ đi.” Anh nói.

Có tiếng sột soạt vang lên, sau đó mọi thứ đều trở về yên ắng.

Dung Nhược biết Vân Trạm đã nằm xuống, trong bóng đêm, cô phát hiện thân thể mình vẫn ở trạng thái cứng nhắc cùng không thoải mái.

Giữa không gian tĩnh lặng như tờ, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người. Không biết qua bao lâu, cơn mệt mỏi nặng nề kéo tới khiến Dung Nhược không còn dư chút sức lực nào đi lo nghĩ chuyện Vân Trạm giờ đang ngủ bên người làm cô bối rối nữa, dần chìm vào giấc ngủ.

Mơ mơ màng màng, cô cảm thấy trong lòng bàn tay truyền tới chút ấm áp, bị luồng nhiệt kia hấp dẫn, cô rời bỏ chỗ cuộn mình ban đầu một cách vô thức, nhích lại gần vòng tay vững chãi đã khắc sâu vào tận đáy lòng kia.

Vân Trạ̣m cảm giậ́c đượ̣c hợ hấp rậ́t khẹ̄ ngay bên cổ, cùng với bàn tay mềm mại đang đặt trên cánh tay mình, trong bóng đêm khoẹ́ môi anh nhếch lên thành một đường cong rậ́t nhọ̉.

Anh còn nắm lấy bàn tay trái của Dung Nhượ̣c, lòng bàn tay cô hơi lạnh. Anh biệ́t cô đang hồi hợ̣p, ngay từ cái khoạ̉nh khặ́c cô nằm lên giượ̀ng. Nhưng theo giợ̀ phút nàỵ thấy, xem ra mình còn chưa xa lạ đến mức làm cho cô phải nẹ́ tránh.

Phát giậ́c ra điệ̀u này, cuối cùng cũng mang lại cho lòng anh một chụ̃t an ủi.

Có lẽ sau này, cô ấy sẽ quen dần.

Dung Nhượ̣c rửa mặt xong, có chụ̃t thần thợ̀ tựa vào trượ́c bồn rửa tay.

Sớm nay tỉnh lại, cô phát hiện mình nằm ngủ ngon lành trong lòng Vân Trạ̣m. Cứng ngặ́c nói lời chào buổi sáng, cô vội vàng mặc quần áo xuống giượ̀ng, dùng mạ́i tóc dài loạ̀ xoà hai bên mạ́ để che giậ́u sự xấu hộ̉.

Vì sao phải xấu hộ̉?

Trượ́c kia, cô đã từng ngụ̉ cùng Vân Trạ̣m không biệ́t bao nhiêu ngàỵ đêm, thường dùng tay chân quậ́n chặt lấy anh, an giậ́c từng đêm từng đêm. Nhưng giợ̀ đây, cô lại cảm giậ́c có chụ̃t sợ̣ hãi, sợ̣ hãi việc sống chung cùng anh, sợ̣ sẽ dần quay về với nhự̃ng thói quen trong quá khự́, khiến bản thân bị thôi miên rằng cuộc hôn nhân nàỵ thực sự là một phần trong kiếp sống của cô, mối quan hệ giữa cô với anh sẽ kéo dài cho tới khi sinh mạng chấm dứt — giống như lời MC ngàỵ hôm qua: Hôn nhân của bọn họ sẽ dài lâu.

Rốt cuộc, chỉ có cô biệ́t, không tồn tại cái gọi là vĩnh cửu, cho nên, cô sợ̣ chính mình đắṃ chìm trong giậ́c mợ đã định sẵn sẽ chỉ là hự không này.

Nhưng, khi cô mở cửa ra, thấy Vân Trạ̣m nhặ́c chặ́n lên, vẫn không nén đượ̣c thốt lên: “Cần em giúp gì không?”

Vân Trạ̣m đặt tay lên đùi, chỉ trặ́m mặc trong chộ́c lát rồi lập tức gặ́t đầu, “Lấy giúp anh chiệ́c quần dài, ở trong tụ̉ ấy.”

Biệ́t hôm nay anh không đi làm, Dung Nhượ̣c chọn một chiệ́c quần mặc nhạ̀ thoải mạ́i, cô ngộ̀i lên giượ̀ng, có chụ̃t do dự, rồi hỏi thử: “Em giúp anh nhẹ̄?”

“Ừ.” Nếu đã là vợ̣ chồng, vậy có một sộ́ việc không cần thiệ́t phải che giậ́u, mà anh cũng không muốn trốn tránh.

Vân Trạ̣m để Dung Nhượ̣c đỡ người, tự mình cỡị quần ngụ̉, hai chân trần trụi trong không khí, làn da tái nhợt như đã lâu không đượ̣c tiếp xúc với ánh mặt trời.

Phần eo không có nhiều sức, để nhặ́c đôi chân mất hết cảm giậ́c cho vào ống quần vốn là một việc khọ́ khăn. Hơn nữa, Vân Trạ̣m cũng không muốn để bộ̣ dạng chặ̣t vật và khọ́ nhọc của mình bại lộ̣ trượ́c mắt Dung Nhượ̣c, thêm vào đó, anh cũng chẳng biệ́t liệu trái tim mình hiện nay còn có thể chịu đượ̣c nhự̃ng động tác liên tiếp nàỵ hay không, cho nên anh im lặ̣ng tựa người vào thành giượ̀ng, để Dung Nhượ̣c giúp đỡ. Nhưng, trượ́c khi tất cả đều đượ̣c mặc ọ̉n thoạ̉, anh không nhìn về phía cô một lần nào.

Cho dù đã xác định rõ trong đầu, cái cảm giậ́c xấu hộ̉ vẫn là khọ́ tránh khỏi.

Trên bàn ăn, Vân Trạ̣m húp bát cháo hoa, đột nhiên mở miệng hỏi. “Có nơi nào muốn đi sao?”

Dung Nhượ̣c còn đang đắṃ chìm trong nhự̃ng tâm sự riêng, nghe tiếng vợ̣ ngặ́ng đầu, “.....Dạ?”

“Em muốn hưởng tuần trăng mật ợ̉ đâu?”

“Không cần, không cần đi đâu đâu.” Cô trả lời không chụ̃t do dự.

Cuối cùng, lại thêm một câu: “... Tạm thời em chưa nghĩ ra, để tính sau cũng đượ̣c mà.”

“Ừ, tuỵ theo quyeṭ định của em.”

“Vâng, vậy tính sau đi.”

Dung Nhược cúi đầu, gấp một đĩa rong biển bỏ vào miệng, giòn tan, mang theo vị hơi cay, cô lại như không có chút cảm nhận nào, ăn mà như nhai rơm, chỉ nhai nuốt một cách máy móc, toàn bộ tâm trí vẫn quanh quẩn chuyện giúp Vân Trạm mặc quần khi này.

Không thể đi lại, không thể đứng thẳng, thậm chí không thể cử động hai chân của chính mình dù chỉ là một xíu, thứ cảm giác đó rốt cuộc ra sao?

Khi cô nâng đầu gối của anh, giúp anh cong chân lên, cô có thể thấu hiểu được phần nào sự thống khổ và thoải chí của anh, cho nên cô không suy tư nhiều mà trực tiếp từ chối kế hoạch đi hưởng tuần trăng mật.

Dùng xong bữa sáng, Dung Nhược mới quỳ một chân lên sofa, nhìn thấy bầu trời trong xanh bên kia cửa sổ, cô dạo bước ra bậc thềm ngoài vườn hoa.

Đắm mình trong không khí ấm áp, Dung Nhược híp mắt giữa đầu, vẻ mặt sung sướng mà biếng nhác. Vào đông còn có được một buổi tiết trời đẹp như vậy quả là hiếm có, thời tiết này càng phù hợp với việc nghỉ ngơi, thư giãn hơn là làm việc.

Không quay đầu lại, cô nói to hơn với người đang ở trong phòng khách: “Anh được nghỉ mấy ngày?”

“Anh là ông chủ, cho nên bao lâu không quan trọng.” Từ phòng khách truyền ra giọng nói bình thản.

Hiếm có! Dung Nhược cúi đầu cười khê, quay người lại, “Dĩ Thuần nói anh là người nghiện công việc, hôm nay nghe được anh nói câu này quả là hiếm có.” Có lẽ bởi thời tiết, tâm tình cô cũng trở nên tốt hơn hẳn.

“Em còn tưởng rằng anh chỉ cho phép mình nghỉ một ngày.”

Vân Trạm đẩy xe lăn, tới bên Dung Nhược, lúc này ánh nắng có chút chói mắt, anh nhìn ra phía xa, “Đã lâu lắm rồi anh không cho chính mình một kỳ nghỉ dài.” Giờ đây vừa hay là một cơ hội, anh cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

“Vậy ở nhà nghỉ ngơi mấy hôm đi.”

Dung Nhược đáp lại lời anh nói, rồi bước chậm ra vườn hoa.

Cô cúi người, thực kiên nhẫn và chăm chú nhìn người làm vườn đang ngồi xổm nơi góc tường chỉnh sửa hoa lá, thi thoảng tán gẫu hai ba câu bằng quơ.

Vàng nhạt, đỏ tía, trắng tinh, ba giống hoa hồng đua nhau khoe sắc, nở rộ dưới bức tường thấp màu xám.

Dung Nhược nhặt cây kéo tỉa hoa dưới đất lên, bấm vào cây hoa hồng trắng trước mặt, cành lá dư thừa rắc một tiếng rơi xuống, cô mỉm cười: “Trồng hoa rồi dưỡng hoa, quả là việc rất thú vị, là cái thú tiêu khiển của con người.”

“Cô vẫn rất yêu hoa cỏ, từ trước đã là như vậy.” Ông lão làm vườn ngẩng đầu.

Dung Nhược nao nao, “Vậy ư?” Cô đứng thẳng dậy, lui về sau hai bước, khéo léo bỏ qua cái đề tài gọi là “từ trước” này, nghiêng đầu thưởng thức thành quả của mình vừa rồi.

Dung Nhược nhìn mảnh đất nhỏ từng chỉ thuộc về riêng mình, có chút do dự, cuối cùng không nhin nổi tò mò mà hỏi. “Sao cả vườn ngập đầy hoa cỏ mà khoảnh đất kia lại trống?”

Đang đông giá, mảnh đất trống kia xếp cạnh muôn hồng nghìn tía xung quanh, càng toát lên vẻ hoang vu xa lạ.

Người làm vườn cởi găng tay, đứng lên, nhìn theo tầm mắt Dung Nhược, “Đó là do cậu chủ căn dặn từ hai năm trước.”

“Dặn gì?”

“Ngài ấy bảo tôi không được trồng gì ở chỗ đó.”

“Vì sao?”

“Cậu chủ chưa nói lý do.”

Dung Nhược ngẩn người, lại nhìn thoáng qua nơi hoang vắng cực kì nổi bật kia, câu trả lời đã rục rịch muốn ngoi lên trong lòng, nhưng cô không muốn đi nghĩ tới.

Vừa bước vào nhà thì người giúp việc đi tới.

“Vân Trạm đâu?”

“Cậu chủ đang ở phòng sách.”

“Làm việc?”

“Dạ vâng.”

Dung Nhược không nhịn được hừ nhẹ một tiếng. Hôm nay mới là ngày thứ tư trong cái “kì nghỉ dài hạn” anh tự cho mình thôi, đã không chịu nổi bắt đầu khôi phục bản tính rồi.

“Mợ chủ có việc gì cần sao?”

Dung Nhược sững sốt, cười gượng và xua tay, “Gọi kiểu này tôi không quen. Sau này cô cứ gọi tên tôi đi, không thì cứ bảo tôi như cũ là được.”

“..... Cô Dung?” Về mặt cô giúp việc rõ ràng hiện lên hai chữ “Không ổn”.

“Đúng thế.” Dù sao một ngày nào đó, cô cũng sẽ quay về tình trạng độc thân như trước.

Bước hai bước về phía phòng đọc sách, Dung Nhược đột nhiên đổi ý, xoay người nhấc chiếc áo gió trên giá áo.

“Tôi nay không cần nấu phần của tôi, tôi không về ăn.” Cô dặn lại một câu và bước ra khỏi cửa.

“Người mới kết hôn sao có thời gian rảnh chạy đến?”

“Tôi vẫn luôn rất rảnh rỗi.” Dung Nhược tựa người vào chiếc ghế trúc, lơ đãng trả lời.

“Nhưng....”

“Có khách tới kìa, cậu nhanh ra tiếp đón đi, không cần để ý đến tớ.” Dung Nhược cắt ngang lời Hà Dĩ Thuần nói, đẩy nhẹ cô bạn một cái, ung dung uống nước chanh.

Hà Dĩ Thuần đứng lên, thái độ dở khóc dở cười, “Có vẻ như cậu luôn quên bản thân mình cũng là chủ nơi này thì phải.”

Dung Nhược cười nhún vai, tới khi Hà Dĩ Thuần rời đi, mới cúi đầu nhìn chằm chằm ly thủy tinh trong tay, vẻ mặt suy tư.

Là ai đã từng nói, thói quen là Thượng đế thứ hai. Nhưng chính cô lại chưa từng ngờ tới, vị Thượng đế này có thể đến với mình nhanh chóng như vậy — mới chỉ có bốn hôm ngắn ngủi, từ trong ra ngoài của cô dường như đã triệt để quen thuộc với sự tồn tại đầy thân mật cùng hơi thở của Vân Trạm. Khi sáng nay lại một lần nữa nắm tay anh mà tỉnh lại, cô đã không như hôm trước cảm thấy lo sợ, phân vân mà vội vàng cách xa khỏi anh. Ngược lại, chính cô cũng chẳng hiểu vì sao, mình tỉnh giấc mà im lặng nằm trong lòng Vân Trạm tiếp gần mười phút đồng hồ, sau đó, như mọi cặp vợ chồng bình thường, xuống giường, rửa mặt, thay quần áo.

Lúc dùng bữa sáng, cô thấy trên bàn có một bó hải đường, hoa được cắm trong lọ thủy tinh, vẫn còn dính những giọt nước mưa trong suốt.

– đó là loài hoa cô thích.

Nghiêng đầu bắt gặp ánh mắt Vân Trạm, cảm thấy hiểu rõ rất nhiều, cũng có chút chút vui sướng đang chậm rãi tràn ra.

Còn thêm các món ăn đủ mọi sắc màu hoàn toàn không phải khẩu vị nhẹ hai ngày nay — cô đương nhiên biết dầu muối có hại thể nào với người bệnh tim.

Lát chanh màu vàng nhạt chậm rãi xoay tròn trong nước, cuối cùng chìm xuống dưới đáy.

Có lẽ, không chỉ là thói quen, có lẽ, cô đã bắt đầu luyện tiếc một phần dịu dàng, ngọt ngào trong cuộc sống kia, mà tương lai không xa, cô sẽ không tránh khỏi càng sa vào những quan tâm bất chợt cùng chiều chuộng kia hơn nữa..... Dung Nhược nghĩ thầm như vậy, lòng rối bời xoay xoay ly nước, mang theo chút gì đầy bối rối, bất lực, và mờ mịt.

“Ngày mai tớ phải về quê một chuyến.” Lúc dùng bữa tối, Hà Dĩ Thuần nói.

“Bao giờ lại lên?”

“Chắc khoảng tuần sau.”

“Còn cửa hàng thì sao?”

“Nếu cậu đồng ý trông, đương nhiên tiếp tục mở, nếu không đành tạm dừng buôn bán vậy.”

Dung Nhược nhắm nháp tảng thịt bò chậm rãi, sau khi nuốt xuống, lại uống một ngụm nước, mới mở miệng: “Giao cho tớ đi.”

Hà Dĩ Thuần tiếp lời rất nhanh: “Chín giờ sáng đến mười một giờ đêm, đừng có lười nhác đấy.”

“Đương nhiên.” Dao cùng nĩa chuyển động qua lại thuần thục trên chiếc đĩa sứ trắng, Dung Nhược mỉm cười như đang đối mặt với một chuyện thường tình.

“Hôm nay cậu thật khác thường.” Hà Dĩ Thuần nhướn mày, trong mắt đầy hoài nghi.

“Thế à?”

“Cậu bắt đầu có cái tự giác mình là chủ nhân của “Lam Dạ” từ bao giờ vậy?”

“Từ hôm nay trở đi, không được sao?”

Buông dao nĩa, Dung Nhược hoà vào tiếng nhạc lơ đãng lắc lắc chiếc ly chân dài trong tay.

Đi sớm về trễ, liệu có thể ngăn cản chút ít sự đắm chìm của mình không đây?

“Bắt đầu từ mai có thể khuya em mới về nhà.” Dung Nhược ngồi trước bàn trang điểm lau tóc, nhìn Vân Trạ qua gương, thấy anh đang ngồi trên giường, động tác có chút khó nhọc nằm xuống.

“Sao vậy? Có việc à?” Vân Trạ đắp chăn xong, nhìn Dung Nhược trong gương.

“Dĩ Thuần về nhà, em phụ trách trông quán.”

“Buổi tối mấy giờ đóng cửa?”

“Mười một giờ.”

Dung Nhược đi đến cuối giường ngồi xuống, nhìn Vân Trạ.

“Chuyện gì vậy?”

“Anh chưa từng nói cho em.” Cô nói một câu không đầu không đuôi.

“Nói cho em cái gì?”

“..... Cái này.” Lấy chiếc gối mềm trên ghế cạnh đó gơ lên, cô nhìn về phía đôi chân dưới lớp chăn của anh.

Nếu không phải vừa nãy lúc Vân Trạ tắm, người giúp việc đúng lúc tiến vào, cô căn bản không biết hoá ra khi anh ngủ dưới chân cần đặt một chiếc gối mềm. Mà mấy buổi tối nay, anh chưa từng làm như vậy.

Vân Trạ giật mình.

Trước kia đây đều là người giúp việc làm giúp anh, sau khi kết hôn, ban đêm người giúp việc sẽ không tự tiện tiến vào, hơn nữa bọn họ đều cho rằng việc này đương nhiên đã được Dung Nhược làm thay.

“Là anh quên mất.” Anh nói giọng thần nhiên. Mà trên thực tế, có hay không có, cũng quả thực không có khác biệt gì.

Dung Nhược im lặng nhấc chân lên, dựa theo cách vừa nãy người giúp việc dạy cho, đặt chiếc gối mềm xuống dưới chân Vân Trạm.

Lên giường tắt đèn xong, cô nằm thẳng, giữa bầu không khí yên lặng, đột nhiên hỏi: “Mọi khi đều là mấy giờ đêm xoay người?”

“..... Hai, hoặc ba giờ.” Trong bóng đêm, giọng Vân Trạm rất khẽ, chất chứa sự bất lực mà chỉ anh mới hiểu.

Thật lâu không nghe tiếng đáp lại từ phía bên cạnh, anh nói thêm: “Em cứ ngủ đi, không cần cố ý tỉnh lại.” Trên thực tế, anh cũng không cho rằng một người bình thường vốn không có thói quen tỉnh lại lúc nửa đêm như Dung Nhược, có thể tỉnh giấc lúc đó, giúp anh xoay người.

Vẫn không có tiếng đáp lại, Dung Nhược chỉ thật nhẹ thật chậm nghiêng mình đi, quay lưng về phía Vân Trạm. Chấn che một nửa khuôn mặt cô, trong bóng đêm cô hơi cau mày, lòng cô có một cơn bi ai đang trào lên mãnh liệt không ngừng, chẳng phải vì bản thân cô, mà là vì con người cạnh bên.

“Mọi khi như vậy anh có tỉnh lại không?” Một lúc thật lâu sau, khi Vân Trạm nghĩ rằng Dung Nhược đã đang ngủ, đột nhiên nghe thấy cô nhẹ giọng hỏi.

“Có.” Anh vốn thính ngủ, cho dù nửa thân dưới không có cảm giác, nhưng khi có người tới gần chạm vào thân thể mình, anh vẫn có thể lập tức tỉnh lại.

“Vậy có phải anh đã quen tự động tỉnh lại vào tầm ấy hàng ngày?”

“Ừ.”

“Đêm nay lúc nào anh tỉnh lại thì gọi em.”

“....”

Mở đôi mắt vốn khép hờ, Vân Trạm ngoái đầu lại, Dung Nhược vẫn đang quay lưng về phía anh, hơn nữa không nói thêm gì. Giữa không gian tĩnh lặng, tiếng hít thở của cô rất nhỏ mà đều đều, như vừa nói xong câu nói kia, cô ngay lập tức ngủ say.

Trong lòng Vân Trạm hơi rối loạn. Anh biết rõ kế hoạch trong lòng Dung Nhược, biết một ngày nào đó cô sẽ rời khỏi anh, sẽ mang toàn bộ đau khổ của mình năm đó trả lại cho anh. Một khi đã như vậy, vì sao cô lại còn cố ý chủ động quan tâm cuộc sống của anh.

..... Quan tâm? Anh cũng không rõ có thể dùng từ này hay không.

Nhưng, vừa rồi phản ứng của Dung Nhược, quả thực đã khiến cho lòng anh cảm thấy ấm áp hơn.

Giữa tiếng hít thở đều đều bên cạnh, Vân Trạm khẽ mỉm cười.

Mười một giờ rưỡi đêm.

Sau khi dọn dẹp cùng với người phục vụ xong xuôi, Dung Nhược vừa bước ra trước cửa đã khẽ thở dài ngao ngán. Hà Dĩ Thuần đã đi được hai ngày, suốt thời gian ấy cô cũng ở trong quán từ sáng tới tối. Vì quán có thuê người phục vụ nên cô cũng không cần phải làm gì nhiều. Nhưng, hầu hết thời gian trong ngày đều gói gọn trong khoảng không gian nhỏ hẹp phía sau quầy lại khiến cô cảm thấy mệt mỏi, buồn chán vì chẳng có gì để làm.

Chả trách tại sao hồi trước cứ mỗi lần mình ghé qua đây, cô nàng kia lại luôn miệng than vãn.

Đến khi đóng cửa tiệm, cuối cùng thì Dung Nhược cũng có thể hiểu được vì sao Hà Dĩ Thuần luôn tỏ ra tức tối, bất bình mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ thư thái nhàn nhã của cô rồi.

Không nằm ngoài dự tính, cô đã nhìn thấy chiếc xe màu đen đỗ ở góc đường, đèn sau nhấp nháy trong đêm tối mờ mịt, không biết là đã đợi ở đó từ bao giờ.

Ngồi vào trong xe, cảm nhận hơi ấm phả vào gương mặt. Dung Nhược cởi bỏ khăn quàng cổ, mỉm cười, khẽ gật đầu với người lái xe, ngay sau đó, xe ổn định chạy thẳng về phía trước.

“Làm phiền anh phải đợi lâu rồi.” Dung Nhược cảm thấy hơi áy náy, bình thường thì tầm này lái xe đã được nghỉ, vậy mà giờ lại phải đi đón cô giữa tiết trời đêm đông giá rét.

“Không sao.” Người lái xe trẻ tuổi cười chân thành.

Chuyển tầm mắt về phía trước, Dung Nhược điều chỉnh ghế để có tư thế ngồi thoải mái nhất. Đường phố lúc này có vẻ hiu quạnh hơn hẳn so với ban ngày, thỉnh thoảng lại thấy có xe đi ngược tới, đèn xe chiếu ánh sáng mạnh chói đến không mở mắt ra được. Dung Nhược tiện thể nhắm mắt luôn, lại nghĩ đến đêm qua, khi cô rời khỏi quán đã thấy Vân Trạm ngồi ở trong xe chờ mình. Kỳ thực, hôm qua, lúc rời nhà, cô vốn không có ý định gọi xe đưa đón, nên khi cô nhìn thấy Vân Trạm và lái xe đang đợi mình, quả thật có chút bất ngờ.

Lúc ở trong xe tối qua, Vân Trạm có nói: “Về sau, mỗi ngày cứ đến giờ này, anh sẽ dẫn lái xe qua đây đón em.”

Cô muốn từ chối, nhưng nghĩ một chút rồi lại thôi. Chắc do cô cũng hiểu tính Vân Trạm, cô không nghĩ là sự phản đối của mình có hiệu lực, huống chi, cô cũng không muốn tranh cãi với anh chỉ vì chuyện nhỏ nhặt như vậy.

— Không cần nghiêm trọng hóa vấn đề, tình trạng này cũng chỉ diễn ra trong một thời gian ngắn, ngay cả cuộc hôn nhân này cũng vậy.

Hai ngày nay, cô thường xuyên tự dặn lòng mình như vậy.

Bất giác, cô cảm thấy có phần hối hận. Nếu như khi đó không nảy ra cái ý tưởng trả thù này, nếu như trước đây, sau khi trở về nước, cô dứt khoát cắt đứt mọi quan hệ với Vân Trạm, để anh hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của mình, thì chắc hiện giờ cô đã không cần phải lo sợ về việc mình bị mắc kẹt giữa những mâu thuẫn và phải đấu tranh tư tưởng như thế này.

Có phải mọi chuyện như bây giờ đều do cô tự mình chuốc lấy phiền phức hay không?

Về đến nhà, Dung Nhược đã cảm thấy bất ngờ khi thấy phòng ngủ lạnh lẽo, trống trải. Cô biết, bắt đầu từ hôm nay, Vân Trạm sẽ đi làm lại như trước, nhưng cô không ngờ được anh sẽ làm việc mãi đến tận nửa đêm vẫn chưa chịu về.

“Thưa cô Dung.” Người giúp việc bưng khay thức ăn từ dưới bếp lên.

Mặc dù cách xưng hô này có phần không ổn, nhưng hẳn là những người giúp việc trong nhà đã quá quen với cách gọi này, chỉ có điều, Dung Nhược để ý thấy, hôm qua, khi Vân Trạm nghe thấy ba chữ này liền khẽ nhíu mày. Nhưng sau đó cũng không thấy anh có ý kiến gì, nên cô nghiễm nhiên coi như không có chuyện gì xảy ra.

“Cô tìm cậu chủ à? Cậu ấy đến công ty rồi.” Đặt khay thức ăn khuya vừa mới làm xuống bàn, người giúp việc tươi cười nói.

“Anh ấy không nói lúc nào về sao?”

“Lúc bữa tối cậu chủ đã về rồi, nhận được điện thoại, chắc là công ty có việc gấp, nên lại phải đi ngay.”

Dung Nhược nghe xong, nghi hoặc bước tới bên bàn ăn, không rõ là ở công ty đã xảy ra chuyện gì mà anh phải đích thân quay lại xử lý sau giờ tan tầm như vậy.

“A?” Khi thấy cháo đưa cái thịt bò, cô bỗng nhiên cười.

“Sao bác biết tôi muốn ăn món này?” Ban ngày lúc ăn cơm trưa, cô nhớ là đã lâu lắm rồi không được ăn cháo thịt bò do đầu bếp nhà họ Vân nấu, không ngờ là buổi tối lại được ăn khuya bằng món này.

“Cô Dung trước đây cũng rất thích ăn mà.”

Người giúp việc vừa nói dứt lời, Dung Nhược đã kịp phản ứng vì khi không lại đi hỏi một câu ngu ngốc như vậy. Những người này đã phục vụ ở nhà họ Vân hơn năm năm, sao họ có thể không biết sở thích của cô chứ?

“Có điều, đây là cậu chủ dặn làm.”

“... Anh ấy?” Tay cầm thìa hơi chững lại.

“Vâng, lúc ăn cơm tối cậu chủ có dặn tôi chuẩn bị.”

Dung Nhược ngẩng đầu, nụ cười trên gương mặt của người giúp việc khiến lòng cô đau nhói – Nụ cười ấy rõ là đang mách cho cô biết về sự sẵn sàng chu đáo của Vân Trạ

“À, vậy sao.” Cô vội vội vàng vàng cúi đầu, nhìn bát cháo thịt bò đang tỏa hương thơm phức, chậm rãi ăn từng thìa, từng thìa một.

“Xe đến rồi à?” Cao Lỗi chờ tới khi Vân Trạ trả lời điện thoại xong mới hỏi anh.

“Ừ, đang chờ ở dưới rồi, chúng ta đi thôi.”

Cúi xuống chỉnh lại tấm chăn phủ trên đùi, Vân Trạ cảm thấy mệt mỏi rã rời, đầu óc cũng bắt đầu thấy choáng váng.

Nếu như không phải quản lý công ty chi nhánh nước ngoài giám sát không nghiêm, quản lý sai lầm, nhân viên cấp dưới tiết lộ tài liệu quan trọng cho đối thủ cạnh tranh, khiến công ty suýt để mất một khách hàng quan trọng thì anh cũng không cần phải gấp rút triệu tập cuộc họp khẩn với hội đồng quản trị cho tới tận khuya như thế này.

Lúc ra khỏi phòng làm việc, ngực bỗng nhiên đau thắt, Vân Trạ dừng xe lẩn, nhắm mắt nhú mày.

“Sao vậy? Thấy không khỏe à?” Cao Lỗi vẫn theo phía sau cúi xuống hỏi. Trong cuộc họp lúc nãy, nhìn sắc mặt của Vân Trạ, anh đã thấy hơi lo rồi. Với tình trạng hiện giờ của Trạ, vốn không nên chịu áp lực, mệt mỏi trong thời gian dài.

“Không sao.” Triệu chứng tim đập nhanh sau hơn mười giây đang từ từ thuyên giảm, Vân Trạ mở mắt ra.

“Có cần phải nghỉ ngơi một chút rồi mới đi xuống hay không? Mình gọi điện kêu lái xe chờ.”

“Không cần.” Thấy Cao Lỗi lấy di động ra, Vân Trạ lắc lắc đầu, “Về sớm một chút đi.”

Đã qua mười hai giờ, có lẽ Dung Nhược sắp ngủ. Anh không muốn về nhà quá muộn, đánh thức cô lúc lên giường.

Lúc vào thang máy, Cao Lỗi đột nhiên hỏi: “Cậu và Dung Nhược thế nào rồi?” Cuộc hôn nhân này, từ ngày được biết rõ mọi chuyện, anh vẫn luôn không tán thành. Chuyện đã tới nước này, anh thức sự thấy lo, không biết cậu bạn tốt của mình sẽ phải chịu tổn thương lớn tới mức nào.

Vân Trạ thần nhiên đáp: “Cũng không tệ như cậu vẫn tưởng đâu.”

“Thế nhưng sau này thì sao?” Cao Lỗi hỏi tới cùng, anh cũng không cho rằng Vân Trạ mà anh biết sẽ tự lừa mình dối người như thế, “Đến khi cô ấy muốn bỏ đi thì làm sao bây giờ?”

“Đỉnh!” Cửa thang máy mở.

Vân Trạ xoay xe lẩn đi ra phía ngoài.

“Bây giờ mình và cô ấy thực sự ở bên nhau, cần gì phải quan tâm thời gian ngắn hay dài.”

Bãi đỗ xe dưới tầng hầm đèn đuốc sáng trưng, lái xe đang chờ bên ngoài.

“Cũng chính vì mình hiểu rõ thời gian đã không còn nhiều, không biết khi nào thì mọi thứ đang có lúc này sẽ biến mất, nên mình mới cố hết sức làm những gì có thể khi mình còn đang có cơ hội thực hiện.” Bao gồm cả việc chiều chuộng, quan tâm, thậm chí là dung túng cho cô ấy.

Xe nhanh chóng phóng khỏi sườn dốc của bãi đỗ xe. Cao Lỗi nghiêng đầu nhìn về phía Vân Trạ đang ngồi bên cạnh, rốt cuộc hiểu, Trạ đã biết rõ sự thực, nhưng sao cậu ấy vẫn sẵn lòng bắt đầu một cuộc hôn nhân vốn sẽ không có kết quả tốt đẹp gì với Dung Nhược.

Đơn giản là vì yêu.

Dung Nhược nằm trên giường, lẩn qua lộn lại, hoàn toàn không cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Khi lần thứ hai nhìn về phía đồng hồ báo thức đặt bên giường, cô nghe thấy tiếng cửa mở.

Vân Trạm dừng ở cửa, thấy đèn bàn đầu giường vẫn sáng, người trên giường đã ngồi dậy, anh khẽ hỏi: “Anh đánh thức em à?”

Dung Nhựt lắc đầu, nương theo ánh đèn thoáng trông thấy sắc mặt tái nhợt của Vân Trạm.

“Em còn chưa ngủ.” Cô xuống giường, đi vào phòng tắm, cầm chiếc khăn mặt nóng đi ra, đưa cho anh.

Nhận thấy vẻ mệt mỏi hiện lên rõ ràng trên khuôn mặt Vân Trạm, Dung Nhựt cảm thấy hơi khó chịu, nhận lấy khăn khi anh đã lau mặt xong, cô hỏi: “Em pha nước tắm cho anh nhé?” Giọng nói không giấu được việc cô đang cố trấn tĩnh lại.

Khẽ gật đầu, Vân Trạm chỉ cảm thấy mình gần như ngồi cũng không được vững, muốn cố gắng xoay xe lăn, nhưng trong nháy mắt, mọi thứ trước mắt anh bỗng trở nên tối sầm lại.

“Cẩn thận!”

Thân thể đổ về phía trước được một đôi tay mềm mại ầm ập đỡ lấy, anh nhắm mắt lại chờ cơn choáng váng đột nhiên tới qua đi, mới lắc đầu, giọng nói yếu ớt, “Không sao, anh chỉ hơi mệt chút.”

“Vậy lên giường ngủ đi.” Bộ dạng của Vân Trạm bây giờ, làm cho tim Dung Nhựt đau nhói. Cô đỡ anh ngồi xuống, đẩy xe lăn dừng lại bên giường, cố sức đỡ cơ thể anh lên.

Sau khi đặt Vân Trạm nằm xuống, cô mới nhẹ nhàng đắp chăn cho anh, rồi đi vòng qua bên kia, nằm xuống giường.

“Chuyện của công ty ra sao rồi?” Trước khi ngủ, cô hỏi.

“Ừ, đã giải quyết xong rồi.”

...

Sau khi trả lời, Vân Trạm giống như kiệt sức, chịu đựng cơn đau đốn trên lưng, mê man rơi vào giấc ngủ.

Ngủ đến nửa đêm, Dung Nhựt bị tiếng động bên cạnh làm tỉnh giấc.

Giúp Vân Trạm trở mình là phản ứng đầu tiên của cô khi tỉnh lại, thế nhưng suy nghĩ này nhanh chóng bị ném lên chín tầng mây sau khi cô nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề dồn dập của anh.

Giữa đêm hôm khuya khoắt, nghe rõ từng tiếng thở nặng nề, khó nhọc vang lên bên tai, thực khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Dung Nhựt nhanh chóng bò dậy, tiện tay xoay đèn đầu giường, đồng thời quay đầu, liền nhìn thấy Vân Trạm với sắc mặt trắng bệch, cơ thể co quắp, lộ rõ sự đau đớn.

“Anh làm sao vậy?!” Miệng hỏi, cô nhanh chóng nhảy qua bên kia giường, đi lấy thuốc trên tủ đầu giường.

Câu trả lời nhận được vẫn là tiếng thở hổn hển khó nhọc, cô đỡ lấy bắp vai Vân Trạm, nhét thuốc vào miệng anh.

Để anh tựa vào lòng mình, chờ giây lát, Dung Nhựt mới khẽ hỏi: “... Anh đỡ hơn chưa?”

Thực ra, cô rất sợ hãi, trong giọng nói có run rẩy rõ ràng. Nếu như tình huống vẫn không chuyển biến tốt, cô sẽ kêu gọi tất cả mọi người trong nhà dậy ngay lập tức.

May mà chuyện cũng không đến nỗi nghiêm trọng như cô tưởng, thấy cánh tay đang đè chặt lên ngực của anh dần thả lỏng, cô mới thấy nhẹ nhõm đôi chút.

“Khá hơn chút nào không?” Cô hỏi lần nữa.

Một hồi gập đầu, Vân Trạm nhắm mắt lại không nói gì, cảm giác đau đốn đến nghẹt thở đã giảm dần, những vẫn còn thấy tức ngực khó thở.

Thấy anh gật đầu, Dung Nhược cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ duy trì tư thế cũ. Trong phòng có bật máy sưởi, cô mặc cô mặc áo ngủ ngồi trên giường, nhưng nhiệt độ cơ thể từ phía sau lưng Vân Tràm truyền đến trước ngực chẳng những không sưởi ấm cho cô, còn khiến cho cô cảm thấy lạnh run người.

“... Không sao.” Không biết đã lại qua bao lâu, Vân Tràm trầm giọng nói.

Dung Nhược vẫn không dám cử động, chỉ hỏi: “Vậy anh bây giờ có thể nằm xuống không?”

Lại gật đầu, Vân Tràm đưa tay vịn mép giường, nhờ sự giúp đỡ của Dung Nhược từ từ nằm xuống. Trong lúc đó, cảm giác được sự quan tâm chăm sóc ấy, sau khi nằm xuống, anh đưa tay lên nắm lấy tay cô, lại phát hiện bàn tay kia còn lạnh hơn cả tay mình.

“Đắp chăn ngủ đi.” Anh buông tay cô ra.

“Vâng.”

Dung Nhược chuyển hướng, quỳ từ trên người Vân Tràm bước qua, lại nửa đường bỗng dừng ngừng lại — Trong ánh đèn sắc màu ấm áp, cô hơi cúi người, mái tóc dài rủ xuống hai gò má, phủ lên vai của Vân Tràm, lơ đãng giương mắt, chống lại tầm mắt của anh, cô thấy khuôn mặt anh hơn một nửa ẩn trong bóng mờ của tóc mình, thon gầy mà hoàn mỹ, còn cả cặp mắt kia, giờ khắc này lại càng trở nên sâu thẳm như không thấy đáy. Cô muốn di chuyển, nhưng lại ngẩn ra.

— Một tư thế và trạng thái vô cùng mờ ám.

Trong đầu đột nhiên ý thức được, Dung Nhược không tự chủ mím môi, xoay mặt, nhanh chóng tiếp tục động tác vừa mới bị mình tùy tiện dừng lại, quay về trong chăn yên lặng nằm.

Cô ho nhẹ một tiếng, “Ngủ ngon.”

Tắt đèn, cô mở to mắt nhìn trần nhà, đen như mực, không nhìn thấy cái gì.

“Không ngờ mẹ lại bảo mình đi xem mắt!”

Giữa trưa, đang lúc Dung Nhược thấy buồn chán vô cùng, Hà Dĩ Thuần gọi điện thoại tới, trong ống nghe truyền đến giọng nói cao vút đầy tức giận của cô ấy.

“Vậy chúc mừng cậu.” Để di động cách xa tai một chút, Dung Nhược đáp lại với giọng điệu hời hợt.

“Rõ là bị lừa! Nếu sớm biết vậy mình đã chẳng về! Thật không hiểu bà đang nghĩ cái gì nữa!”

“Như vậy, mẹ cậu tìm đối tượng cho cậu, cậu đã hài lòng chưa?”

“... Này! Cậu biết rõ mình không thích như vậy, sao còn hỏi kiểu đó?! Cố tình chọc tức mình đấy hả?”

Cảm nhận được sự tức giận truyền đến rõ ràng từ đầu kia điện thoại, Dung Nhược nâng cằm, khê cười.

“Đêm nay mình sẽ về.”

“... Hả? Sao nhanh thế?” Cô nhìn ngoài cửa sổ, có chút không yên lòng. Bầu trời sáng sủa, trong xanh.

“Thầy giáo một sách kia còn định mời mình cùng đón lễ tình nhân, mình đương nhiên không thể tiếp tục ở lại đó, mặc cho địch tấn công được.”

“Vì sao không thử xem chứ? Có lẽ lần này sẽ là một tên một sách thú vị.” Nói xong câu này, Dung Nhược gần như có thể hình dung được dáng vẻ mắt tròn trắng của Hà Dĩ Thuần lúc này.

“Chỉ nhìn bề ngoài là anh ta đã khiến mình chẳng thấy có gì gọi là thú vị rồi.” Giọng nói chán nản, ỉu xiu lại truyền đến một lần nữa.

Dung Nhược cười dựa vào lưng ghế dựa, “Vậy không cần nhiều lời vô ích, chúc cậu thuận lợi thoát khỏi lòng bàn tay của mẹ cậu.”

“Lần sau đánh chết mình cũng không trở lại.” Trước khi cúp điện thoại, Hà Dĩ Thuần vẫn nghiêng rằng nghiêng lợi bồi thêm một câu.

Kết thúc cuộc nói chuyện, Dung Nhược vô thức xoay đi xoay lại chiếc ghế. Lúc này mới nhớ, nếu không phải Hà Dĩ Thuần nhắc nhở, cô thiếu chút nữa đã quên ngày mai chính là ngày mười bốn tháng hai.

“Lễ tình nhân...” Cô khẽ lẩm bẩm, “Với người đã kết hôn, hẳn là không cần thiết.”

“Phụ nữ quả thật khó chiều!” Cao Lỗi đẩy cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc, ngồi phịch xuống ghế sofa, về mặt u ám.

Vân Trạmgương mắt: “Sao vậy?”

Cao Lỗi kéo cà vạt, ngửa mặt tựa trên thành ghế sofa, giọng điệu trầm thấp: “Cãi nhau với Tiểu Hân.”

“Đâu phải cậu không biết tình tình của con bé, nhường nó một chút đi.” Vân Trạmg xoay xe lăn, đi tới bên sofa.

“Bắt đầu chỉ là vì một chút chuyện nhỏ, vốn tưởng rằng cãi nhau là xong. Không ngờ càng cãi nhau càng nghiêm trọng, bây giờ ngay cả điện thoại của mình cô ấy cũng không chịu nhận.” Cao Lỗi nhắm mắt lại lắc đầu, có chút cảm giác bất lực.

Trên thực tế, ngoại trừ không nghe điện thoại ra, hai ngày nay anh còn bị đuổi đến phòng đọc sách ngủ. Lần này xem như là lần dữ dội nhất từ khi kết hôn tới nay của bọn họ, bây giờ cho dù anh chịu chủ động nhận sai, Vân Hân có lẽ cũng sẽ không cho anh cơ hội ấy, huống chi, anh cũng không cho rằng hoàn toàn là lỗi của mình.

“Từ nhỏ con bé đã được mọi người trong nhà cưng chiều, khó tránh được tính tùy hứng, khó bảo.” Vân Trạmg thần nhiên nói. Đối với việc nhà của bọn họ, cho dù là anh, cũng không tiện can thiệp quá nhiều, chỉ có thể yêu cầu Cao Lỗi nhường bộ thôi.

Nhắm mắt lại gật gật đầu, Cao Lỗi trầm giọng nói: “Mình biết.” Bây giờ anh chỉ hi vọng Vân Hân có thể sớm nguôi giận, như vậy cho dù phải nhận lỗi, anh cũng nhận.

“Mình cũng không hối hận vì đã kết hôn,” sau một lúc lâu, Cao Lỗi dường như rất có cảm xúc, “Nhưng mình cảm thấy, rất nhiều người đàn ông không muốn kết hôn cũng là có lý do. Dù sao, đối với mâu thuẫn trong hôn nhân, dường như sức chịu đựng của đàn ông kém hơn phụ nữ rất nhiều, mà những mâu thuẫn ấy lại không thể tránh khỏi.”

“... Cậu nói có phải không?” Cao Lỗi nghiêng đầu nhìn về phía Vân Trạmg.

Người phía sau chỉ cười nhẹ, không nói gì.

Hôn nhân, hay tình yêu, phần lớn đều chỉ là tìm vui trong khổ, vui buồn lẫn lộn. Chịu đựng áp lực như thế nào, có thể chịu đựng tới cùng hay không, có lẽ chỉ có thể quyết định bởi mức độ tình cảm đối với bên kia, và có chấp nhất với cảm tình này hay không.

Vân Trạmg tin rằng, Cao Lỗi cũng chỉ nói vậy mà thôi. Cuộc hôn nhân này của cậu ấy với Vân Hân, cho dù không thể mười phần vẹn mười, cũng không đến mức giữa đường đứt gánh.

Mà mình và Dung Nhược, ngay từ khi bắt đầu đã định trước không có kết cục, không liên quan tới chấp nhất, không liên quan tới mức độ tình cảm.

Ngày mười bốn tháng hai.

Dung Nhược nhìn bầu trời nắng ráo, trắng xộp, cảm thấy hơi thất vọng. Với cô, nếu một ngày lễ như thế này mà có tuyết rơi, thì mới thật sự hoàn mỹ.

Xe dừng trước cửa quán cà phê, cô vừa xuống xe, đi được vài bước đã nghe thấy tiếng Vân Trạmg ở phía đằng sau.

“Dung Nhược.” Vân Trạmg với qua cửa sổ xe đã hạ, gọi cô lại.

“Có chuyện gì?”

“Đêm nay em chùng nào về nhà?”

“Em không biết... Có lẽ vẫn như bình thường.”

“Ừ, không sao.”

“Chào anh.”

Vén gọn những tóc lác trên trán, Dung Nhược vậy tay, đi vào quán cà phê.

Cô không nói cho Vân Trạm biết, Hà Dĩ Thuần đã về rồi, nên đáng lẽ ra hôm nay cô không cần đến trông quán; cô cũng không nói với anh, hôm nay “Lam Dạ” sẽ đóng cửa sớm.

“Cậu nói thử xem, hai đứa con gái cùng ăn cơm trong tối hôm nay, có phải rất kỳ lạ không?” Trong nhà hàng kiểu Tây, Hà Dĩ Thuần liếc nhìn từng cặp tình nhân đang ngồi trong góc tối, có cảm giác mình bị bao phủ bởi bầu không khí tràn ngập tình ý này.

“Ăn xong rồi cậu mới nghỉ thế, có phải đã quá muộn hay không?” Dung Nhược giơ tay lên gọi người phục vụ tới thanh toán, rồi đi.

Sau khi tạm biệt ngoài cửa tiệm, cô mới men theo con phố, từ từ đi về nhà.

Dọc theo đường đi, có vô số cặp tình nhân đi lướt ngang qua, nếu không phải đang cười đùa vui vẻ, thì cũng là dịu dàng, tình cảm, sắc đỏ tươi của hoa hồng trong một đêm như thế này, có vẻ vô cùng chói mắt. Dung Nhược đón gió, bất giác lại nhớ tới Vân Trạm, đồng thời cô cũng nhận ra là dường như không có khả năng đè nén nỗi nhớ này lại được.

Cúi đầu cười, cô thầm chế giễu sự tự mâu thuẫn trong lòng mình. Rõ ràng là cô cố ý trì hoãn thời gian không muốn đón ngày lễ này với anh, vậy giờ đây vì sao lại không ngừng nghĩ đến khuôn mặt đó chứ?

Lúc lại ngẩng đầu, Dung Nhược phát hiện, mình đang đi qua quảng trường Hòa Bình ở giữa thành phố, mà nơi này, bây giờ đã tụ tập rất nhiều người, vô cùng náo nhiệt.

Ánh đèn, hoa tươi, bóng bay, âm nhạc, còn cả tiếng người huyên náo, những đứa trẻ bán hoa không ngừng chạy qua chạy lại... Từ bao giờ, mà sự ngọt ngào chỉ dành riêng cho hai người lại trở thành niềm vui chung của tất cả mọi người như thế này?

Đứng giữa đám đông ai cũng có đôi có cặp, cảm giác được sự cô độc lạnh lẽo mà đến bản thân mình cũng cảm thấy nó thật nực cười và khác người nhanh chóng ập đến, nhưng Dung Nhược lại nhận ra, dù có nực cười, khác người đi chăng nữa, lúc này, cô thực sự rất nhớ hơi ấm từ bàn tay ấy, nhớ cái ôm chặt khiến cô cảm thấy an lòng, cũng muốn có một người ở bên cạnh cô vào lúc này, cùng trải qua ngày lễ dành riêng cho các cặp tình nhân.

“Dung Nhược?” Khi giọng nói chân thực của Vân Trạm vang lên trong điện thoại, Dung Nhược bỗng hơi hồi hận với xúc động nhất thời của mình.

“Em ăn cơm chưa?” Cô nghe thấy anh hỏi.

Cô cúi đầu nhìn chằm chằm mũi giày của mình, “Em ăn rồi... Còn anh?”

“Anh chưa ăn.”

“... Em không có việc gì.” Ngẩng đầu nhìn người xung quanh, cô ngừng một chút, mới nói: “Chỉ là vừa lúc đi qua quảng trường, thấy ở đây rất náo nhiệt, vì thế...” Cô đột ngột ngừng, không nói thêm gì nữa. Vì thế cái gì? Rõ ràng là vợ chồng, nhưng cô lại phát hiện muốn mở miệng bảo Vân Trạm đi ra với cô, rất không dễ dàng.

Đầu kia điện thoại cũng trầm mặc một lát, Dung Nhược vô thức đứng dịch ra khỏi đám người/đám đông một chút, dùng tay che một bên tai, xác nhận “A lô” một tiếng, cô cho rằng tín hiệu không tốt, hoặc là Vân Trạm nói nhưng cô không nghe thấy.

“Em ở đó chờ anh.” Giọng nói hơi trầm truyền tới, vô cùng rõ ràng.

Hơi ngẩn ra, Dung Nhược ngửa đầu nhìn bóng bay không biết là ai thả, khẽ cười nói: “... Được.”

Trong bầu trời đêm đen thẫm, gần trăm quả bóng bay buộc cùng một chỗ, nhìn không ra màu sắc ban đầu, dần dần bay cao, cho đến khi biến mất không thấy nữa.

Vân Trạm mặc áo khoác chuẩn bị ra cửa, vừa ra khỏi phòng ngủ đã nhìn thấy Vân Hân đang tựa người vào cửa phòng khách, sắc mặt buồn bã, mang theo vệt nước mắt rõ ràng, đứng bên cạnh là người giúp việc với vẻ mặt bối rối, khó xử.

“Làm sao vậy?” Anh xoay xe lăn tới gần, kéo cô ngồi xuống sofa.

Vân Hân lắc đầu, không chịu nói.

“Là chuyện cãi nhau với Cao Lỗi?” Anh thăm dò hỏi.

“... Vâng.” Vân Hân úp mặt vào lòng bàn tay, giọng nói hơi khàn khàn, mang theo âm mũi.

Quay đầu bảo người giúp việc rót chén nước ấm, Vân Trạm nhìn người đang bắt đầu nức nở, chỉ khẽ thở dài, lúi diễm thoại di động ra.

Dung Nhược không nghĩ rằng, chỉ cách mười phút, Vân Trạm lại nói cho cô rằng chắc anh không thể đến được, còn dặn cô khi nào muốn về thì gọi điện cho lái xe tới đón.

Dập điện thoại, Dung Nhược mỉm cười chua chát, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: Có lẽ ngay từ đầu cuộc điện thoại kia đã quá thừa thãi; chắc là, một thứ tình cảm vốn chẳng đơn thuần, thì không cần và cũng chẳng có tư cách gì để trải qua một ngày lễ tốt đẹp như thế này.

Đèn pha trên khán đài dừng giữa quảng trường đột nhiên sáng rực lên, mọi người từ từ tụ tập về phía đó. Đột nhiên cảm thấy không còn lòng dạ nào để xem nữa, cô lơ đãng đi về phía ngược lại. Bất ngờ bị xô mạnh vào người, di động còn chưa kịp cất vào túi cũng vì thế mà bị bắn văng ra khỏi tay, chỉ một giây sau đã trở thành vật hi sinh dưới chân người khác.

... Ngẩn người nhìn chiếc di động màu trắng bạc vỡ ra từng mảnh, lại ngẩng lên nhìn người vừa đụng phải mình đã sớm biến mất giữa đám người, cô siết chặt chiếc túi xách vừa từ trên vai trượt xuống tay...

— Một vết rạch dài đằng sau túi khiến Dung Nhược vừa muốn nổi khùng mắng chửi người, vừa khóc không ra nước mắt!

Vết dao rạch ngay chính giữa, mọi đồ đạc bên trong vẫn còn nguyên, ngoại trừ ví tiền. Dung Nhược không biết mình nên cảm thấy may mắn hay là lắm bầm chửi rửa nữa, hiện tại, đến ít tiền để bắt xe về nhà cô cũng không có.

“Phiền anh chờ một chút, để tôi vào nhà lấy tiền trả anh.”

Ái ngại cười nói với người lái taxi, Dung Nhược bước nhanh vào nhà. Bây giờ, ngoài việc muốn nhanh chóng trả tiền xe cho xong, cô còn muốn tìm một người để kể hết toàn bộ những xui xẻo mà mình đã gặp phải, mà người đầu tiên cô nghĩ đến, lại chính là Vân Trạm.

Lúc ngang qua phòng khách, cô đột nhiên dừng bước.

Qua cánh cửa phòng ngủ đang mở, cô thấy Vân Hân đang gục trên đùi Vân Trạm mà khóc, hiển nhiên, Vân Trạm cũng đã nhìn thấy cô.

Đứng cách hơn mười mét, Dung Nhược liếc nhìn người ở bên trong, rồi quay ra dặn người giúp việc đang đứng bên cạnh: “Phiền cô lấy tiền trả cho tài xế taxi ở ngoài cổng giúp tôi.”

Nói xong, cô lướt qua cửa phòng Vân Hân, trở về phòng mình.

Đèn trong phòng tắt sáng, Vân Trạm gõ cửa kính.

“Bộp”, cửa bị mở ra, Dung Nhược mặt không thay đổi lướt qua bên cạnh anh, đi về phía tủ quần áo.

“Di động hết pin sao?” Vân Trạm chuyển hướng, hỏi. Sau lúc ấy, anh lại gọi điện thoại cho cô mấy lần, lần nào cũng chỉ nhận được giọng thông báo của tổng đài.

Dung Nhựt quay đầu lại, mở cửa tủ ra, giọng nói hơi hệt: “Rơi rồi.”

Vân Trạm nâng mắt nhìn bóng lưng lạnh lùng kia, xoay xe lăn về phía trước: “Em giận?”

Tìm được quần áo mình muốn, Dung Nhựt lấy nó xuống từ trên mắc áo, hỏi: “Giận cái gì?”

“Tối nay là anh sai, trong điện thoại khó nói rõ, vì thế cũng không nói cho em anh có chuyện gì.” Lúc đó Vân Hân ở bên cạnh, anh không muốn ngay trước mặt Vân Hân nói giữa cô ấy và Cao Lỗi xảy ra vấn đề tình cảm, bởi vậy, trong điện thoại anh cũng không nói rõ với Dung Nhựt.

“Vậy giờ anh có thể nói cho em biết không?” Dung Nhựt cầm áo khoác ngoài xoay người, trên mặt vẫn không biểu lộ chút cảm xúc nào.

“Tiểu Hân đêm nay cãi nhau với Cao Lỗi rất kịch liệt.”

“Ừ, vậy sao.” Mặc xong quần áo, Dung Nhựt thản nhiên đáp lại, rồi mặc kệ anh, ngồi xuống chải tóc trước bàn trang điểm.

Vân Trạm nhận thấy phản ứng lãnh đạm rõ rệt của cô, cau mày hỏi: “Em rốt cuộc làm sao vậy?”

“Bộp!”

Chiếc lược bị đặt mạnh xuống mặt bàn, phát ra tiếng kêu khá lớn.

“Em chẳng sao hết.” Cao giọng đáp lại, Dung Nhựt có cảm giác như mọi cơn gió lạnh lẽo mà mình phải hứng chịu trên đường khi nãy đã chuyển hết thành sự giận dữ, không có chỗ nào để xả.

Hừ lạnh một tiếng, cô đứng lên, một lần nữa khôi phục lại sự bình tĩnh, “Em thực sự không làm sao. Nếu đem ra so sánh, chuyện của Vân Hân hẳn phải quan trọng hơn nhiều.” Nói xong câu đó, trong lòng cảm thấy thực đau xót.

— Quả thực, từ trước đến giờ Vân Hân luôn quan trọng hơn hẳn cô. Trước kia đã như vậy, bây giờ cũng vẫn thế.

Di động hỏng, không liên lạc được với ai; Ví bị lấy mất, không thể trả tiền taxi; tìm được trạm điện thoại công cộng, lại phát hiện thẻ từ đặt trong túi cũng không cánh mà bay; trong đám người qua đường có đôi có cặp, cô một mình cô độc đứng ở vệ đường hơn mười phút để bắt xe... Thế nhưng, những thứ này so với chiến tranh giữa Vân Hân và Cao Lỗi, có thể coi là cái gì chứ?

Trong lòng Dung Nhựt thực sự cảm thấy rất khó chịu. Không phải do số tiền bị mất, hay chiếc ví da yêu thích của cô, vì cái di động cũng không, cũng không vì chuyện đứng chờ lâu trong thời tiết lạnh lẽo để bắt xe... Chỉ đơn giản là do hành động và suy nghĩ của Vân Trạm, bao giờ anh cũng thiên về phía Vân Hân.

Cô đương nhiên hiểu rõ, việc hẹn hò đêm lễ tình nhân, đem so với nguy cơ rạn nứt tình cảm của Vân Hân và Cao Lỗi thì hẳn là nên tạm gác qua một bên, chỉ là, làm cho cô thấy quá khó xử, có lẽ đã định trước rằng, cô hay những chuyện có liên quan đến cô, cho tới tận bây giờ, dường như vẫn chẳng thể nào quan trọng hơn Vân Hân được.

Bất luận là Vân Trạm có thể tự lựa chọn, hay thực sự là chẳng có cách nào khác đi chẳng nữa, cô, vẫn luôn chỉ đứng ở vị trí thứ hai, vẫn luôn là như thế.

Lúc ra khỏi phòng ngủ, cô nặng nề thở dài trong lòng.

“Đã trễ thế này, em còn muốn đi đâu?” Vân Trạm theo ra ngoài, câu Dung Nhựt vừa mới nói kia, dường như đã giáng một đòn mạnh mẽ vào ngực anh, đau đến mức khó thở.

Dừng bước lại, Dung Nhựt quay đầu, chỉ vào chiếc đồng hồ treo trên tường, trên môi là nụ cười lạnh nhạt: “Còn lại một giờ cuối cùng, em muốn đi tìm một người không bị những chuyện khác ngăn cản, có thể yên tâm cùng em trải qua ngày lễ.”

Âm cuối câu nói biến mất trong tiếng đóng cửa trầm lặng, Vân Trạm che ngực, nhắm mắt tựa vào lưng ghế, sắc mặt tái nhợt ảm đạm.

Vì sao phải giận chứ?

Sau khi hoàn toàn bình tĩnh lại, Dung Nhược cảm thấy nực cười với cảm xúc mấy giờ trước của mình.

“Có phải mày đã quên mất mục đích lúc trước rồi hay không?” Võ võ hai má, cô thì thào tự nói.

Vốn dĩ động cơ của cuộc hôn nhân này đã chẳng hề đơn giản, chẳng qua là do những tình cảm khó quên kia khiến cô đắm chìm trong ảo tưởng, thậm chí còn mong muốn trở thành người quan trọng nhất trong lòng Vân Trạm, có vẻ như cô đã sớm quên rằng, khi mọi chuyện kết thúc, việc anh yêu ai đã chẳng còn quan trọng nữa, có khi còn mang lại nhiều phiền não hơn.

“Dung Dung à! Đêm hôm khuya khoắt em tìm đến chỗ anh, anh đã mong là em muốn cùng anh chia sẻ khoảnh khắc ấm áp của lễ tình nhân, chứ không phải là bắt anh ngồi nghe em than thở đâu.”

Dung Nhược liếc nhìn Diệp Lăng Thu đang nằm dài trên sô-pha, đứng dậy cười nói: “Chỉ là muốn nghĩ thông một số chuyện. Giờ em mệt rồi, đi ngủ trước đây... Đúng rồi, cảm ơn anh đã cho em mượn phòng khách. Còn nữa, xin phép được bày tỏ sự ngạc nhiên của em khi thấy anh cô đơn trong một đêm như thế này... Anh, chắc không có vấn đề gì chứ?”

“... Đây! Em nói vậy là có ý gì? Em cho là...”

Dung Nhược tựa vào phía sau cánh cửa đã khép, ngăn cản người đang không ngừng lải nhải bên ngoài phòng khách.

Nằm trên chiếc giường rộng rãi, cô lẳng lặng nhắm mắt lại, đồng thời tự nhủ thầm trong lòng: Có một số việc, có lẽ nên sớm kết thúc.

Thời tiết lúc sáng sớm được bao phủ bởi một màn sương mù dày đặc.

Dung Nhược ngồi trong xe Diệp Lăng Thu, trở lại nhà họ Vân. Lúc đến gần cửa, một chiếc xe thể thao màu đỏ từ đối diện lái tới, xẹt qua bên họ. Dung Nhược trông thấy Vân Hán ngồi trong xe, mà người lái xe, là Cao Lỗi.

Xem ra, hẳn là không có việc gì. Cô nghĩ trong lòng, xe đã ổn định dừng ngoài biệt thự.

Cùng lúc bước xuống xe, Dung Nhược thấy Vân Trạm và chiếc xe lăn của anh bao phủ trong sương mù ngoài cửa lớn phòng khách.

Quay đầu, cô nắm lấy cánh tay Diệp Lăng Thu, nghĩ nghĩ, hỏi: “Anh còn nhớ đã từng nhận lời em, phải giúp em làm một chuyện?”

“Có. Làm sao?”

“... Cho em một nụ hôn tạm biệt.”

“Chỉ như thế?”

“Phải.”

Diệp Lăng Thu không hiểu nhú mày, nhưng vẫn cúi đầu, hôn nhẹ lên khuôn mặt Dung Nhược.

“A.” Sau khi nhảy cảm nhận ra ánh mắt sắc nhọn bắn tới từ phía trước, anh buông Dung Nhược ra, hiểu rõ cười, khéo mắt lướt qua bóng người cách đó không xa.

Dung Nhược lui khỏi lòng anh, ngẩng đầu, nhếch khóe miệng: “Có phải em rất ngây thơ hay không?” Cô đang cười, ánh mắt lộ rõ vẻ khó xử, phẳng phất có chút gì đó thật bi thương.

“Em biết ưu điểm lớn nhất của mình là gì không?” Diệp Lăng Thu khoanh tay, cười hỏi.

“Là gì?”

“Em luôn có thể đưa ra định nghĩa chính xác nhất cho hành vi của mình.”

Dung Nhược cười khê: “Đây là khen hay chê?”

“Cái này không quan trọng.” Diệp Lăng Thu lắc đầu, “Giờ anh muốn được biết rõ hơn, mục đích của em khi làm như vậy là gì?”

“Nhất thời hứng lên mà thôi.” Dung Nhược xoay người hít một hơi thật sâu, vẫy vẫy tay với người phía sau, “Hôm khác gặp.”

Cô chậm rãi đi về phía người cách đó không xa đằng trước, đi hoàn thành chuyện đã suy nghĩ kỹ càng nên chấm dứt khi hừng đông.

Nhìn bóng người màu trắng kia từ từ tới gần, Vân Trạm lùi xe lăn, quay lại phòng khách.

Dung Nhược đứng lại trước mặt anh, hơi cúi đầu nhìn anh, “Anh không định hỏi em tối hôm qua đi đâu sao?”

“Em ở cùng với Diệp Lăng Thu?” Vân Trạm đương nhiên nhớ người đàn ông quen trên tiệc rượu đêm đó.

“Anh có lo lắng giữa bọn em xảy ra chuyện gì hay không?” Dung Nhược lại hỏi.

Tay Vân Trạm nắm trên bánh xe, không trả lời.

Dung Nhược thản nhiên cười, đi qua người anh. Câu hỏi này, cô thực ra cũng không muốn anh trả lời. Nếu như anh nói có, vậy không phù hợp với cá tính của anh; mà nếu anh nói không, cũng chỉ khiến chính cô càng khó chịu hơn mà thôi.

“Dung Nhược!” Vân Trạm đưa tay kéo tay cô, ngăn cản bước chân của cô.

Anh giương mắt lên: “Chuyện của Vân Hán tối qua...” Anh đột nhiên nói không ra.

Biết rõ cô giận, nhưng anh lại không có cách nào đòi hỏi cô đừng giận. Đối lại đối với bất kỳ người nào khác mà nói, có lẽ cách làm của anh cũng không có gì đáng trách, thế nhưng, đối với Dung Nhược, anh hiểu tối hôm qua lại là một màn biến tướng tái diễn của hai năm trước. Vì thế, lời nói phía sau, anh nói không nên lời.

Hơi sững sờ, Dung Nhược từ từ giã khỏi tay anh, cô nhìn chằm chằm sàn nhà, yên lặng hỏi: “Vân Trạm, nếu có một ngày,” cô hít một hơi thật sâu, dường như muốn tích góp sức lực để cô một lần nói xong câu kế tiếp, “Nếu có một ngày, em muốn rời khỏi anh, anh có thể cho em đi hay không?”

... Ngày này, cuối cùng cũng tới rồi sao? Vân Trạm bình tĩnh vịn chặt tay vịn xe lăn, trầm giọng hỏi: “Rời khỏi mà em nói, là có ý gì?”

“Rời khỏi nơi này, rời khỏi anh, ly hôn với anh.” Dung Nhược nói rất nhanh, nói xong, cô nhìn cặp mắt đen nhánh kia, giống như muốn tìm được thứ gì trong đó.

...

“Có thể.” Nghe không ra cảm xúc gì, hoàn toàn không có kinh ngạc và luống cuống, đây là một câu trả lời rõ ràng sớm đã được chuẩn bị.

Chỉ có điều, Dung Nhược không nhận ra.

Cô chỉ vui trong mắt mát to lớn mà câu trả lời này mang đến, ngay cả bản thân cũng cảm thấy bất ngờ không kịp đề phòng.

Thật lâu sau, cô mới lui về phía sau hai bước, nhẹ nhàng nói: “Vậy thì, hôm nay chúng ta nói tạm biệt đi.”

Bóng lưng đi dứt khoát kia cuối cùng cũng biến mất ngoài cửa lớn rộng mở.

“Cậu chủ, thuốc của cậu.” Người giúp việc lộ ra vẻ lúng túng, cô đứng bên xe lăn, trong tay bưng nước ấm và bình thuốc.

Vân Trạm ngồi không nhúc nhích, chỉ thản nhiên khua tay.

Cái lạnh của mùa đông từ tiền sảnh ngoài cửa lọt vào.

Anh ôm ngực, khê ho hai tiếng. Nhắm mắt lại, thử thả lỏng thân thể, nhưng phát hiện lúc này lại mệt mỏi trước nay chưa từng thấy.

Bầu trời thành phố Phoenix tháng năm, trong xanh không một gợn mây.

Dung Nhược ngồi trong sân trước, hưởng thụ thời gian nhàn nhã mà trà hoa nhài thơm ngát mang đến.

Ông Jones nhà bên cạnh vẫn giống như mọi khi, trước ba giờ chiều sẽ ghé thăm nhà kính, mùi hương của các loài hoa quện vào với nhau, phẳng phất hòa vào trong làn gió.

“Hi!” Dung Nhược ngồi trên ghế xoay vẫy vẫy tay với bà Jones đang phủ gối và chăn đệm trên lầu hai, cũng nhẹ nhàng hỏi: “Bác Jones, xuống uống chén trà với cháu nhé?”

Vén tóc che trước trán lên, mặt trời lúc này hơi chói mắt, cô hơi nheo mắt lại.

Ba tháng trước, khi cô rời khỏi nhà họ Vân, bất chợt nhận ra, cái gọi là trả thù và thương tổn lúc trước, đã không còn có chút ý nghĩa nào. Khoảnh khắc cô và Vân Trạm tuyên bố kết thúc kia, cô mới biết mình cũng không có được khoái cảm và thắng lợi gì.

Lúc đổi thể lên máy bay ở sân bay, Dung Nhược nghĩ, con người, quả nhiên là động vật có lòng tham.

Nếu như nói hai năm trước, nghi vấn của cô chính là Vân Trạm có yêu cô hay không, thì bây giờ cô muốn biết hơn là, nếu như yêu, như vậy tình yêu ấy của Vân Trạm đối với cô rốt cuộc sâu đậm bao nhiêu? Nhưng, muốn có được đáp án này, cũng không thể đi lấy quan hệ giữa hai bên để dự đoán thương tổn mà Vân Trạm phải chịu có đủ lớn hay không, những điều ấy trong mắt cô, không biết từ lúc nào, sớm đã không còn quan trọng.

Khoảnh khắc khi máy bay lướt qua đường băng, vọt lên bầu trời, cô lại đột nhiên nghĩ đến: Thậm chí cũng không giữ lại, như vậy, cũng chẳng sâu đậm được đến đâu...

Nếu như máy bay rơi trên đường, anh liệu có khổ sở vì cái chết của mình? Nhìn tầng mây trắng, cô nhận ra ý nghĩ của mình có phần không bình thường.

“Bác có muốn gọi bác trai qua đây luôn không?” Đợi bà Jones vào trong sân, Dung Nhược mỉm cười hỏi.

Căn nhà cô đang ở thuộc về Diệp Lăng Thu. Mà hàng xóm của cô, là đôi vợ chồng già người da trắng đã ngoài sáu mươi tuổi này.

“Giờ không nên gọi ông ấy.” Bà Jones sau khi ngồi xuống, nhận lấy chén trà Dung Nhược đưa tới, mỉm cười: “Cháu biết mà, ông ấy yêu hoa hơn tất cả mọi thứ, đương nhiên, cũng bao gồm cả bác. Bình thường lúc này, ông ấy thích ở cùng thực vật.”

Nghe ra lời phản nài tựa như bông đùa trong câu nói của đối phương, Dung Nhược cảm chén, nói: “Đàn ông yêu hoa, luôn chu đáo hơn người khác, đúng không?”

“Đúng vậy. Chẳng qua, bác không thể không nói, ông ấy quả thực không phải một người làm cho người ta thích. Mặc dù bác biết ông ấy yêu bác, thế nhưng chưa từng nghe ông ấy chủ động nói một câu dễ nghe.”

“Một người đàn ông không biết nói lời ngon ngọt, không phải rất tốt sao?” Lúc này, trong đầu Dung Nhược hiện lên khuôn mặt của Vân Trạm.

“Cháu nói phải.” Bà Jones cười rạng rỡ, trên khuôn mặt trắng ngần tràn đầy thỏa mãn, “Cháu cũng biết, bác dị ứng với phấn hoa hồng, vì vậy, cho dù ông ấy có thích loài hoa ấy bao nhiêu, cũng không mang hạt giống hoa ấy về nhà. Bác sĩ luôn nói xương của bác không tốt, ông ấy mỗi đêm trước khi ngủ đều sẽ chuẩn bị sữa nóng cho bác, cho dù ông ấy ghét nhất là mùi sữa. Còn cả cái xích đu kia, đấy là quà sinh nhật năm

năm trước ông ấy tặng bác, đích thân ông ấy làm, vì bác quen đọc sách ở ngoài trời... Mặc dù ông ấy ngoan cố ngang ngược, làm người ta không ưa, nhưng vẫn luôn rất tốt với bác.”

Dung Nhược mỉm cười lắng nghe. Cô hơi ngẩng mặt lên, dùng tay che trên trán, xuyên qua kẽ tay nhìn ánh mặt trời rực rỡ.

Những câu chuyện thường ngày của bà Jones khiến cô thấy cảm động, cô cũng không khỏi nghĩ đến một người đàn ông giờ phút này đang ở một nơi khác trên Trái Đất.

—— Người sáng sớm mỗi ngày đặt một bó hải đường cho cô; người sau hai năm cô mất tích vẫn giữ nguyên đồ dùng và quần áo kể cả đồ ngủ của cô; người cố ý giữ lại vườn hoa chỉ thuộc về cô; người luôn dặn dò người giúp việc làm món cay Tứ Xuyên theo khẩu vị của cô trong khi bản thân rõ ràng chỉ thích đồ ăn thanh đạm; người mỗi đêm vì không muốn đánh thức giấc ngủ của cô mà thà bản thân nằm thẳng cả đêm; người rõ ràng đã chống đỡ rất vất vả nhưng lại vì đón cô mà tự mình lên núi đêm mưa...

Những cái đó, cũng là tình yêu sao?

Nếu đúng như vậy, thì ra tình yêu mà anh dành cho cô lại tinh tế mà sâu lắng đến như thế.

Buông tay xuống, khi Dung Nhược lại cúi đầu, cô nở nụ cười rất khế.

Cô nói: “Có lẽ, cháu nên về nước. Chúc hai bác mãi mãi hạnh phúc. Còn nữa, cảm ơn bác, bác Jones.”

Tha hương nơi đất khách xa lạ, bỗng nhiên nhận ra thứ tình cảm mà mình chưa từng thực sự cảm nhận được trước đây, nghĩ đến mình từng được nuông chiều đến thế. Loại cảm giác này, rất đẹp, lại có thể làm phai nhạt rất nhiều suy nghĩ và cảm xúc khác, khiến cho cô muốn lập tức trở lại mảnh đất mà người kia đang sống.

15. Chương 29 (kết)

Dung Nhược vừa về đến nhà thì nhận được tin nhắn của luật sư.

Ba ngày sau Dung Nhược gặp luật sư riêng của Vân Trạm tại phòng luật sư theo lịch hẹn.

“Cô Dung, ở đây có một số thoả thuận và giấy tờ cần cô ký tên.”

Thoả thuận? Tim đập loạn nhịp trong phút chốc, Dung Nhược nhận lấy thứ luật sư vừa đưa tới.

“Đầu tiên là cái này, anh Vân đã kí rồi, cô xem thử, nếu như đồng ý, cũng kí tên phía dưới.” Luật sư giải thích rõ.

Khi mấy chữ đậm “Thoả thuận ly hôn” bất ngờ lọt vào mắt, cho dù trong lòng đã ngầm đoán được, nhưng cô vẫn không khỏi giật mình.

Không ngờ, Vân Trạm còn hành động nhanh hơn cô! Khẽ hừ một tiếng trong lòng, Dung Nhược phát hiện mình chẳng còn lòng dạ nào để xem kỹ nội dung được ghi ở đó theo lời luật sư, mọi sự chú ý của cô đều đổ dồn vào chữ ký trông rất tự nhiên ở cuối văn bản.

“Không phải anh nói là còn có mấy giấy tờ gì khác sao?” Đẩy hợp đồng sang bên cạnh, cô ngẩng đầu hỏi.

Luật sư gạt đầu, nhìn một xấp giấy tờ trước mặt, nói: “Tổng cộng có ba bản. Trong đó, anh Vân chuyển nhượng 20 phần trăm cổ phần của công ty Vân thị đứng tên mình sang cho cô, đồng thời, còn có một chiếc xe thể thao, và một căn biệt thự nằm ở vùng ngoại ô nước Anh của anh ấy, đều thuộc về cô.” Nói xong, anh ta chuyển giấy tờ cho Dung Nhược.

Dung Nhược cau mày, sau khi nghe hết lời luật sư đã nói, cô liếc nhìn xấp giấy tờ được chuyển đến trước mặt mình, khó tránh được tò mò hỏi: “Làm vậy là có ý gì? Bồi thường sau khi ly hôn sao?” Cô cũng chỉ nghĩ ra được cách giải thích này.

Đưa tay cầm tách cà phê để bên cạnh lên, cô cười nhạt: “Tôi không cần, cũng không chấp nhận. Mặc dù anh ấy là người ký tên trong đơn ly hôn trước, nhưng tôi vốn không có ý phản đối nên cũng không cần anh ấy phải bồi thường.”

“Tôi nghĩ là cô Dung đây có chút hiểu nhầm.” Luật sư đưa tay đẩy gọng kính, “Đây vốn là di chúc của anh Vân, chỉ có điều mấy hôm trước đã...”

“Cạch!”

Chiếc tách để trên đĩa sứ rung mạnh, chất lỏng màu nâu nhạt sánh ra, làm cắt ngang lời luật sư đang nói.

Bàn tay đặt lên bàn của Dung Nhược nắm chặt, cô nhú mi, trong giọng nói chứa đựng nỗi lo sợ không thể tin nổi: “Anh vừa mới nói cái gì?... Di chúc là sao?” CƠN hoảng loạn trào lên từ đáy lòng mãnh liệt chưa từng thấy, cô ngơ ngác nhìn luật sư, trong óc trống rỗng.

“Anh Vân đã lập di chúc từ hai tháng trước. Nhưng sau đó anh ấy yêu cầu, nếu cô về nước mà di chúc chưa có hiệu lực, vậy anh ấy sẽ thay đổi nội dung, mà phần tài sản này cũng được sửa thành tài sản tặng bình thường, không chịu giới hạn ngày có hiệu lực của di chúc. Vì thế, bây giờ cô chỉ cần ký tên, giải quyết mọi thủ tục có liên quan thì những giấy tờ này sẽ có hiệu lực ngay lập tức.”

Dung Nhược ngơ ngàng nhìn theo cử động môi của luật sư, cố gắng nắm bắt được trọng điểm trong lời anh ta nói, nhưng đầu óc bị hai chữ nhạy cảm kia làm ảnh hưởng khiến cô chẳng thể nào bình tĩnh suy nghĩ được.

Rất lâu sau, cô mới chậm rãi mở miệng, hỏi: “Anh ấy lập di chúc từ hai tháng trước?”

“Phải.”

Cô ngừng lại để suy nghĩ một chút, hình như lúc này luật sư có nói di chúc chưa có hiệu lực, rồi hỏi một cách dè dặt: “... Di chúc chưa có hiệu lực, tức là anh ấy... không sao cả, đúng không?”

“Không sai.”

“Vậy anh ấy... bây giờ thế nào?”

“Câu hỏi này, cô Dung nên hỏi người nhà của anh Vân...”

Luật sư còn chưa nói xong, Dung Nhược đã đứng lên, “Xin lỗi, tôi có việc gấp, chúng ta hẹn lại hôm khác.” Không đợi trả lời, cô lao thẳng ra ngoài.

Dung Nhược vội vàng rời khỏi văn phòng luật sư, mặc dù đã xác định được Vân Trạm không sao, nhưng cô vẫn cảm thấy choáng váng.

Tại sao lại lập di chúc?

Đi giữa trời nắng nóng, nhưng cô lại cảm thấy lạnh run, chưa bao giờ cảm giác sợ hãi trong cô lại trở lại mạnh mẽ như lúc này.

Dung Nhược không nghĩ đến vừa mới bước vào cửa bệnh viện, đã chạm mặt Cao Lỗi.

“Vân Trạm... anh ấy thế nào rồi?” Những thông tin thu được từ chỗ người giúp việc không đủ để cô hiểu hết tình hình cụ thể.

“Cô quan tâm sao?”

Đối mặt với ánh mắt phức tạp, lạnh lùng kia, cô ngẩn đầu, lòng như chùng xuống.

Đi vào phòng chăm sóc đặc biệt, Dung Nhược vô thức bước nhẹ, nhưng khi nhìn thấy người đang nằm ngủ yên trên giường bệnh, cô liền đứng chôn chân tại chỗ, cách một khoảng, ngay cả hô hấp cũng không khỏi khẽ hơn.

Đầu giường hơi nâng lên một góc, Vân Trạm nằm dựa trên giường bệnh trắng như tuyết, trên mu bàn tay thon gầy cầm ống tiêm truyền nước biển, ống dẫn nhô ra dưới chăn nổi với một chiếc máy, chấm sáng màu xanh nhảy lên trên màn hình, trong cả phòng bệnh ngoại trừ tiếng tí tí theo quy luật, yên tĩnh đến mức khiến Dung Nhượng cảm thấy sợ.

Cô từng bước tiến lại gần, đi thẳng đến đầu giường, nhìn khuôn mặt trắng nhợt không còn giọt máu đỏ, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống, cầm lấy tay anh.

Giờ phút này, cô thấy rất may vì nhà họ Vân có bối cảnh hùng hậu, trong bệnh viện thuộc về Vân thị, cô có thể bước vào nơi này, tới gần anh.

Bàn tay thon dài mà cô đang nắm lấy dường như chẳng có chút sức sống nào cả. Cô tựa vào cạnh giường, lặng lẽ đợi thời khắc tinh tảo hiếm có mỗi ngày của anh.

Trong thời khắc yên tĩnh này, lời nói của Cao Lỗi lúc trước một lần nữa vang vọng bên tai cô.

— “Cô còn quan tâm tới cậu ấy sao?”

— “Việc cô giả vờ mình bị mất trí nhớ, cậu ấy đã biết từ lâu lắm rồi.”

— “Cô nghĩ vì sao lần trước cậu ấy lại phát bệnh tới mức phải nhập viện? Cái gọi là kế hoạch và mục đích của cô, cậu ấy đều biết hết.”

— “Biết rõ cô muốn trả thù, nhưng vẫn kiên trì muốn kết hôn với cô, chẳng lẽ cô không nghĩ ra đó là vì sao?”

— “Hai tháng trước cậu ấy hôn mê trong phòng làm việc, đưa tới bệnh viện, thiếu chút nữa không cứu được! Việc đầu tiên cậu ấy làm sau khi tỉnh lại, chính là tìm luật sư ký thỏa thuận ly hôn và lập di chúc. Đương nhiên bọn tôi lo lắng muốn chết, mà cô lại biến mất không thấy tăm hơi.”

— “Sau đó cậu ấy lại hôn mê thêm ba lần nữa, mặc dù lần nào cũng có thể coi là may mắn thoát chết, nhưng bác sĩ nói chứng suy tim của cậu ấy đã đến mức độ nghiêm trọng nhất, bây giờ ngay cả nằm xuống cũng không thể!... Phải rồi, chắc cô vẫn chưa biết, lúc cậu ấy kết hôn với cô, cũng đã suy tim cấp độ 2, nhưng lại nhất quyết ngăn không để bọn tôi nói cho cô.”

— “Còn nữa, năm đó cậu ấy lựa chọn Vân Hân, bởi vì lúc đó Vân Hân đang mang thai.”

...

“Vì sao anh không cho em biết?” Dung Nhượng cúi người bên giường, thì thào nói.

Vân Hân mang thai... Nếu cô sớm biết, có lẽ cũng sẽ không đi đến ngày hôm nay. Cúi đầu, nhẹ nhàng xoa mu bàn tay Vân Trạm, Dung Nhượng âm thầm thở dài.

“Vì sao anh có nhiều chuyện như vậy, lại chẳng bao giờ chịu nói ra?” Đối mặt với Vân Trạm như thế, cô không biết nên giận dữ hay bất lực.

Dường như có tiếng nói quen thuộc rất khẽ truyền vào tai, Vân Trạm từ từ mở mắt ra.

Nhìn cánh tay mình bị người nắm lấy, anh cố hết sức giật giật ngón tay, khiến cho người bên giường chú ý.

Vội vàng ngược mặt lên, đối diện cặp mắt sâu đen kia, Dung Nhượng khẽ nói: “... Anh tỉnh rồi?”

Vân Trạm mệt mỏi nhắm mắt lại một lát xem như là trả lời. Rồi anh chăm chú nhìn khuôn mặt ngay trước mắt, cảm xúc phức tạp ánh lên sau hàng mi.

Dung Nhượng hơi mở to hai mắt, trong vô thức rướn người về phía trước, không hiểu lúc này Vân Trạm đang nghĩ gì, mà cô cũng chỉ yên lặng chờ.

Đôi môi nhợt nhạt hơi mấp máy, thật lâu sau, dường như tích góp được đủ sức, Vân Trạm mới mở miệng, giọng nói khàn khàn, yếu ớt: “...Em đã về.”

“Vâng.” Dung Nhượng gật gật đầu, vì những lời này của anh, mắt cô bỗng thấy cay cay.

Không nhận được sắp lại gần anh, cô hỏi: “Anh...”

Cô muốn hỏi anh, cảm thấy thế nào; cô muốn nói, nếu như không có sức thì không nên nói chuyện nhiều, bởi cô thấy được sự mệt mỏi và yếu ớt hiện rõ trên khuôn mặt của anh.

Thế nhưng, cô còn chưa nói hết, Vân Trạm đã nhắm chặt hai mắt bắt đầu thở dốc, sắc môi nhanh chóng từ màu trắng chuyển thành màu tím sậm, cùng lúc đó, chiếc máy bên giường kêu lên chói tai.

Dung Nhựt lập tức đứng lên, lại phát hiện việc duy nhất mình có thể làm chỉ là bấm chuông gọi người.

Nhìn bác sĩ và y tá nối đuôi nhau tràn vào, cô vẫn đứng bên giường.

“Mời cô nhường chỗ, đừng làm vướng chúng tôi cấp cứu.”

Nghe được lời của y tá, Dung Nhựt muốn rời đi, lúc này mới phát hiện, tay của mình đang bị Vân Trạm nắm chặt.

Cánh tay lúc trước còn không có sức lực giờ đây lại gắng sức nắm bàn tay cô, siết mạnh đến mức cô cảm thấy đau. Thế nhưng, điều khiến Dung Nhựt cảm thấy giật mình chính là, trước khi y tá bảo cô tránh ra, dường như cô không hề cảm thấy đau đớn nơi tay.

Đặt tay còn lại phủ lên bàn tay vì cố dùng sức mà đốt ngón tay trở nên trắng bệch, cô yên lặng ngồi xuống sàn, phía trên, các bác sĩ và y tá đang nhanh chóng cấp cứu.

Cảm giác nhức nhối từ bàn tay truyền tới, cô hiểu được sự đau đớn mà Vân Trạm đang phải chịu đựng khổ sở đến nhường nào. Chiếc giường rung lên, bên tai vang lên tiếng thở dốc cùng tiếng kêu của máy móc, cô cố gắng nhìn xuyên qua khe hở giữa bác sĩ và y tá, bắt gặp khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu của anh.

Hiện giờ, cuối cùng cô cũng hiểu, suốt hai tháng qua, Cao Lỗi và Vân Hân đã phải trải qua biết bao nhiêu lo sợ.

Đến khi mọi thứ đã trở về với sự yên tĩnh vốn có của nó, Dung Nhựt vẫn ngồi dưới sàn đất, khi xòe tay ra, mồ hôi tụ trong lòng bàn tay ở dưới ánh đèn đường như đang phát sáng.

Tay Vân Trạm nói lỏng ra rồi không còn chút sức lực rơi xuống giường bệnh, mà ở mu bàn tay cô, còn có vết ngón tay hằn rất sâu.

Nhìn gương mặt đã ngủ yên, Dung Nhựt không biết còn phải chờ bao lâu mới đợi được đến lúc anh tỉnh lại lần nữa. Mà trong khoảng thời gian này, cô bắt đầu chìm vào những câu tự hỏi nặng nề..

Quyết định bay về từ Mỹ, không có liên quan đến oán hận quá khứ. Còn có thể tha thứ cho sự lựa chọn của Vân Trạm năm đó hay không, điều này trước khi quay lại cô cũng chưa từng suy nghĩ. Bây giờ mặc dù đã biết nhiều chuyện trước đây chưa biết từ Cao Lỗi, nhưng cô vẫn cần Vân Trạm tự mình cho cô một lời giải thích.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua người còn đang say ngủ, Dung Nhựt quay về phía cửa sổ, nhìn mặt trời chiều hạ xuống nơi chân trời.

Bỗng nhiên nhận ra, thực ra, tha thứ hay không thì có gì quan trọng? Chuyện hai năm trước, cho dù có nhiều lý do hơn, xảy ra nhiều việc ngoài ý muốn hơn thì nó cũng đã xảy ra rồi, và chẳng thể nào thay đổi được sự thật đó.

Cô phải thừa nhận, vẫn yêu người từng khiến mình rơi vào giữa ranh giới sinh tử là bi ai của cô. Thế nhưng, cho dù bi ai, cô vẫn không thể chấm dứt tình yêu đối với anh. Như vậy, dưới tình huống như thế, có thể không quên được chuyện năm đó, bản thân mình rất cuộc đứng thứ bao nhiêu trong lòng anh, những vấn đề này, đột nhiên mất đi ý nghĩa.

Bởi vì, cho dù đáp án là gì, cô cũng không thể buông tha cho tình cảm này.

Có lẽ mình thật sự rất vô dụng. Cô cười thầm trong lòng.

Ngay ban này, khi Vân Trạm được cấp cứu, cô nhìn thấy nỗi đau đớn của anh, lại chợt nhớ tới một câu nói mình đã từng nghe.

—— Con khẩn cầu với trời cao, chỉ cần để anh sống, con nguyện từ giờ sẽ không yêu anh nữa.

Chưa từng nghĩ rằng, có một ngày mình lại có thể cảm nhận sâu sắc được và nói ra câu tâm tình của những cô gái này. Chỉ có điều, nếu như đổi lại là cô, cô sẽ khẩn cầu, chỉ cần có thể để cho Vân Trạh bình an sống, cô nguyện quên đi tất cả quá khứ, không hận anh nữa.

Lần tiếp theo Vân Trạh tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Khi mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt của Dung Nhựt, trong mắt Vân Trạh thoáng hiện vẻ kinh ngạc, anh không nghĩ rằng cô vẫn ở đây.

Từ phòng tắm cầm ra một chiếc khăn nóng, Dung Nhựt đi tới bên giường, lại phát hiện anh khẽ nhíu mày.

“Anh sao vậy?”

Lúc đầu cô cho rằng anh không thoải mái, đến khi theo ánh mắt anh nhìn thấy vết bầm tím trên tay mình, Dung Nhựt tỏ ra không hề gì: “Em không sao.”

Vân Trạh cố sức đưa tay ra nắm lấy cánh tay còn lưu lại vết ngón tay anh, anh hơi giật cánh môi tái nhợt, nhưng một giây sau bị Dung Nhựt nói tranh: “Bác sĩ khuyên anh không nên nói chuyện nhiều.”

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lên chỗ bầm, Vân Trạh nhắm mắt lại, “... Anh xin lỗi.”

Dung Nhựt lặng lẽ ngồi xuống, không nói câu nào nữa, cô không biết ba chữ này là vì tay cô, hay vì chuyện trong quá khứ. Song, thứ Vân Trạh cần bây giờ, chính là nghỉ ngơi và yên tĩnh đầy đủ, vì vậy, tất cả nghi vấn và giải thích, cô cũng đều giữ lại để nói sau.

Tình hình của Vân Trạh dần dần có chiều hướng tốt, mặc dù tiến độ khá chậm.

Ba tuần sau, anh được chuyển đến phòng bệnh bình thường. Mà trong khoảng thời gian này, Dung Nhựt vẫn ở lại trong bệnh viện.

Buổi chiều ngày thứ hai sau khi chuyển khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, Vân Trạh nhìn Dung Nhựt đang giúp mát xa hai chân mình ở cuối giường, hơi nhúc nhích.

“Anh mệt sao?” Dung Nhựt ngẩng đầu hỏi.

Vân Trạh chống tay vào một bên hông, “Hơi hơi.”

Tư thế ngủ nửa nằm nửa ngồi trong thời gian dài làm cho hông anh bắt đầu cảm thấy cứng ngắc, đau đớn.

Dung Nhựt nhìn anh, nhẹ nhàng chạy khỏi phòng bệnh. Mấy phút sau trở về, trong tay cầm một cái đệm mềm.

“Bác sĩ nói có thể kê lên cái này, chỉ cần động tác nhẹ một chút.”

Dung Nhựt đi đến bên giường, đưa tay đỡ lấy vai Vân Trạh, động tác nhẹ nhàng từ từ nâng phần trên cơ thể anh lên khỏi giường bệnh, rồi nhanh chóng kê chiếc đệm mềm vào sau lưng anh.

Tuy thật cẩn thận như vậy, nhưng khi Vân Trạh nằm lại xuống, anh vẫn phải xoa ngực thở dốc một lúc lâu.

Sau khi nhịp tim ổn định, anh nhìn người đang yên lặng ngồi bên giường, đột nhiên trầm giọng mở miệng, “Dung Nhựt, xin lỗi.”

Hơi ngẩn ra, Dung Nhựt nhìn về phía anh, “Cao Lỗ đã nói cho em biết.”

Hơi giật giật mi, Vân Trạh thoáng trầm mặc. Một lát sau, anh nắm tay cô, trong giọng nói có chua xót không dễ phát hiện ra: “... Không thể bảo vệ em an toàn, xin lỗi.”

Dung Nhựt chớp chớp mắt, không nói lời nào.

“Vân Hân là người thân của anh, mà em, là người anh yêu. Điểm này, anh vẫn luôn phân biệt được rõ ràng.” Vân Trạh khép hờ mắt, “... Thế nhưng, anh lúc nào cũng làm cho em cảm thấy không an toàn, phải không?”

Rất nhiều chuyện, rất nhiều tình cảm lúc trước anh luôn không quen với việc bộc lộ, cũng cho là không cần thể hiện ra ngoài nhiều, thế nhưng từ sau khi phải vào phòng cấp cứu hồi hai tháng trước, anh dần dần cảm

thấy hối hận, hối hận chỉ có vài lời đơn giản mà lại không chịu nói cho Dung Nhược biết, mà có lẽ về sau anh cũng chẳng còn cơ hội để nói ra nữa.

Cảm giác được bàn tay Dung Nhược đang siết chặt, Vân Trạm chậm rãi nói tiếp: “Vân Hân mang thai, anh không thể để con bé gặp nguy hiểm.... Nhưng anh muốn nói cho em biết, mặc dù anh sẵn sàng đánh đổi mọi giá vì bất cứ ai trong số em và Vân Hân, thế nhưng, ngày đó, khi anh muốn dùng chính bản thân mình để đổi lấy sự bình an của một người khác, người đầu tiên anh nghĩ đến, là em.”

Nhìn đôi mắt thoáng hiện tâm tình ấy, Vân Trạm hơi nhếch khóe môi gần như không thể nhận ra, “... Rất mâu thuẫn, phải không? Anh thậm chí nguyện dùng tính mạng của mình đổi lấy bình an cho em, nhưng lại không lựa chọn để em thoát khỏi hiểm nguy trước.”

Im lặng lác đác, Dung Nhược siết chặt tay lại, ngăn không cho Vân Trạm nói tiếp.

“Đừng nói nữa.” Cô nói nhẹ nhàng. “Anh còn cần nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Một hơi nói hết những lời này, Vân Trạm quả thực thấy hơi mệt mỏi, anh chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngồi ở mép giường, Dung Nhược không biết nên hình dung tâm tình của mình lúc này nên như thế nào.

Lời nói vừa rồi của Vân Trạm không ngừng vang lên trong tâm trí cô.

“... Mà em, là người anh yêu.”

“... Khi anh muốn dùng chính bản thân mình để đổi lấy sự bình an của một người khác, người đầu tiên anh nghĩ đến, là em.”

...

Những lời đó, có lẽ đã đủ rồi.

Tới giờ, những nghi ngờ, lo lắng không xác định của cô, sau khi nghe những lời anh nói, dần dần tan thành mây khói.

Luôn luôn khuyết thiếu cảm giác an toàn có phải được anh toàn tâm yêu không, luôn cố gắng suy tư sức nặng của bản thân mình trong lòng anh rốt cuộc là bao nhiêu, cho đến hôm nay cô mới biết, tất cả đều là dư thừa.

Đưa tay lên xoa nhẹ khuôn mặt tái nhợt tiều tụy kia, cô khẽ nói: “Ý của anh, em đều hiểu. Nhưng vì sao anh không nói cho em biết sớm hơn?” Trong giọng nói lộ vẻ hơi bất đắc dĩ, cô cúi người, hôn nhẹ lên trán anh.

“Vân Trạm, em yêu anh.”

Hai tháng sau, ngày xuất viện.

Bất luận là tình cảm của bọn họ, hay cơ thể của Vân Trạm, từ ngày đó, tất cả dường như cũng bắt đầu chuyển biến theo một hướng tốt hơn, rất nhanh chóng, đồng thời làm người ta hài lòng.

Vẫn luôn thừa nhận mình không thể buông tình yêu với Vân Trạm, hướng chi, bởi vì những lời anh nói ngày hôm đó, Dung Nhược đã hoàn toàn quên đi quá khứ.

Ngồi bên giường gấp quần áo, cô đột nhiên dừng lại, xoay người, “Anh cũng dám ký đơn ly hôn!”

Vân Trạm ngồi trên xe lăn, hơi sững sờ.

Trong khoảng thời gian này, chuyện ấy dường như vẫn luôn bị lãng quên, không ngờ hôm nay Dung Nhược lại đột ngột nhắc tới.

“Trước khi em đi, cũng không nói muốn ly hôn, anh vậy mà còn chủ động hơn em.”

“Nhưng không phải em vẫn định như vậy sao?” Vân Trạm thản nhiên hỏi lại. Anh cũng không quên nội dung cuộc điện thoại tình cờ nghe được hôm đó.

Nhất thời nghẹn lời, Dung Nhược nhìn anh, lại cúi đầu.

Đúng vậy, đây là mục đích ban đầu của cô, bây giờ nghĩ đến, lại quá bốc đồng ấu trĩ. Bởi cuối cùng cô nhận ra, đối mặt tình yêu, không thể tìm được người thắng thực sự.

Nhưng tới bây giờ cô vẫn không thể hiểu nổi, Vân Trạm vì sao lại bằng lòng phối hợp với cô như thế. Ngày đó biết được chân tướng tại cửa bệnh viện, thật khó mà hình dung được sự hối hận của cô khi đó.

Xe từ từ lăn qua, một cánh tay thon dài duỗi ra, ngăn động tác gấp quần áo của cô, ôm quanh tay cô.

Quay đầu, cô thấy ánh mặt trời tươi đẹp chiếu vào phòng bệnh, đồng thời, cũng thấy nụ cười yên bình trên khuôn mặt Vân Trạm, thản nhiên, lại làm người khác an tâm.

“Anh đã ngồi đủ lâu rồi.”

Giọng nói trầm nhẹ vang lên phía sau, Vân Trạm nghiêng mặt dưới ô che nắng, chuyển hướng xe lăn, nhìn về phía người đang đứng trên bậc thang vườn hoa. Nắng chiều chạng vạng nhuộm phong cảnh phương xa ở phía sau lưng anh thành màu cam đẹp đến mê người.

“Không phải bác sĩ đã nói rằng sức khỏe của anh đã khá hơn nhiều sao?”

Không để bụng mà bĩu môi, Dung Nhược khẽ bước xuống bậc thang, cúi người chỉnh lại chân đạp trên đùi anh. Chân của Vân Trạm trong mấy tháng này càng thêm yếu ớt bất lực.

“Bác sĩ cũng nói, anh vẫn cần nghỉ ngơi nhiều.”

Nhẹ nhàng đỡ chân Vân Trạm, sau đó cô uống một ngụm nước trong cốc Vân Trạm đã uống, Dung Nhược đứng lên, đẩy xe lăn đi về phía sườn dốc. Mặc dù mức độ suy tim của anh đã giảm bớt, nhưng vẫn nên tránh để mệt mỏi quá mức.

“Vả lại, tối nay cả nhà Vân Hân sẽ tới ăn cơm, dù gì thì anh cũng phải có tinh thần chứ.”

“...”

Vân Trạm không phản đối mặc cho người phía sau đẩy mình về phòng ngủ, nghe những câu nói dông dài dịu dàng của cô, đôi môi nhợt nhạt nở một nụ cười hạnh phúc.

“Em đỡ anh lên giường ngủ một lúc nữa nhé?”

“Ừ.”

Kéo rèm cửa sổ lên, Dung Nhược trở về bên giường, đối diện với cặp mắt đen trầm tĩnh ấy, cô khẽ mỉm cười ngồi xuống.

Vân Trạm đưa tay giao với mười ngón tay cô, mang theo xúc cảm mềm mại quen thuộc trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

...

Chăm chú nhìn khuôn mặt bình tĩnh ấy thật lâu, tiếng hít thở an ổn đều đều bên tai, giờ khắc này, Dung Nhược cảm thấy, vô cùng hạnh phúc.

~HẾT~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-van-noi-day>